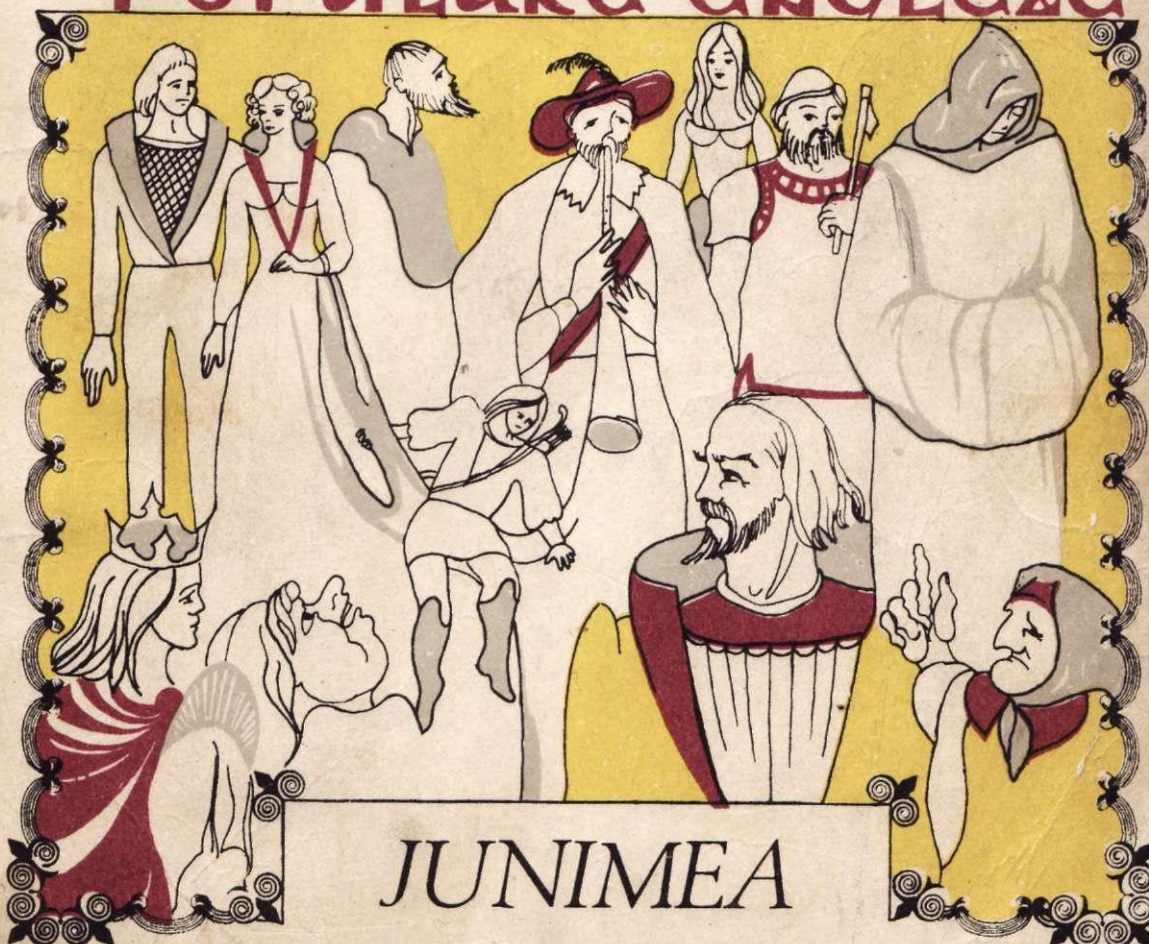

BASME

POPULARE ENGLEZE

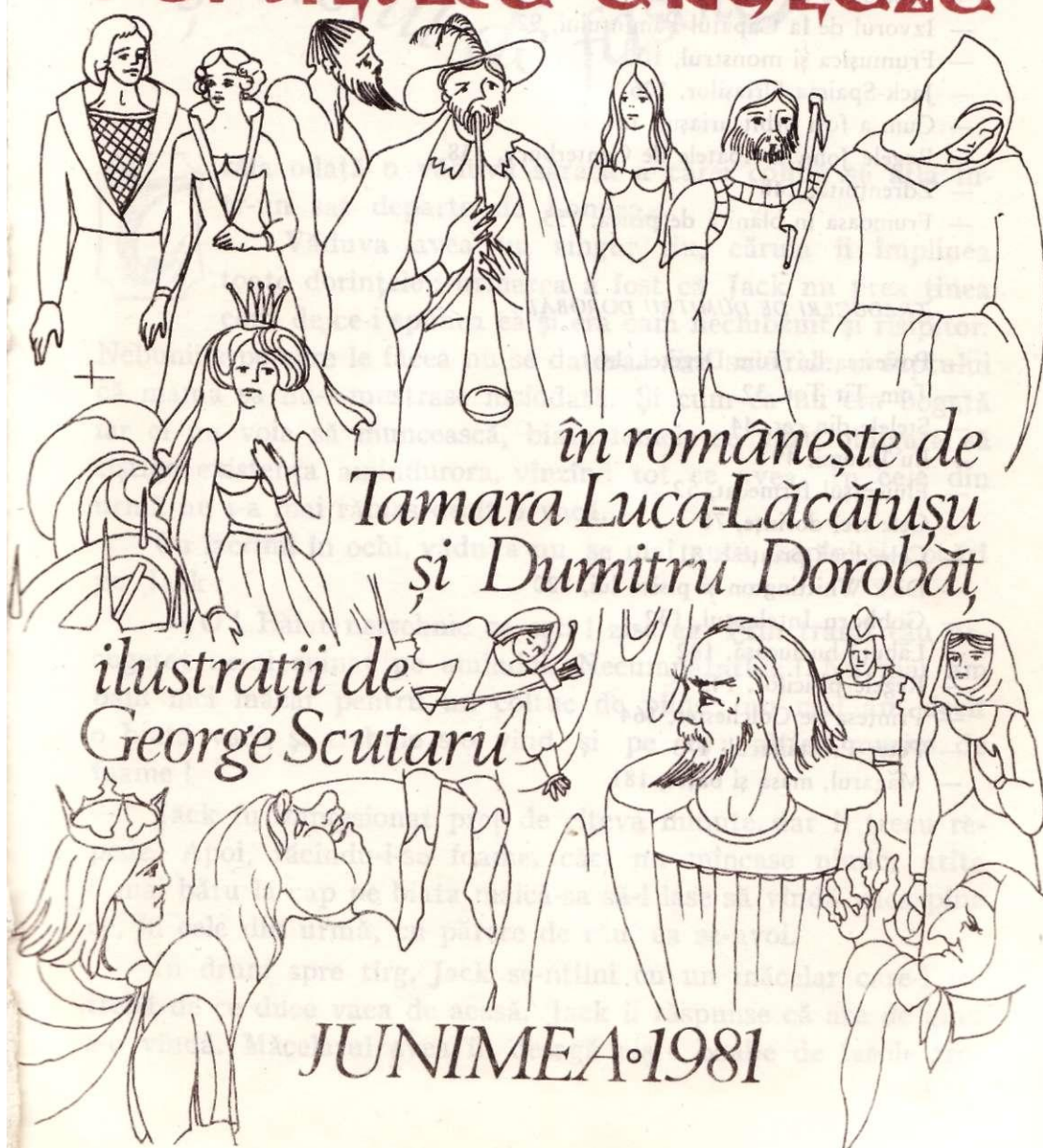
JUNIMEA

BASME
POPULARE ENGLEZE

BĂSME

POPULARE ENGLEZE

JUNIMEA 1981

TRADUCERI DE TAMARA LUCA LĂCĂTUȘU :

- Jack și vrejul de fasole, 5
- Pășania Cireșicii din Zennor, 23
- Stratul de lalele, 40
- Childe Rowland, 57
- Tabachera de aur, 64
- Izvorul de la Capătul Pământului, 92
- Frumușica și monstrul, 100
- Jack-Spaima Urișilor, 106
- Cum a fost orbit uriașul, 136
- Regele John și Abatele de Canterbury, 138
- Zdrențuita, 148
- Frumoasa în blăniță de pisică, 153

TRADUCERI DE DUMITRU DOROBĂȚ :

- Povestea lui Tom Degețel, 14
- Tom Tit Tot, 32
- Stelele din cer, 44
- Eu Însumi, 49
- Fluierașul fermecat, 52
- Cele trei dorințe, 78
- Cele două prințese, 81
- Dick Whittington și pisica lui, 120
- Gobborn înțeleptul, 132
- Lăbuță buclucașă, 142
- Regele pisicilor, 145
- Prințesa de Colchester, 164
- Peter Prostănacul, 173
- Măgarul, masa și bățul, 181

raia odată o văduvă săracă a cărei colibă se afla într-un sat departe de Londra.

Văduva avea un singur fiu, căruia îi împlinea toate dorințele; urmarea a fost că Jack nu prea ținea cont de ce-i spunea ea și era cam nechibzuit și risipitor. Nebuniile pe care le făcea nu se datorau firii sale rele, ci faptului că mama sa nu-l mustrase niciodată. Și cum ea nu era bogată iar el nu voia să muncească, biata femeie se văzu obligată să câștige existența amîndurora, vînzînd tot ce avea. În cele din urmă nu i-a mai rămas decît o vacă.

Cu lacrimi în ochi, văduva nu se mai putu stăpîni și-l ocări pe Jack:

— O ! Băiat netrebnic ce ești ! zise ea. Prin traiul tău ne-cugetat ne-ai ruinat pe amîndoi. Necumpătatele ! Nu mai am bani nici măcar pentru un coltuc de pîine; nu mai am decît o biată vacă și trebuie s-o vînd și pe ea; altfel murim de foame !

Jack fu impresionat preț de cîteva minute, dar îi trecu repede. Apoi, făcîndu-i-se foame, căci nu mîncase nimic, atîta o mai bătu la cap pe biata maică-sa să-l lase să vîndă vaca pînă ce, în cele din urmă, cu părere de rău, ea se-nvoi.

În drum spre tîrg, Jack se-ntîlni cu un măcelar care-l întrebă de ce duce vaca de acasă. Jack îi răspunse că are de gînd s-o vîndă. Măcelarul avea în desagă niște boabe de fasole fru-

moase, de toate culorile, pe care Jack le și zărise. Măcelarul observă aceasta și, știindu-l pe Jack cam slab de înger, se hotărî să-l păcălească și-i oferi fasolea în schimbul vacii. Necugetatului de băiat i se păru o ofertă strașnică. Tîrgul a fost încheiat pe loc și vaca dată pe cîteva prăpădite de boabe de fasole. Ajuns în grabă acasă, îi povesti maică-si toată tărășenia și-i arătă boabele de fasole, pe care ea le aruncă cît colo. Boabele se-mprăștiară în toate direcțiile, răspîndindu-se prin toată ograda.

A doua zi, Jack se sculă dis-de-diminează și, uitîndu-se pe fereastră, văzu ceva ciudat în grădină. Coborî degrabă și descoperi că boabele de fasole încolțiseră și crescuseră de toată frumusețea; erau atît de dese și de încolăcite încît vrejurile formau o înlănțuire care, la prima vedere, semăna cu o scară.

Uitîndu-se în sus, Jack nu putu zări capătul vrejului care părea pierdut în nori. Încercă scara; descoperi că era solidă și numai bună de urcat. Si pe loc îi veni o idee : sa se cațere pe vrejul de fasole să vadă pînă unde a putut să crească. Cu asta în minte și uitînd pînă și de foame, se grăbi să-i spună mamei sale intenția lui.

În zadar îl imploră biata femeie să renunțe că el porni pe dată. Și, după ce urcă cîteva ore, ajunse în vîrfurile vrejului de fasole, sleit de puteri. Uitîndu-se în jur, descoperi cu uimire că se află într-o țară tare stranie: părea a fi un deșert pustiu; nu se zărea nici urmă de pom, tufă, casă sau vietate.

Jack se așeză îngîndurat pe un bolovan și se gîndi la mama lui; foamea îl încerca și acum îi părea rău că n-o ascultase și se cățăraseră pe vrejul de fasole, împotriva voinței ei. Se gîndea că acum va muri de foame.

Totuși, merse mai departe în speranța că va da peste vreo casă de unde să ceară ceva de mîncare. Deodată, la o oarecare depărtare, zări o tînăra și frumoasă femeie. Tare mai era frumos îmbrăcată și în mîna ținea o nuielușă alba în vîrfurile căieia se afla un păun din aur curat. Ea se apropie și spuse :

— Am să-ți spun o poveste pe care mama ta n-are curajul să ți-o spună. Dar, înainte de a începe, îți cer să juri că vei face întocmai cum îți voi spune. Eu sînt zîna și, dacă nu vei urma

sfatul meu, mă vei face să pierd puterea de a te ajuta, și cu siguranță că vei muri în această încercare.

Jack se cam sperie la auzul acestor cuvinte, dar promise să-i urmeze sfatul întocmai.

— Tatăl tău a fost un om foarte bogat și foarte bun la suflet. Niciodată n-a refuzat pe nimeni din preajmă-i care i-a cerut ajutorul. Dimpotrivă, îi căuta el pe cei nevoiași și nenorociți. Dar, doar la câteva mile de casa tatălui, trăia și un uriaș care înspăimântase ținutul cu cruzimile și răutățile sale. Ba mai mult, creatura aceasta era foarte invidioasă din fire și nu-i plăcea să audă povestindu-se despre alții, vestiți pentru bunătatea și omenia lor. Așa că jură să facă rău unei asemenea persoane pentru ca faptele bune ale acesteia să nu mai fie pe buzele tuturor.

Tatăl tău era un om prea bun pentru a se teme de răul ce i-l puteau face alții. Dar, în curînd, crudul uriaș găsi un prilej de a-și pune în practică ticăloasele amenințări. Auzind că părinții tăi aveau de gînd să-și petreacă câteva zile la un prieten, care locuia destul de departe de ei, făcu în așa fel ca să i se întindă o cursă tatălui tău și să fie omorît și ca mama ta să fie prinsă în drum spre casă. Tu aveai doar câteva luni cînd s-au întîmplat toate astea. Sărmana ta mamă, aproape leșinată de frică și groază, a fost dusă de oamenii uriașului într-o ascunzătoare și împreună cu bietul ei prunc ținută în captivitate multă vreme. Neliniștiți de absența părinților tăi, servitorii au pornit în căutarea lor. Totul a fost însă în zadar, pentru că n-au putut afla nimic despre stăpînul lor. Între timp, uriașul a măsluit un testament prin care toate bunurile tatălui tău erau trecute pe numele lui în calitate de tutore și, prin urmare, își însuși totul fățiș.

După ce mama ta a stat câteva luni închisă, uriașul se oferă să-i redea libertatea dacă jură că nu va spune nimănui despre toate relele pe care i le făcuse. Și pentru ca ea să nu-i poată face vreun rău, în cazul în care și-ar fi călcat jurămîntul, uriașul puse să fie imbarcată pe un vas și dusă într-o țară îndepărtată. O lăsa acolo fără nici un ban. Noroc că ea dosise câteva bijuterii din vînzarea cărora v-ați putut duce zilele.

La nașterea tatălui tău, eu i-am fost ursitoare. Dar, vezi tu, și zînele au legi cărora trebuie să li se supună ca și muritorii. Cu puțin înainte ca tatăl tău să fie omorît, eu am comis o greșeală. Drept pedeapsă, mi s-a luat puterea pentru un timp; o întîmplare cum nu se poate mai nefericită, căci m-a împiedicat să-l ajut pe tatăl tău tocmai cînd doream cel mai mult s-o fac. Mi-am recăpătat puterea chiar în ziua în care te-ai întîlnit cu măcelarul, cînd te duceai să vinzi vaca. Eu am fost cea care, fără să știi, te-am făcut să schimbi vaca pe boabele de fasole. Datorită puterii mele, vrejul de fasole a crescut atît de înalt și a format o scară. Uriașul trăiește în acest ținut ; tu ești persoana ursită să-l pedepsească pentru toate ticăloșiile. Vei avea de înfruntat pericole și greutăți dar trebuie să perseverezi în a-ți răzbuna tatăl; altfel nu vei reuși în încercările tale.

În ce privește bogățiile uriașului toate sînt de fapt ale tale deși acum ești văduvit de ele. Așa că trebuie să iei cît poți dar în același timp trebuie să fii foarte precaut pentru că uriașul este atît de ahtiat după aur încît prima lipsă pe care o va observa îl va înfuria peste măsură și va deveni după aceea și mai atent. Cu toate acestea, va trebui să-l urmărești tot timpul, căci numai prin istețime poți spera să-l dovedești vreodată și să-ți recapeți bunurile de drept, dîndu-i în acest chip și răsplată pentru barbara lui crimă. Singurul lucru pe care ți-l cer este ca pînă cînd ne vom revedea să nu-i spui mamei că știi povestea tatălui tău.

Și-acum, ia-o drept înainte pe acest drum; curînd, vei da peste casa în care locuiește aprigul tău dușman. Eu te voi apăra și păzi, te voi învăța ce ai de făcut; dar, ține minte : dacă nu-mi ascuți poruncile, te așteaptă o pedeapsă cumplită.

De-ndată ce roști acestea, zîna dispăru, lăsîndu-l pe Jack să-și urmeze drumul. Și el merse pînă după asfințitul soarelui, cînd, spre marea-i bucurie, zări un palat mareț. Această plăcută priveliște îi mai dădu un dram de curaj, așa că iuți pasul și ajunse în curînd la palat. La ușă stătea o femeie frumoasă căreia i se adresă și o rugă să-i dea un dumaticat de pîine și adăpost pentru noapte. Femeia se arătă tare uimită să-l vadă acolo și-i spuse că era cu totul neobișnuit să întîlnești vreun tînăr

străin prin partea locului, întrucît era bine ştiut că soţul ei este un uriaş, fioros şi puternic, care nu pregetă să se hrănească cu carne de om ori de cîte ori vreunul îi iese în cale.

Această istorisire îl vîrî pe Jack în toţi sperieţii, dar îşi aminti de protecţia zînei şi spera ca aceasta să-l ferească de uriaş. Insistă deci pe lîngă femeie să-l adăpostească numai pentru o noapte şi să-l ascundă unde socotea ea că e mai nimerit.

Buna femeie se lăsă convinsă în cele din urmă, căci era mi-loasă din fire, şi-l conduse în casă. Mai întîi au trecut printr-o încăpere somptuoasă, mobilată cu gust; apoi, au străbătut cîteva camere spaţioase, care mai de care mai împodobite doar că pă-reau cam neglijate şi părăsite. După aceea, au dat într-o galerie lungă, foarte îngustă şi luminată atît de slab doar cît să zăreşti că, de ambele părţi, în loc de pereţi erau gratii de fier care o despărţeau de o închisoare întunecoasă. De acolo răzbăteau vaietele cîtorva nenorocite de victime pe care aprigul uriaş le ţinea ca rezervă pentru nepotolita-i poftă de mîncare.

Ce se mai înspăimîntă bietul Jack văzînd o asemenea scenă oribilă! Îi era teamă că va deveni şi el hrană pentru uriaş şi că nu-şi va mai revedea mama niciodată. Amintindu-şi însă de zîină, o licărire de speranţă i se aprinse în suflet.

Ajunseră, în cele din urmă, într-o bucătărie încăpătoare unde ardea un foc mare ; femeia cea bună îl pofti pe Jack să ia loc şi-i dădu să mănînce şi să bea pe săturate. Jack fu întrerupt din ospăţul său de o bătaie puternică în poartă , atît de puternică, de se cutremură casa. Femeia îl ascunse iute în cuptor şi alergă să-i deschidă bărbatului ei. Jack îl auzi spunîndu-i nevastei cu o voce ca un bubuit de tunet :

— Femeie ! Femeie ! Simt miros de carne proaspătă.

— Da' de unde ! îi răspunse aceasta. Probabil că simţi mi-rosul oamenilor de jos, din închisoare.

Uriaşul păru să-i dea crezare şi, în cele din urmă, se aşeză lîngă foc, în timp ce nevastă-sa îi pregătea cina.

După un timp, Jack îndrăzni să se uite la monstru printr-o mică crăpătură. Se minună foarte tare de cantitatea enormă de

bucate pe care o devora uriașul și trăi sentimentul că acesta nu va sfîrși nicicînd de mîncat și de băut.

Cînd, în sfîrșit, uriașul termină, fu adusă și pusă pe masă, în fața sa, o găină foarte ciudată. Jack murea de curiozitate să vadă ce o să se întîmple. Observă că aceasta stătea liniștită înaintea uriașului și ori de cîte ori acesta îi spunea „Ouă-te !” găina făcea cîte un ou din aur masiv. Uriașul se distra îndelung cu găina. Între timp, nevastă-sa se dusese la culcare. În cele din urmă, adormi și el căci se auzeau niște sforăituri ca bubuitul unui tun. În zori, văzînd că uriașul încă doarme, Jack se furișă din ascunzătoarea sa, înhăță găina și o luă la fugă cît îl țineau picioarele. Găsi cu ușurință drumul spre vrejul de fasole și coborî mai sprinten și mai repede decît se așteptase.

Mama lui nu mai putu de bucurie cînd îl văzu.

— Uite, mamă, zise el, ți-am adus ceva care te va face bogată.

Și găina le-a ouat cîte ouă au vrut și ei au vîndut ouăle și curînd aveau tot ce-și puteau dori.

Timp de cîteva luni, Jack și mama lui au trăit fericiți. Jack însă tînjea să-i mai facă o vizită uriașului. Într-o zi, dis-de-dimineață, se cățără din nou pe vrejul de fasole. Seara tîrziu, ajunse la palatul uriașului. Femeia stătea la ușă, ca și mai înainte. Jack îi spuse o poveste duioasă și ceru adăpost pentru noapte. Femeia îi spuse că ea a mai făcut cîndva asta pentru un băiat flămînd, dar micul nerecunoscător furase una din comorile uriașului și că de atunci ea a avut parte numai de necazuri. Totuși, îl duse în bucătărie, îi dădu de mîncare și-l ascunse într-un dulap vechi. În curînd, veni și uriașul, își mîncă cina și-i porunci soției să-i aducă sacii cu aur și argint. Jack se uită pe furiș din ascunzătoarea lui și-l văzu pe uriaș numărîndu-și comorile, după care le vîri din nou în saci, adormi și se puse pe sforăit. Jack se furișă tiptil din ascunzătoarea sa, se apropie de uriaș, dar un cățeluș de sub scaun lătră cu furie. Contrar așteptărilor sale, uriașul nu se trezi și cîinele se potoli. Jack înșfăca sacii, ajunse la ușă și curînd se văzu teafăr și nevătămat lîngă vrejul de fasole. Cînd ajunse la coliba mamei sale, nu găsi pe nimeni înăuntru. Sur-

prins peste măsură, Jack dădu fuga în sat. O femeie îl îndreptă spre o casă unde își găsi mama pe moarte. Auzind de întoarcerea victorioasă a fiului ei, mama sa își reveni curînd. Apoi, Jack îi dădu doi saci cu aur și argint.

Mama își dădea seama că pe Jack îl chinuiau gînduri ascunse și se străduia să afle ce-l frămîntă. Jack știa însă prea bine care ar fi fost urmarea dacă ar fi mărturisit motivul tristeții sale. De aceea, se silea din răputeri să-și înfrîngă marea dorință care-l împingea, împotriva voinței sale, să mai urce o dată pe vrejul de fasole.

Cînd veni ziua cea mai lungă a anului, Jack se sculă cu noaptea în cap, urcă pe vrejul de fasole și ajunse în vîrf cu mare greutate. Găsi drumul și toate celelalte ca și dățile trecute. Ajunse la casa uriașului seara și dădu peste nevasta acestuia, stînd în ușă, ca de obicei. Jack îi apăru acum sub o altă înfățișare. Se deghizase atît de bine încît ea nu păru să-și mai amintească de el. Totuși, cînd o rugă să-l primească în palat, reuși s-o convingă cu tare multă greutate. În cele din urmă, fu lăsat să intre și femeia îl ascunse într-un cazan de aramă.

Cînd se-ntoarse, uriașul spuse ca de obicei :

— Femeie ! Femeie ! Simt miros de carne proaspătă.

Dar Jack nu se neliniști căci uriașul mai spusese așa și mai înainte, după care se potolise. De data aceasta însă, uriașul, neluînd în seamă vorbele femeii, scotoci prin toată casa. În tot acest răstimp, Jack era atît de înspăimîntat, încît mai-mai să moară de frică și ar fi dat orice să se vadă din nou acasă. Cînd uriașul se apropie de cazan și puse mîna pe capac, Jack era sigur că nu mai are mult de trăit. Din fericire uriașul se opri din căutat chiar acolo, fără să ridice capacul, și se așeză liniștit lîngă foc.

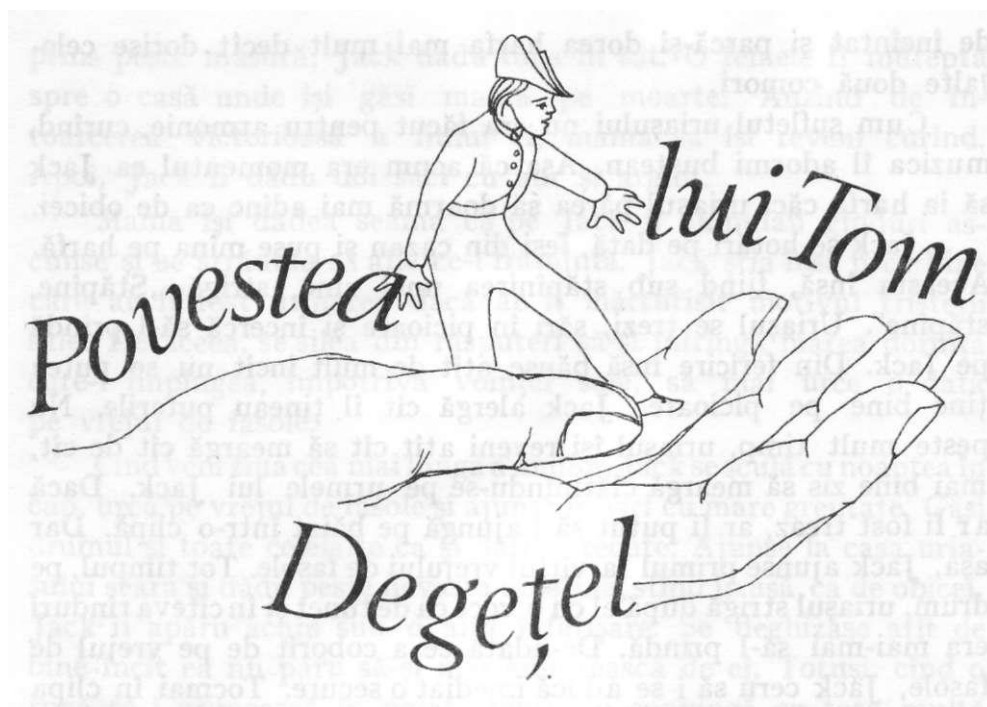
Cînd își termină de mîncat cina, uriașul îi porunci nevestei să-i aducă harfa. Jack ridică puțin capacul și văzu o harfă frumoasă cum nici nu vă puteți imagina. Uriașul o puse pe masă și zise : „Cîntă !" Imediat aceasta începu să cînte de una singură. Muzica era neobișnuit de frumoasă. Jack fu peste măsură

de încântat și parcă-și dorea harfa mai mult decât dorise celelalte două comori.

Cum sufletul uriașului nu era făcut pentru armonie, curînd, muzica îl adormi buștean. Așa că acum era momentul ca Jack să ia harfa căci uriașul părea să doarmă mai adînc ca de obicei.

Jack se hotărî pe dată, ieși din cazan și puse mîna pe harfă. Aceasta însă, fiind sub stăpînirea unei zîne, strigă „Stăpîne, stăpîne”. Uriașul se trezi, sări în picioare și încercă să-l prindă pe Jack. Din fericire însă băuse atît de mult încît nu se putea ține bine pe picioare. Jack alergă cît îl țineau puterile. Nu peste mult timp, uriașul își reveni atît cît să meargă cît de cît, mai bine zis să meargă clătînîndu-se pe urmele lui Jack. Dacă ar fi fost treaz, ar fi putut să-l ajungă pe băiat într-o clipă. Dar așa, Jack ajunse primul la vîrfurile vrejului de fasole. Tot timpul, pe drum, uriașul strigă după el cu o voce ca de tunet și în cîteva rînduri era mai-mai să-l prindă. De-ndată ce a coborît de pe vrejul de fasole, Jack ceru să i se aducă imediat o secure. Tocmai în clipa aceea și uriașul începuse să coboare. Cu toporișca, Jack reteză vrejul de fasole de la rădăcină și uriașul căzu lat în grădină.

Jack o rugă pe mama sa să-l ierte pentru toate necazurile și supărările pricinuite, promițîndu-i din inimă să fie respectuos și ascultător pe viitor. Și, într-adevăr, se ținu de cuvînt căci, de atunci, băiat mai iubitor, mai vrednic și mai ascultător ca el nu cred să fi fost altul pe pămînt.

e spune că pe vremea vestitului rege Arthur trăia un mare magician pe nume Merlin care era, pe atunci, cel mai învățat și mai iscusit vrăjitor din cîți existau în lume.

Odată, vestitul vrăjitor, care putea să-și ia orice înfățișare dorea, călătorea prin țară în chip de sărman cerșetor. Și cum era el sleit de puteri de atîta drum, s-a oprit la bordeiul unui cinstit plugar să se odihnească și să ceară ceva de mîncare. Plugarul tocmai se întorsese de la muncă și se pregătea de cină. Deși era tare ostent, i-a urat bun venit străinului, chiar dacă acesta era un cerșetor cu mult mai zdrențăros decît alții. Nevasta lui, o femeie tare inimoasă și ospitalieră, l-a poftit să ia cina cu ei și i-a pus pe masă niște lapte, într-un castron de lemn, și un coltuc de pîine neagră.

Tare a mai fost mulțumit Merlin de această cină simplă și de generozitatea plugarului și a soției sale. Dar Merlin nu a putut să nu observe că, deși casa era îndestulată pentru niște săraci, perechea părea să fie tare nefericită și abătută.

— De ce sînteți așa de necăjiți? a întrebat el. Ce vă lipsește?

— Cum să nu fim necăjiți, răspunse nevasta plugarului, cînd eu și bărbatul meu trăim aicea destul de fericiți de mai mult de douăzeci de ani și nu avem nici un copil. Țsta-i marele nostru necaz. Tare mi-aș dori să am un fiu, da, un fiu, chiar dacă fiul ăsta al nostru n-ar fi mai mare decît degetul cel mare al bărbatului meu. Oricît de mic ar fi, nu mi-ar păsa. Numai să pot spune că-i al meu și să-l pot eu îngriji cu mîinile mele.

Auzind aceasta, Merlin n-a spus nimic, dar nu după multă vreme și-a luat rămas bun de la gazde. Și, cugetînd la cele spuse de femeie, și-a zis :

— Ar fi o faptă grozav de bună dacă i-aș oferi acestei femei exact ceea ce-și dorește.

Merlin se amuza atît de tare la ideea de a le oferi un băiețel nu mai mare decît degetul mare al unui om, încît era hotărît să-i facă o vizită Crăiesei zînelor și s-o roage să împlinească dorința femeii. Nostima idee a unei asemenea făpturi în mijlocul oamenilor a încîntat-o mult pe Crăiasa zînelor așa că i-a promis că dorința lui va fi împlinită. Ca urmare, nu după multă vreme, soția plugarului s-a trezit că are un fiu care, e cam de necrezut, dar așa a fost, nu era mai mare decît degetul mare al soțului ei. Tare îl mai iubeau pe băiețel. L-au botezat cu numele de Tom Degețel și, într-adevăr, micuțul n-a mai crescut nici măcar c-un milimetru, rămînînd toată viața de mărimea degetului plugarului.

Crăiasa zînelor, care dorea să-l vadă pe băiețel printre oameni, a venit într-o noapte cu lună la fereastră, în timp ce fericita mamă stătea de veghe la căpătîiul odorului. Crăiasa zînelor l-a sărutat și a poruncit zînelor să-i facă un costum de haine după dorința ei. I-au făcut o cămașă din pînză de păianjen, o hăinuță din puf de scai, pantaloni din pene, ciorapi din coji de mere și o pereche de pantofiori din piele de șoricel căptușiți cu blăniță. Apoi, pe vîrfurile capului i-a pus o tichie făcută dintr-o frunză de stejar. Da, acestea erau hainele pe care Tom le purta iarnă și vară, spre marea delectare a mamei și a tuturor vecinilor de prin partea locului.

Dar, deși nu a mai crescut, pe măsură ce treceau anii, Tom a devenit din ce în ce mai viclean și mai șugubăț. Când era des-
tul de mare să se joace cu ceilalți băieți din sat, se dădea în vînt
după jocul de-a sîmburele de vișină. Când rămînea fără nici un
sîmbure, Degețel se ducea tîrîndu-se pînă la traistele celorlalți,
fura sîmburii, își umplea buzunarele și scăpa neobservat, intrînd
după aceea din nou în joc. Însă un flăcău cu ochi ageri l-a prins
asupra faptului, tocmai cînd Tom își băga capul în desagă; a
strîns sfoara la gură, prinzîndu-i capul și făcîndu-l să răcnească
de durere. După aceea, flăcăul a trîntit sacul atît de tare de
pămînt încît Tom s-a lovit la picioare și peste tot corpul era
numai vînatăi.

— Așa o să te înveți minte să nu mai furi, a spus băiatul
cu desaga din care Tom încercase să fure sîmburii.

— N-am să mai fur niciodată, a strigat Tom. Vă rog să-mi
dați drumul și n-am să mai fur niciodată !

Auzind aceasta, băieții i-au dat drumul și, pentru un timp
cel puțin, Tom n-a mai furat sîmburi de vișine.

Tom era atît de mic încît, mama lui care îl iubea din toată
inima, îl scăpa cîteodată din ochi, mai ales cînd era ocupată.
Într-o zi, ea frămînta aluatul pentru o budincă și s-a întîmplat
să plece din bucătărie pentru o clipă. Tom, care era tare curios
să vadă cum se face budinca, s-a urcat pe marginea castronului,
dar, din nefericire, i-a alunecat un picior și, pleosc, a căzut și
s-a scufundat pînă peste cap în aluat. Cînd mama s-a întors, n-a
observat nimic și a turnat amestecul într-o oală pe care a pus-o
pe sobă. Gura lui Tom era plină de budincă așa că nu avea cum
să strige dar, simțind fierbințeala, a dat din picioare și s-a zvîr-
colit atît de tare în cratiță încît mama, văzînd ce se întîmplă,
și-a zis :

— Cred că budinca asta e vrăjită. Vreun spirit rău o fi
intrat în ea și nu mai e bună de nimic.

Așa că luă oala și zvrr... aruncă budinca pe fereastră. Toc-
mai atunci s-a întîmplat să treacă pe acolo un sărman spoitor
de cazane care, fiind flămînd, s-a gîndit că budinca picase ca din
senin pentru că n-avea el nimic de mîncat la prînz. A ridicat-o,

a pus-o în desagă și a plecat mai departe. Dar Tom, pentru că acum nu mai avea aluat în gură, a început să strige cît îl țineau puterile. Tare s-a mai mirat spoitorul.

— Vai de mine! strigă el. Ce-oi fi avînd în desagă? O fi vreun spirit rău care a venit să mă înspăimînte pentru că am luat budinca.

Așa că, fără să se mai uite, a deschis desaga cît a putut de repede, a răsturnat totul pe jos, și pe Tom și budinca, și a rupt-o la fugă. Cum budinca s-a rupt în bucăți, Tom s-a strecurat din ea acoperit tot cu aluat. S-a scuturat cît a putut de bine, și-a ridicat de pe jos tichia din frunză de stejar, care-i căzuse, și a alergat acasă cît a putut de repede. Și ce s-a mai bucurat mama lui că-l vede din nou, căci era tare îngrijorată. Văzîndu-și suflețelul într-o stare atît de jalnică, l-a băgat într-o ceașcă de ceai și pe dată a spălat tot aluatul de pe el, după care l-a sărutat și l-a băgat în pat să doarmă.

La scurtă vreme după întîmplarea cu budinca, mama lui Tom s-a dus pe islaz să mulgă vaca și a luat și băiețelul cu ea. Vîntul bătea cam tare și de teamă să nu-l poarte pe aripile lui și pe Tom, mama lui l-a legat cu un fir subțire de ață de un scaiete. Dar vaca, observînd tichia din frunză de stejar de un verde crud, ispititor, a înfulecat scaietele cu Tom cu tot. În timp ce vaca mesteca scaietele, Tom a zărit cu spaimă cele două uriașe șiruri de dinți și a strigat cu toată puterea :

— Mamă, mamă ! Ajutor, ajutor !

— Unde ești, Tommy suflețelule? a întrebat mama, ridicîndu-se de pe scăunelul pe care se așeza cînd mulgea vaca și cău-tînd cu privirea scaietele de care-și legase copilul.

— Aici, mamă, răspunse el, în gura vacii.

Mama a început să se văicărească și să-și frămînte mîinile, dar vaca, surprinsă de zgomotul ciudat ce venea din gura ei, a căscat gura năucită și Tom s-a rostogolit afară. Din fericire, mama lui l-a prins în șorț la timp, bietul Tom scăpînd astfel de o vătămătură zdravănă.

Următoarea aventură a lui Tom s-a întîmplat cînd s-a dus să mîne vitele la păscut cu un bici pe care tatăl lui i l-a făcut

dintr-un pai de orz. Tom a alunecat și a căzut între două brazde de pământ. Nici n-a apucat să se ridice, că s-a și repezit la el un uriaș corb negru care a zburat cu el în plisc. Și a tot zburat peste văi și dealuri și l-a lăsat pe turnul cel mai înalt al castelului unui uriaș care se afla chiar pe malul mării.

Tom era îngrozit și nu știa ce să facă. Dar groaza lui fu și mai mare când bătrînul Grumbo, uriașul, a ieșit pe terasă să se plimbe și l-a zărit pe Tom. L-a luat în mînă și l-a înghițit cît ai zice pește.

Nici nu l-a înghițit bine pe Tom că uriașul a și început să regrete ceea ce făcuse, pentru că micuțul începuse să-l lovească cu picioarele în burtă, să sară și să facă tumbe. Durerile erau atât de mari încât uriașul l-a aruncat pe Tom din stomac drept în mare. Dar un pește uriaș, care-l și zărise, a deschis o gură cât o șură și l-a înghițit. Nu trecu însă multă vreme și niște pescari, aflați într-o barcă la pescuit, au prins peștele în plasă. A doua zi, chiar peștele în care se afla Tom a fost dus la curtea regelui Arthur. Când bucătarul a tăiat burta peștelui să-l curețe și să-l gătească pentru prânzul regelui, mare i-a fost uimirea să găsească în măruntaie un băiețel atât de mic. Vă imaginați ce fericit a fost Tom să-și recapete libertatea. Apoi, bucătarul l-a dus la rege care l-a declarat piticul lui. Curînd Tom a devenit favoritul regelui căci cu giumbușlucurile lui nu amuza numai pe rege și regină, dar și pe toți cavalerii Mesei Rotunde.

Se spune că atunci cînd regele pleca undeva călare îl lua de obicei și pe Tom care, dacă venea vreo ploaie, se strecura în buzunarul vestei Maiestății Sale pînă ce cerul se însenina din nou. Tom era un mister pentru toată lumea căci nimeni nu știa care-i este obîrșia. Numai Merlin, vrăjitorul, știa adevărul, dar nu voia să spună nimic.

— Spune-mi, cum îți sînt părinții? întrebă regele într-o zi. Sînt și ei omuleți ca și tine?

— Nu, nici vorbă, răspunse Tom, tatăl și mama mea sînt țărani săraci și harnici ca și cei de pe ogoarele Maiestății Voastre. Nu sînt nici mai mari, nici mai mici ca ei, poate însă mai săraci decît oricare din ei.

— Atunci, spuse regele, care tare mai ținea la Tom, du-te la vistieria în care-mi țin toți banii și ia cît aur și argint poți duce. Apoi, du-te acasă și dăruiește totul sărmanilor tăi părinți.

Așa că, bucuros nevoie mare, Tom s-a dus la vistieria regelui Arthur cu o pungă făcută dintr-o bășică de apă. Dar nu a reușit să bage în ea decît o monedă de argint și trei bănuți de aramă și chiar și așa punga era prea grea pentru el. Cu toate acestea, el a pornit cu povara pe spate de-abia tîrîndu-și picioarele, reușind să ajungă acasă după două zile și două nopți

și după ce a poposit pe drum de mai mult de o sută de ori, deși pînă acasă nu era decît vreo verstă.

Tare au mai fost fericiți părinții să-l vadă din nou acasă. Se mîndreau cu el nevoie mare, mai ales că le cărase pe spate atîta amar de bănet. Ca să-l facă să-și tragă sufletul după versta pe care o străbătuse, mama lui l-a pus frumușel într-o coajă de nucă la gura sobei și l-a hrănit trei zile cu miezul unei alune, ceea ce i-a făcut tare rău la stomac pentru că aceasta era, de fapt, hrana lui pe o lună.

Tom și-a revenit curînd dar, pentru că ploile nu mai conțineau și pămîntul era tare umed, nu s-a putut întoarce imediat la curtea regelui Arthur, pînă într-o zi cînd vîntul bătea în direcția curții regești. Atunci, mama lui i-a făcut o umbreluță dintr-o batistuță de care l-a legat pe Tom și cu o suflare a trimis-o spre curtea regelui unde Tom a și ajuns curînd. Regele, regina și toți cavalerii s-au bucurat să-l aibă din nou pe Tom în mijlocul lor, pentru că le alunga plictiseala distrîndu-i cu acrobațiile lui în timpul întrecerilor cu lăncii și al turnirurilor. Dar strădania lui de a-i distra l-a costat tare scump ; o cumplită boală s-a abătut asupra lui Tom de era gata să se prăpădească.

Noroc însă că, auzind de suferința lui, Crăiasa zînelor a venit la curte într-o caleașca trasă de lilieci și l-a luat cu ea. Avîntîndu-se în văzduh și fără nici un popas, au zburat pînă au ajuns la palatul ei. După ce s-a înzdrăvenit și l-a lăsat să se bucure de toate distracțiile nemaipomenite de care nu ducea lipsă Țara Zînelor, Crăiasa a poruncit unei rafale de vînt să se ridice și să-l ducă pe Tom, care plutea ca un dop de plută pe apă, pînă la palatul regelui Arthur.

Tocmai cînd Tom zbura pe deasupra curții palatului, bucătarul îi ducea regelui un vas cu mîncarea lui preferată, grîu fiert în lapte. Și nu știu cum s-a făcut dar sărmanul Tom căzu drept în mîncare, împruscînd cu grîu fierbinte fața bietului bucătar.

Și era bucătarul acesta un om cam ținfnos că așa se înfurie de tare pe Tom, că s-a dus direct la rege și a pretins că Tom a sărit în bucatele regale nu din întîmplare, ci din obraznicie. Regele s-a mîniat atît de cumplit, încît a ordonat ca Tom să fie

prins și judecat pentru înaltă trădare. Și cum nu era nimeni care să îndrăznească să pună o vorbă bună pentru el, Tom a fost condamnat la moarte prin tăierea capului.

Auzind pronunțându-se grozava sentință, sărmanul Tom a început să tremure de frică, dar dîndu-și seama că nu are nici un mijloc de scăpare și văzînd un morar rămas cu gura căscată de uimire, așa cum stau proștii la bîlci, și-a luat avînt și a sărit drept în gîtul acestuia. Dar a făcut-o atît de iute încît nimeni nu a băgat de seamă. Nici măcar morarul nu observase șiretlicul lui Tom. Așa că, fără Tom, curtea s-a împrăștiat și morarul s-a întors acasă, la moara lui.

Cînd Tom a auzit huruitul morii și-a dat seama că este departe de curtea regală și a și început să facă tot felul de tumbe prin burta morarului care nu-și găsea odihnă și credea că este vrăjit. Nemaivînd liniște a trimis după doctor.

De îndată ce a sosit doctorul, Tom a început să danseze și să cînte. Doctorul s-a înspăimîntat mai dihai decît morarul și a trimis în grabă după alți cinci doctori și vreo douăzeci de învățați.

Și pe cînd ei își dădeau cu părerea asupra acestui caz nemaivăzut și nemaîntîlnit, s-a întîmplat că morarul a căscat. Tom, care aștepta de mult o asemenea ocazie, a mai făcut o săritură și a aterizat ușurel, drept în picioare, în mijlocul mesei.

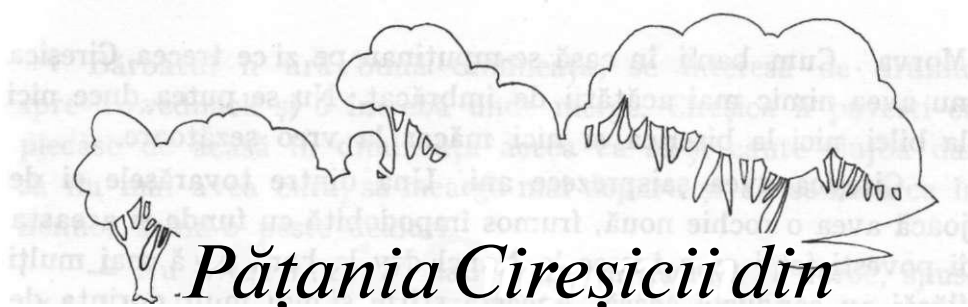
Morarul, care era amarnic de mînios că a fost chinuit de așa o pocitanie, s-a înfuriat atît de tare, încît s-a repezit la Tom și unde nu mi l-a prins și aruncat pe geam drept în rîu. În clipa în care morarul i-a dat drumul pe fereastră, un somon mare, care tocmai se zbenguia prin rîu, l-a văzut căzînd și l-a înșfăcat pe dată. Un pescar a prins peștele nu mult după aceea, l-a dus la piață și l-a vîndut acolo slujitorului unui mare lord. Lordul, văzînd o așa minune de pește, l-a făcut cadou regelui Arthur care, ca și mai înainte a comandat să fie preparat pe dată. Cînd bucătarul a spintecat peștele a și dat de bietul Tom pe care l-a înhățat și l-a înfățișat regelui. Dar Maiestatea Sa era atît de ocupată cu afaceri de stat încît a ordonat ca Tom să fie dus și ținut sub arest pînă ce va avea timp să se ocupe de el.

Bucătarul era hotărât să nu-l mai scape din mâini de data aceasta, așa că l-a băgat într-o capcană de șoareci. Și așa a stat Tom în capcană, vreme de o săptămână, pînă ce a trimis regele după el. Dar mare-i fu bucuria cînd află că regele l-a iertat pentru că sărise în fiertura de grîu cu lapte și că-l luase din nou sub aripa lui ocrotitoare. Datorită faptelor sale, Tom a fost făcut cavaler și a primit titlul de prea-vestitul Sir Thomas Degețel. Dar cum hainele lui Tom avuseseră mult de suferit trecînd din bu-dincă în gura vacii și apoi în fiertura de grîu, din măruntaiele uriașului în ale morarului, ca să nu mai spunem de cei doi pești, Maiestatea Sa i-a comandat un nou costum pentru ceremonia învestirii titlului de cavaler. Așa că vestiții croitori ai curții i-au făcut o cămașă de zale din aripi de fluturaș, iar cizmarii i-au făcut ghete din piele de pui. Apoi, a fost făcut cavaler în fața întregii curți care se adunase acolo, primind un ac drept sabie și un șoricel alb ca neaua în loc de cal.

Și mare era uimirea celor care-l vedeau pe Tom în noul lui costum, călare pe un șoarece, însoțindu-l pe rege și pe ceilalți nobili la vînătoare. Nobililor însă, nu le scăpa nici o ocazie să-și bată joc de Tom și de bidiviul lui care tare mîndru mai cabra.

Într-o zi, pe cînd treceau ei așa pe lîngă o fermă, un motan uriaș, care pîndea de după o ușă, a făcut un salt să-l înhațe pe Tom și pe șoricel. Dar Tom a scos vitejește sabia și a atacat motanul cu atîta îndîrjire încît acesta le-a dat drumul la amîndoi. Apoi, unul din nobili l-a pus pe Tom în pălărie și l-a așezat pe un pătuț de puf într-o cutiuță de fildeș.

Regele a mai poruncit ca lui Tom să i se facă un tron mic, pe care să stea la masa regală pentru a o amuza pe regină în timpul mesei, și un palat de aur mic, mic de o șchioapă, cu o ușă tot micuță ca să aibă și el unde să locuiască. Dar Sir Thomas Degețel, cu toate că era așa de bogat, nu și-a uitat niciodată părinții. Se ducea o dată pe lună, călare pe șoarecele lui alb, pînă la căsuța lor de la țară unde-i distra pe bătrînii săi părinți cu povești și cu tot felul de istorioare de la curtea regelui Arthur. Nu e de mirare că sărmanul plugar cu nevasta lui erau tare mîndri de micuțul lor fiu care fusese zămislit prin magia marelui Merlin, bătrînul și sărmanul cerșetor pe care cu mulți ani în urmă îl ospătaseră, fără să știe cine este.

Pățania Cireșicii din Zennor

ătrînul Honey locuia cu nevasta și familia într-un sărman bordei alcătuit din două camere și o prispă pe marginea stîncoasă a râului Trereen în Zennor. Cei doi bătrîni aveau o groază de copii și îi crescuseră pe toți, în acel loc. Trăiau cum puteau din roadele cîtorva acri de pămînt care era prea sărac pînă și pentru a hrăni cum se cuvine o capră. După grămezile de cochilii de moluște din jurul casei ai fi zis că hrana lor de bază erau aceste vietăți marine și melcii. Totuși, ei mînceau pește și cartofi aproape zilnic și carne de porc și borș, din cînd în cînd duminica. De sărbători mînceau și pîine albă.

Cu toate acestea în tot satul nu găseai familie mai sănătoasă și mai arătoasă ca a bătrînului Honey. Totuși pe noi ne interesează doar o persoană din familie, anume, fiica sa, Cireșica. Ea era iute de picior ca un iepure și era tot timpul pusă pe șotii și pozne.

Ori de cîte ori băiatul morarului venea la „oraș”, își lega calul de căpița de grozamă și intra în cîrciumă să vadă dacă vrea cineva să trimită grîu la moară. Atunci, Cireșica sărea pe cal și galopa departe înspre stînci. Cînd băiatul morarului o urmărea și ea nu mai putea călări dincolo de coasta stîncoasă, o lua înspre pietrele de hotar și nici cîinele cel mai iute de picior nu o putea prinde; cu atît mai puțin băiatul morarului.

Dar, de-ndată ce deveni fetișcană, Cireșica era tot mai nemulțumită căci, în fiecare an, maică-sa îi promitea în zadar o rochie nouă ca să poată merge și ea la fel de mîndru îmbrăcată ca toate semenele ei „cîte trei călare pe un cal la bîlciul din

Morva". Cum banii în casă se-mpuținau pe zi ce trecea, Cireșica nu avea nimic mai acătării de îmbrăcat. Nu se putea duce nici la bîlci, nici la biserică și nici măcar la vreo șezătoare.

Cireșica avea șaisprezece ani. Una dintre tovarășele ei de joacă avea o rochie nouă, frumos împodobită cu funde și aceasta îi povesti fetei cum fusese la Nancledry la horă și că mai mulți flăcăi au condus-o acasă. Aceasta stîrni și mai mult dorința de a se găti în flușturatica Cireșica. Ea-i spuse mamei ei că va merge în „Țara de jos” să caute de lucru ca să-și poată face rochii ca și celelalte fete. Mama ei ar fi dorit ca Cireșica să se ducă mai degrabă la Towednack ca s-o mai poată vedea din cînd în cînd duminica.

— Nu, nu, refuză Cireșica. N-am să merg să trăiesc într-un sat unde vaca a mîncat funia clopotului de la biserică și unde se mănîncă pește și cartofi în fiecare zi și plăcintă de țîri duminica, ca să se zică că se mai mănîncă și altceva.

Într-o dimineață însorită, Cireșica își legă cîteva lucrușoare într-o boccea și se pregăti de plecare. Promise tatălui ei că-și va găsi de lucru cît mai aproape de casă și că va veni să-i vadă cu primul prilej. Bătrînul, gîndindu-se că fata trebuie să fie sub puterea unei vrăji, o rugă să se păzească să nu fie răpită de marinari sau pirați și o lăsă să plece. Cireșica o apucă pe drumul care duce înspre Ludgvan și Gulval. Cînd nu mai văzu hornurile caselor din Trereen, curajul o părăsi și îi trecu prin gînd să se întoarcă acasă. Dar, alungîndu-și gîndurile negre, își continuă drumul.

În cele din urmă, ajunse la Dunele Doamnei, se așeză pe o piatră la marginea drumului și plînse cu jale, gîndindu-se la casa pe care s-ar putea să n-o mai revadă.

În sfîrșit, se potoli din plîns și se hotărî să meargă acasă și să se descurce cum o putea.

După ce-și șterse ochii și-și ridică fruntea, mare-i fu mirarea să vadă un bărbat care se-ndrepta spre ea. Și nu-și putea da seama de unde venea căci cu cîteva minute în urmă nu văzuse pe nimeni pe dune.

Bărbatul îi ură bună dimineța, se interesă de drumul spre Towednack și o întreabă unde merge. Cireșica îi povestește că plecase de acasă în dimineța aceea ca să-și caute slujbă dar că nu mai avea curaj să meargă mai departe și că se-ntoarce la Zennor luînd-o peste dealuri.

— Nu m-așteptam să dau peste un asemenea noroc, spuse bărbatul. Sînt plecat de azi dimineță în căutarea unei fete curate și drăguțe care să-mi țină casa și iată că am găsit-o.

Apoi, el îi spuse Cireșicii că rămăsese de curînd văduv, că avea un băiețel la care ținea ca la ochii din cap și pe care fata va trebui să-l îngrijească. Cireșica era tocmai fata care-i trebuia. Era arătoasă și curățică. Se putea vedea că hainele ei erau atît de cîrpite că nu se mai deosebea petec de petec. Totuși, era fragedă ca o piersică și toată apa mării n-ar fi putut-o face mai curată decît era. Biata Cireșica spunea: „Da, domnule”, la orice zicea el cu toate că nu pricepea nici măcar pe sfert din ce spunea acesta. Maică-sa o povățuise să spună „Da, domnule” preotului sau oricărui domn cînd, ca și dînsa, nu pricepea ceva. Bărbatul spuse că locuia prin apropiere, la vale, în Țara de jos; că ea va avea puțină treabă de făcut, doar să mulgă vaca și să vadă de copil. Așa că Cireșica fu de acord și pe dată au și purces la drum. El vorbea atît de frumos, încît Cireșica nici nu-și dădu seama cum fuge timpul, uitînd cu totul ce distanță au străbătut.

În cele din urmă, au ajuns pe niște cărări atît de umbrite de copaci, încît cîte o pată de soare de-abia dacă licărea pe drum. Cît vedeai cu ochii se zăreau numai copaci și flori. Trandafiri sălbatici și caprifoi înmiresmau aerul și mere coapte de un roșu nemaivăzut atîrnau din copaci deasupra aleii.

Apoi, dădură peste un fir de apă limpede, cum e cristalul, care străbătea drumeagul. Totuși, se cam întunecase și Cireșica se opri să vadă pe unde să treacă pîrîiașul. Bărbatul însă o cuprinse de după mijloc și o trecu peste apă pentru ca ea să nu-și ude picioarele.

Drumeagul devenea din ce în ce mai întunecos și mai îngust pe măsură ce ei coborau în pas grăbit dealul. Cireșica se

agăță strîns de brațul necunoscutului gîndind că, întrucît fusese așa de bun cu ea, ar putea merge cu el pînă la capătul lumii.

După ce au mai mers puțin, el deschise o poartă care dădea înspre o grădină minunată și spuse :

— Cireșica, draga mea, aici locuim.

Fata nu-și putu crede ochilor. Nu mai văzuse ceva care să se asemene în frumusețe cu acest loc. Flori de toate culorile o înconjurau ; fructe de tot felul atîrnau deasupra; păsări cu triluri mai plăcute decît auzise ea vreodată se uniră într-un cor vesel. O auzise pe bunica ei povestind despre locuri fermecate. Să fie acesta unul dintre ele? Nu. Bărbatul acesta era un om obișnuit, cam de statura preotului. Gîndurile îi fură întrerupte de băiețelul care cobora în fugă pe cărarea din grădină, strigînd :

— Tată ! Tată !

Băiatul părea să aibă vreo doi, trei ani, dar avea un aer straniu și dădea impresia că e mai în vîrstă. Ochii îi erau strălucitori și pătrunzători și aveau o expresie șireată, încît Cireșica își spuse: „Te îngheață cu privirea”.

Nici n-apucă Cireșica să-i spună o vorbă copilului, că își și făcu apariția o bătrînă uscățivă și urîță și înhățîndu-l de braț îl trase în casă, mormăind și ocărînd. Dar înainte de a dispărea, babornița îi aruncă Cireșicii o privire care o săgetă prin inimă ca un sfredel.

Văzînd-o pe fată întrucîtva tulburată, stăpînul îi spuse că bătrîna era bunica fostei sale soții și că va rămîne la ei doar pînă cînd Cireșica se va deprinde cu treburile prin gospodărie, după care va trebui să plece căci e bătrînă și tare ținnoasă. În cele din urmă, după ce-și sătură privirea admirînd grădina, Cireșica a fost dusă în casă care era și mai frumoasă. Fel de fel de flori creșteau pretudindeni și deși soarele părea că strălucește peste tot, ea nu-l putea vedea. Mătușa Prudență — așa o chema pe bătrînă — într-o clipită așternu pe masă o grămadă de bunătăți din care Cireșica pregăti o cină pe cînste. Apoi fu îndrumată să meargă la culcare într-o cameră la etaj, unde urma să doarmă și copilul. Bătrîna o povățui pe Cireșica să-și țină

ochii închiși fie că poate sau nu poate dormi căci altfel s-ar putea întâmpla să vadă lucruri care nu-i vor place. Ea nu trebuia să discute cu copilul în timpul nopții. Urma să se scoale când se crăpa de ziuă, apoi să ducă băiatul la un izvor în grădină, să-l spele și să-i ungă ochii cu o alifie pe care o va găsi într-o cutie de cristal într-o crăpătură din stîncă. În nici un caz însă nu trebuia să se dea și ea pe ochi cu acea alifie. Apoi, Cireșica trebuia să cheme vaca și după ce va fi mulș o găleată cu lapte să scoată un castron din laptele de la urmă pentru micul dejun al băiatului. Cireșica murea de curiozitate. De cîteva ori încercă să-l tragă de limbă pe băiat dar acesta o potolea de fiecare dată zicîndu-i: „Te spun mătușii Prudența”. Potrivit îndrumărilor acesteia, Cireșica s-a sculat dimineața devreme. Băiețelul a condus-o la izvorul care curgea precum lacrima dintr-o stîncă de granit îmbrăcată în iederă și mușchi. Băiatul fu spălat și ochii îi fură unși cum se cuvine. Cireșica nu văzu nici o vacă dar băiețelul îi spuse că ea trebuie să cheme vaca. Și Cireșica chemă vaca așa cum făcea și acasă. Cînd, ce să vezi?! O vacă mare și frumoasă se apropie și se opri pe mal, lîngă fată. De-abia că-și puse Cireșica mîinile pe ugerul vacii că patru șuvoaie de lapte au prins a curge și, în curînd, găleata s-a umplut. Apoi, Cireșica turnă lapte în castron și băiatul îl bău. După ce sîrșiră această treabă, vaca se îndepărtă alene și Cireșica se-ndreptă spre casă pentru a i se spune ce mai avea de făcut în acea zi.

Bătrîna Prudență îi servi Cireșicii un mic dejun strașnic apoi îi spuse că trebuie să stea în bucătărie să-și vadă de treburi: să fiarbă laptele, să bată untul, să spele toate farfuriile și castroanele cu apă și nisip de rîu și o mai povățui să-și înfrîneze curiozitatea. Îi era interzis să intre în vreo altă parte a casei sau să încerce să deschidă vreo ușă încuiată.

A doua zi, după ce-și termină treaba obișnuită, stăpînul o rugă pe Cireșica să-l ajute să culeagă merele și perele din grădină și să plivească prazul și ceapa. Ce bine-i mai păru Cireșicii să scape de sub supravegherea bătrînei. Aceasta ședea tot timpul cu un ochi la împletitura ei și cu celălalt la biata Cireșica. Din cînd în cînd bodogănea:

— Știam eu că Robin va aduce vreo nebună din Zennor. Mai bine că nepoată-mea n-a apucat să vadă una ca asta.

Peste cîteva zile, bătrîna mătușă Prudență o duse pe Cireșica și în alte părți ale casei, nevizitate de ea pînă atunci. Trecu-
ră printr-un coridor lung și întunecos. Apoi, o puse să-și scoată pantofii și intrară într-o cameră a cărei dușumea lucea ca sticla și în care, de jur împrejur, cocoțați pe rafturi și jos pe podea, se aflau oameni mari și mici, transformați în piatră. Din unii rămăseseră numai capul și umerii, brațele fiind tăiate; alții erau întregi. Cireșica îi spuse bătrînei că nu vrea să meargă mai departe pentru nimic în lume. Mai întîi a crezut că a nimerit în Țara Piticilor de sub pămînt și că doar stăpînul era de statură normală; acuma însă știa că se afla printre niște vrăjitori care-i transformaseră pe toți acești oameni în piatră. Auzise vorbindu-se despre ei la Zennor și știa că se puteau trezi din clipă în clipă și nu ar fi fost de mirare să o înfulece. Bătrîna mătușă Prudență rîse de Cireșica, o duse mai departe și insistă ca ea să lustruiască o ladă lungă de șase picioare, care semăna cu un sicriu, pînă cînd se va putea oglindi în ea. Ei bine, Cireșica nu era fricoasă așa că începu să frece cu sîrg în timp ce bătrîna ședea deoparte, împletind tot timpul și strigînd din cînd în cînd :

— Freacă ! Freacă ! Freacă ! Mai cu foc și mai repede !

În cele din urmă, pe Cireșica o cuprinse disperarea și fre-
cînd cu năduf unul din colțuri, aproape că răsturnă lada. Cînd, vai ! aceasta scoase un sunet atît de jalnic și nepămîntesc încît Cireșica crezu că toți oamenii de piatră vor învia și de teamă, leșină. Stăpînul auzi toate aceste zgomote și veni să afle cauza acestei zarve. Se mînie foarte rău și o dădu afară din casă pe mătușă Prudență pentru că o dusesse pe Cireșica în camera interzisă iar pe fată o luă în bucătărie unde, curînd, cu ajutorul unui întăritor ea își reveni în simțire. Cireșica nu-și amintea ce se întîmplase, dar știa că există ceva îngrozitor în cealaltă aripă a casei. Acum, însă, Cireșica era singura stăpînă a casei — bătrîna mătușă Prudență plecase. Stăpînul ei era atît de bun și tandru, încît un an zbură ca o zi de vară. Din cînd în cînd, stăpînul pleca pentru o vreme, apoi se-ntorcea și petrecea

vreme îndelungată în camerele vrăjite. Cireșica era sigură că-l auzise vorbind cu oamenii împietriți. Fata avea tot ce-și poate dori o inimă omenească dar nu era fericită; dorea să știe mai multe despre locul acela și oamenii lui. Ea descoperise că alifia făcea ochii băiatului strălucitori și stranii și adeseori se gîndea că el vede mai mult decît ea. Va încerca și ea. Da, da, va încerca.

Ei bine, a doua zi dis-de-diminează, spală copilul, îl unse la ochi și mulse vaca, după care trimise băiatul să-i culeagă niște flori, și luînd un pic de alifie se unse pe ochi. Dar vai, ochii îi ardeau de să-i sară din cap și nu alta. Cireșica alergă spre lacul de sub stîncă să-și potolească arsura din ochi cînd ce credeți că văzu? Pe fundul apei se jucau o mulțime de omuleți, mai ales doamne; printre ei se afla și stăpînul ei, de aceeași statură cu ceilalți.

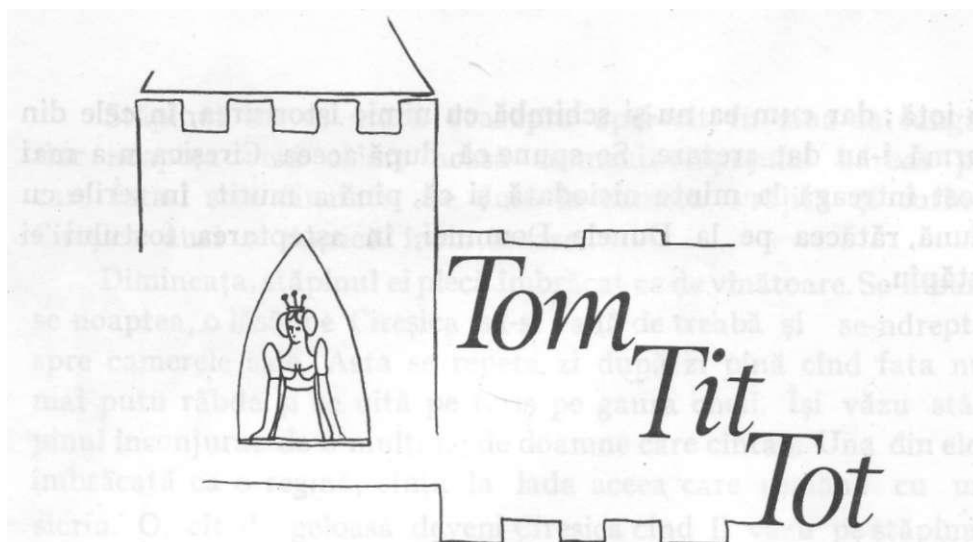
Totul părea schimbat acum în locul acela. Pretutindeni se aflau omuleți, pitiți prin florile care scînteiau de diamante, sau legănîndu-se prin copaci, sărind peste firele de iarbă.

Stăpînul nu se arată deasupra apei cît fu ziua de lungă, dar noaptea veni călare acasă asemeni chipeşului bărbat pe care fata-l ştia dinainte. Se duse în camera vrăjită şi curînd Cireşica auzi o muzică încîntătoare.

Dimineaţa, stăpînul ei plecă îmbrăcat ca de vînătoare. Se-ntoar-se noaptea, o lăsă pe Cireşica să-şi vadă de treabă şi se-ndreptă spre camerele sale. Asta se repeta zi după zi pînă cînd fata nu mai putu răbda şi se uită pe furiş pe gaura cheii. Îşi văzu stăpînul înconjurat de o mulţime de doamne care cîntau. Una din ele, îmbrăcată ca o regină, cînta la lada aceea care semăna cu un sicriu. O, cît de geloasă deveni Cireşica cînd îl văzu pe stăpînul ei sărutînd-o pe acea doamnă frumoasă. Totuşi, a doua zi, stăpînul ei rămase acasă ca să culeagă fructe. Cireşica urma să-l ajute şi cînd el căută s-o sărute, ea i-a tras o palmă peste faţă şi i-a spus să-i sărute pe semenii lui, omuleţii cu care se juca sub apă. Astfel el descoperi că Cireşica se atinsese de alifie. Cu multă tristeţe, i-a spus fetei că trebuie să plece de la el cît mai curînd posibil întrucît nu doreşte să fie spionat în ceea ce face. Îi mai spuse că mătuşa Prudenţă va trebui să se întoarcă din nou în casa lui. Cu mult înainte de a se face ziuă, Cireşica fu chemată de stăpînul ei care-i dădu o mulţime de haine şi alte lucruri. Apoi, luă bocceaua ei într-o mînă şi o lanternă în cealaltă şi o rugă să-l urmeze. Şi au mers mile în şir, urcînd tot timpul, pe drumeaguri şi cărări înguste. Cînd, în cele din urmă, au ajuns la faţa pămîntului, aproape că se crăpa de ziuă. Bărbatul o sărută pe Cireşica şi-i spuse că era pedepsită pentru curiozitatea ei dar că, dacă ea se va purta cum se cuvine, el va veni uneori la Dunele Doamnei s-o vadă. Şi cu acestea, dispăru. Răsări soarele şi o găsi pe Cireşica aşezată pe-o piatră de granit şi nici tipenie de om în jur. Locul grădinii aceleia frumoase îl luase o mlaştină pustie. Cireşica stătu acolo îndelung, cuprinsă de tristeţe, dar în cele din urmă se gîndi să se ducă acasă.

Ai săi o socoteau moartă şi cînd o văzură crezură că e stafia ei. Cireşica le istorisi toată păţania, din care nici unul nu crezu

o iotă; dar cum ea nu-și schimbă cu nimic istorisirea, în cele din urmă, i-au dat crezare. Se spune că, după aceea, Cireșica n-a mai fost întreagă la minte niciodată și că, pînă a murit, în serile cu lună, rătăcea pe la Dunele Doamnei, în așteptarea fostului ei stăpîn.

— fost odată o femeie care a copt cinci turte pentru masa de prînz dar le-a lăsat în cuptor prea mult. Ele erau atît de tari încît nici cu cuţitul nu le puteai tăia, așa că femeia le-a pus deoparte, pe o poliță, zicînd cu voce tare că o să-și revină ele. Voia să spună că se vor frăgezi cu timpul și le va putea mânca mai tîrziu. Dar fiica ei, Joan, a auzit-o și și-a zis :

— Dacă or să revină, atunci mai bine le-aș mânca acum.

Așa că, fiind flămîndă, fata a mîncat toate cinci turtele, așa tari cum erau, și tare i-au mai plăcut.

Cînd a venit vremea prînzului, mama i-a spus :

— Joan, du-te și adu două sau trei din turtele acelea. Joan s-a dus în cămară, s-a uitat pe poliță, dar desigur că nu mai era nici o plăcintă.

— Încă nu au revenit, i-a spus ea mamei, așa că n-am de unde să le aduc.

— N-au revenit!? a zis mama. Ce-i cu asta? Adu una din ele să văd.

— Nu pot să aduc nici una, spuse Joan, pentru că nici una nu a mai revenit. Le-am mîncat pe toate, așa că eu știu mai bine.

— Ai mîncat toate cinci turtele? a întrebat-o mama surprinsă. Asta zic și eu poftă de mîncare.

Și cum nu mai era nici o turtă pentru prînz, mama s-a dus în prag, a luat furca și a început să toarcă. În timp ce torcea, cînta pentru sine cam așa:

„Fiica mea a mîncat cinci —
Cinci turte azi”

Dar nu știi cum s-a întîmplat că, tocmai atunci, regele trecea pe stradă și cînd a auzit-o pe femeie cîntînd a întreat :

— Ce cîntec îngîni acolo, femeie?

Femeia nu prea avea chef să-i spună regelui cuvintele adevărate ale cîntecului, pentru că nu voia ca el să creadă că fiica ei e o lacomă, așa că a schimbat vorbele cîntecului:

— „Fiica mea a tors cinci caiere azi”. Astea-s vorbele cîntecului pe care-l îngînam, Măria Ta. Și cu aceasta, femeia s-a ridicat de pe taburet și i-a făcut regelui o plecăciune.

— Chiar așa?! s-a mirat regele. Ce torcătoare minunată e fiica ta! Aș vrea să o văd.

Femeia a adus-o din casă pe fiica ei și regele a grăit:

— Tocmai sînt în căutarea unei soții. Tu ești nu numai o fată frumoasă dar și o minunată torcătoare, exact fata pe care o căutam. Ce-ai zice să te măriți cu mine și să fii regina mea?

— Aș vrea tare mult, Măria Ta, spuse Joan făcînd o plecăciune adîncă.

— Prea bine, spune regele. Mă voi însura cu tine și primele unsprezece luni ale anului vei avea haine minunate, cîți bani dorești, mîncarea de care ai nevoie și însoțitoarele pe care ți le dorești. Dar, în a douăsprezecea lună a anului, trebuie să-mi torci cinci caiere de in în fiecare zi. Ce zici?

Joan și mama ei știau prea bine că era imposibil să torci cinci caiere pe zi, pentru că asta înseamnă foarte mult chiar pentru o torcătoare îndemînată. Dar ele s-au gîndit că pînă în luna a douăsprezecea s-ar putea găsi o soluție care să le scoată din încurcătură. Așa că i-au spus regelui că erau de acord ca el să se însoare cu Joan în aceste condiții.

Joan și regele s-au căsătorit și au avut cea mai minunată nuntă ce s-a văzut vreodată. În timpul primelor luni totul a mers cît se poate de bine. Joan avea mîncarea care și-o dorea,

bani și veșminte alese și compania pe care și-o dorea, deși cel mai mult îi plăcea să stea cu regele, pentru că, pe măsură ce lunile treceau, ea îl îndrăgea din ce în ce mai mult. Primele unsprezece luni au trecut mult prea repede, dar Joan trăia cu speranța că regele a uitat cu totul de cele cinci caiere pe care promisese să le toarcă în fiecare zi a celei de a douăsprezecea luni a anului. Dar, nu s-a întâmplat așa. În ultima zi a celei de a unsprezecea luni, regele a dus-o pe Joan într-o cameră din turnul cel mai înalt al castelului, un loc în care ea nu mai fusese niciodată. Înăuntru nu se afla decît o roată de tors, un scaun, o masă goală și un pat pe care să se odihnească.

— Aici va trebui să locuiești o lună întreagă, i-a spus regele. În fiecare dimineață îți voi aduce micul dejun și inul de tors și în fiecare seară îți voi aduce cina și voi lua cele cinci fuioare pe care le-ai tors în timpul zilei. Dar prima oară cînd nu vei reuși să torci cele cinci caiere, capul tău va cădea a doua zi.

Îndată ce sărmana Joan a rămas singură, s-a așezat pe scaun și a început să plîngă. Cum să toarcă ea un caier de in pe zi, darămite cinci? Era o fată cu mîinile tare neîndemînatice și nu învățase niciodată să mînuiască o roată de tors. Regele îi va aduce inul și se va întoarce să ia fuiorul seara și el va descoperi că ea habar n-are să toarcă și capul ei va fi tăiat și cu asta a terminat-o și cu căsătoria și cu viața.

Și cum plîngea ea, deodată auzi o bătaie ușoară în ușă. Joan spuse :

— Intră !

În încăpere a intrat o arătare mică și neagră cu ochii foarte strălucitori, răsucindu-și urechile ascuțite și mișcînd din coada-i lungă. A privit-o pe Joan cu coada ochiului și i-a spus :

— Ce se întîmplă aici ?

— Nu-i treaba ta, a răspuns Joan.

— Poate c-o fi, poate că n-o fi, a zis spiridușul. Spune-mi ce s-a întîmplat și am să știu dacă-i treaba mea.

Așa că Joan i-a povestit de turtele arse și de căsătoria cu regele și de cele cinci caiere de in pe care trebuie să le toarcă dacă vrea să nu i se reteze capul.

— Ei, află că te pot ajuta, i-a spus spiridușul. În fiecare dimineață când capeți inul, eu voi veni să-l iau cu mine iar seara voi aduce înapoi cinci fuioare.

— Chiar așa?! se miră Joan. Și care-i prețul ce-l ceri?

— În fiecare zi îți voi da voie să încerci de trei ori să ghicești care-mi este numele, i-a răspuns arătania cea mică și neagră. Dacă nu ghicești pînă la sfîrșitul lunii, vei fi a mea.

— Prea bine, a spus Joan. Ne-am înțeles.

Ce putea să facă, în definitiv. Ea știa că niciodată nu va fi în stare să toarcă inul de una singură și dacă nu o ajuta cineva, cu siguranță că-și va pierde capul. Pe lîngă aceasta, era sigură că va putea să se gîndească și să ghicească numele spiridușului pînă la sfîrșitul lunii. Fără să mai spună o vorbă, arătania și-a îmbîrligat coada, s-a avîntat în aer și a zburat pe fereastră.

A doua zi dimineață, regele i-a adus lui Joan micul dejun și inul de tors și a lăsat-o de una singură. Nici n-a plecat bine regele și spiridușul a și venit zburînd să ia inul. Așa că restul zilei Joan și l-a petrecut gîndindu-se la tot felul de nume, încercînd să ghicească numele arătaniei.

Tocmai cînd se lăsa întunericul, brusc a intrat zburînd spiridușul cu cele cinci fuioare de in pe care le torsese cu mare meșteșug.

— Acum, zise arătania, spune-mi care-mi este numele. Poți să încerci de trei ori.

— Să fie Bill? a întrebat Joan.

Arătania și-a răsucit coada și a spus :

— Nu, nu-i.

— O fi Ned? a întrebat Joan.

— Nu. Nici acesta nu-i.

— Atunci s-ar putea să fie Mark, spuse Joan. Arătania și-a răsucit codița și a rîs din nou.

— Nu, nici gînd, și arătania zbură pe fereastră.

Imediat a venit și regele cu cina și tare a mai fost mulțumit cînd a văzut cele cinci fuioare de in.

— Ei bine, scumpa mea, spuse el, deci nu va mai trebui să fii decapitată mâine, după cîte väd.

A doua zi, regele a adus cele cinci caiere de in, arătania a venit din nou, le-a luat, le-a adus înapoi seara și a pus-o pe Joan să-i ghicească numele. Același lucru s-a întîmplat în fiecare zi și totuși Joan n-a putut să-i ghicească numele. A încercat toate numele pe care le știa — numele băieților pe care îi știa de acasă, numele din cărțile de basme pe care le citise și tot soiul de nume care-i veneau în cap. Și cu cît se apropia mai mult de sfîrșitul lunii, cu atît mai zglobiu și răutacios devenea spiridușul, îmbîrligîndu-și coada și rostogolindu-și în cap ochii mici de te treceau toți fiorii.

În penultima zi a lunii, el a adus fuioarele ca de obicei și tot ca de obicei a întrebat:

— Care mi-e numele?

— Cumva Nicodim? răspunse Joan.

— Nu e, spuse spiridușul rîzînd disprețuitor. Care-i următorul pe care-l încerci?

— Atunci s-ar putea să fie Sommle, spuse Joan.

— Nici cu ăsta n-ai nimerit, spuse spiridușul, îmbîrligîndu-și coada mai fioros.

— Atunci... trebuie să fie Methusalem, spuse Joan, aproape desperată.

— Nici acesta nu-i, răspunse spiridușul cu un rîs înfiorător. Mai ai o singură zi, fetiço, și vei fi a mea.

Și arătania și-a răsucit coada mai răutacios decît pînă atunci și s-a holbat la Joan cu ochii lui înfiorători pînă ce aceasta simți un fior de frică prin șira spinării. Cu aceasta, spiridușul a dispărut în neant.

Tare mai era necăjită săraca Joan, dar regele, cînd a venit cu cina și cu ultima porție de tors arăta mai mulțumit ca niciodată.

— Nu mă îndoiesc, draga mea, spuse el, că vei reuși să torci și aceste ultime cinci caiere, așa cum le-ai tors pe celelalte în fiecare zi a acestei luni. Ca să-ți arăt cît de fericit sînt că viața ta e cruțată mi-am adus și cina mea cu mine ca să stau și să mîncăm împreună.

Joan n-a scos nici o vorbă despre micul spiriduș negru și cei doi au luat cina împreună. Nici n-a luat regele o înghițitură că a și izbucnit în râs.

— Care-i motivul că ești așa de fericit? întrebă Joan.

— Vai, draga mea, răspunse regele, era gata să uit să-ți povestesc. Când am ieșit azi la vânătoare mi s-a întâmplat un lucru foarte amuzant. Am ajuns la marginea pădurii și ce crezi că am văzut? Jos, pe fundul unei vechi cariere de piatră de var, stătea o arătanie mică și neagră cu o coadă îmbîrligată. Stătea și torcea la o mașinuță de tors. Mașina se învîrtea repede, în ritmul cîntecului micuței arătări. Drept să-ți spun nu prea mi-am dat seama dacă avea vreo noimă ce spunea pentru că vorbele cîntecului sunau cam așa :

„Sînt sprinten și mic, doar de-un cot
Și numele meu e TOM TIT TOT !”

Ce crezi că voia să spună cu asta, iubita mea?

Inima lui Joan sălta de bucurie, dar nu a spus nimic. După ce regele a plecat, ea a repetat versurile de cîteva ori, ca să fie sigură că le-a reținut corect, după care a adormit.

În seara următoare, spiridușul a adus înapoi sculele, ca și mai înainte, dar de data aceasta privea mai vesel și mai poznaș ca niciodată. I-a dat sculele și a întreat:

— Cum mă numesc?

Joan se prefăcu că e foarte înspăimîntată.

— Să fie oare Solomon? întrebă ea.

— Mai încearcă o dată ! strigă spiridușul, rînjind înspăimîntător și apropiindu-se și mai mult.

Joan ezită și tăcu o vreme ca și cum făcea un efort desperat să ghicească.

— Atunci... trebuie să fie Zebedee, spuse ea cu o voce slabă.

— Nici ăsta nu este ! strigă spiridușul și rîse diavolește, apropiindu-se și mai mult de Joan și întinzînd mînuțele negre către ea.

— Mai poți face o încercare de a ghici, micuța mea, și după aceea mie îmi vei aparține.

Joan s-a dat înapoi într-un colț al camerei, făcându-se mică, mică de tot ca și cum ar fi fost înspăimântată de moarte când, în sfârșit a arătat cu degetul spre micuțul demon negru, recitînd într-un hohot de rîs plin de veselie :

„Ești sprinten și mic, doar de-un cot
Al tău nume e TOM TIT TOT !”

Brusc s-a văzut sclipirea orbitoare a unui fulger și zgomotul unui tunet. Tom Tit Tot a scos un răcnet, și-a răsucit coada de ciudă și furie și a zburat pe fereastră, cu ochii arzînd ca niște cărbuni aprinși din vatră. Și acesta a fost sfârșitul spiridușului pentru că Joan nu l-a mai văzut niciodată de atunci încolo. Cînd regele a intrat, nu mai avea cu el caiere dar s-a uitat la cele cinci scule terminate și a condus-o pe Joan la parter să se ospăteze împreună în încăperea cea mai minunată a palatului.

Căraia odată o bătrână care locuia singură, singurică, în partea de apus a țării. Și bătrâna avea o grădină în care creșteau nu numai trandafiri și garoafe, dar și salată și fel de fel de verdețuri de care avea trebuință la gătit. Însă fala grădinii ei era un strat cu lalele pe care bătrâna îl săpa și îl plivea cu cea mai mare grijă, căci era mândră de lalelele ei cum nu se mai poate.

Și-ntr-adevăr, lalelele ofereau o priveliște încântătoare. Trecătorii se opreau de fiecare dată să admire gingașa lor frumusețe. Erau lalele de toate culorile : roz și roșii, galbene și albe și purpurii. Aveau lujerul lung și drept și flori mari care țîșneau dintre frunze și se legănau cu grație în aerul de vară timpurie.

Dar, în vremurile acelea de demult, mai trăiau prin acele părți și vietăți mici sau zîne, cum le mai numeau oamenii, și unul din locurile lor favorite de joacă era un câmp ce se întindea nu departe de casa bătrânei. Le plăcea acest loc cu deosebire deoarece niciodată nu întâlneau pe aici străini care să se amestece în treburile lor. Aici se puteau juca în voie, dansînd și cîntînd printre copaci, la lumina lunii. Doar un singur lucru le necăjea. În nopțile calde, cînd luna strălucea cu putere, nu-și puteau adormi copiii. Cei mici se vînzoleau și țipau în pătucurile lor pînă cînd mamele simțeau că înnebunesc de teamă că nu vor mai putea merge să danseze și că, în schimb, vor trebui să vegheze toată noaptea și să cînte, pînă cînd pruncii vor adormi.

Dar una dintre zînele mame a găsit cum să iasă din încurcătură. Seara și-a dus bebelușul în grădina bătrînei. Deși bătrîna era afară în grădină, strîngîndu-și ultimele rufe de pe frînghie, ea nu zări zîna și pruncul ei căci, bineînțeles, zînele nu puteau fi văzute de ochi de muritor. Zîna zbură cu pruncul ei peste stratul de lalele și-l așeză cu blîndețe într-o lalea galbenă. Apoi, zîna-mamă s-a rotit de cîteva ori în zbor în jurul florii, cîntînd un cîntecel de leagăn și în timp ce laleaua se legăna în adierea zefirului de seară, micuțul a adormit buștean. Zîna-mamă a zburat spre casă, s-a schimbat într-o rochie din puf de scaiete și funigei și a fost prima care și-a făcut apariția la bal. Altele mai nenorocoase n-au putut veni decît aproape de sfîrșitul balului căci noaptea era foarte caldă și pruncii lor erau mai neastîmpărați ca niciodată.

Noaptea următoare, toate zînele-mame și-au dus bebelușii la stratul de lalele și au făcut la fel ca și cealaltă zînă. Ele au ales lalelele după culorile preferate și și-au așezat pruncii în ele. În curînd, din întregul strat se revărsau duioase cîntece de leagăn, și nu s-a mai auzit nici o șoaptă căci pruncușorii zînelor dormeau duși în florile ce se legăneau în vînt.

Și de-atunci încolo lalelele au crescut parcă mai mari și mai drepte; culorile lor erau mai vii și mai gingașe; ba mai mult, zînele le dăduseră un miros suav, cu care, în mod obișnuit, lalelele nu se pot lăuda.

Sătenii au remarcat acest lucru, iar cei care aveau auzul mai ascuțit credeau chiar că aud zînele cîntînd pe cînd treceau pe acolo la vreme de seară.

Bătrîna era uimită și încîntată de frumusețea florilor ei și pentru nimic în lume n-ar fi rupt vreuna. Le lăsa să crească, apoi să pălească, într-un cuvînt să-și urmeze cursul natural pînă cînd ele se ofileau și petalele cădeau. Ea credea că frumusețea neasemuită a lalelelor ei, în anul acela, se datora faptului că anotimpul fusese deosebit de frumos și bun. Dar, și în anul următor, și-n celălalt, s-a întîmplat la fel. În cele din urmă bătrîna a început să creadă că stratul ei cu lalele era protejat de zîne — și așa și era. Căci ele tot mai foloseau florile drept

leagăne pentru copilașii lor în timp ce ele dansau și cântau în cinstea reginei lor pe câmpul din apropiere.

Dar, într-un târziu, într-o iarnă friguroasă, bătrîna a murit. Bruma de lucruri pe care le adunase a fost vîndută iar căsuța a intrat în stăpînirea unui om hapsîn care nu avea trebuință de flori și care socotea că ele ocupau un petec de pămînt care putea fi întrebuițat mai cu folos. Așa că, în primăvară, mare fu mînia zînelor cînd au descoperit că omul scosese din rădăcini și aruncase bulbii lalelelor și plantase în loc pătrunjel. Acum ele nu mai aveau unde să-și lase copilașii în nopțile cu lună și aceștia erau din nou de nepotolit și nu voiau să se culce. Zînele ajunseseră să creadă că stratul cu lalele era al lor de drept. Și zînele pot fi foarte furioase și răutăcioase cînd muritorii își vîră nasul în treburile lor așa că au convocat pe dată un sfat și au jurat să se răzbune pe omul cel îndărătnic.

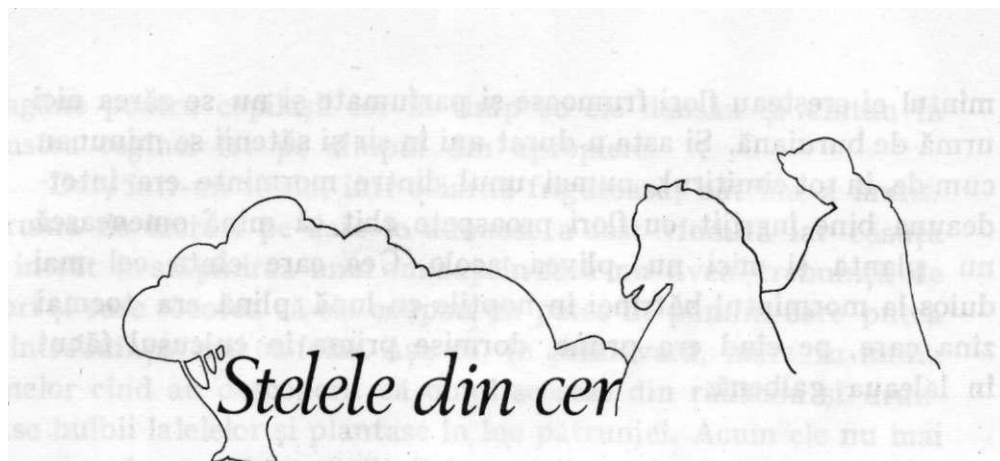
Și de-ndată ce au început să încolțească semințele de pătrunjel și să dea frunzele sub razele calde ale soarelui de primăvară, zînele au avut grijă ca acestea să se ofilească și să se usuce; și-n curînd n-a rămas nici urmă de frunzuliță de pătrunjel. Așa că țăranul a semănat în loc ceapă. Dar și ea a avut aceeași soartă. N-a crescut nici măcar una. Și cu orice a încercat — morcovi, varză, lăptuci, spanac — s-a întîmplat la fel. Nimic nu apuca să lege rod.

În cele din urmă, desperat, omul cel îndărătnic lăsă stratul în paragină și-n curînd acesta fu năpădit din belșug de iarba și buruieni. Zînele pierduseră pentru totdeauna stratul de lalele așa că trebuiau să se gîndească la alte soluții pentru a-și putea adormi copilașii.

Dar, să știți că zînele nu-i uită niciodată pe cei care au fost buni cu ele. Cînd bătrîna a murit, nu prea s-au găsit mulți care s-o jelească și nimeni nu i-a plivit de urzici și păpădii mormîntul. Și era așa de bătrînă cînd a murit, încît nu mult după aceea au murit și toate prietenele ei, bătrîne și ele.

Dar zînele s-au dus la cimitir s-o jelească și să-i îngrijească mormîntul în fiecare noapte cu lună. Așa că bătrîna zăcea acolo liniștită într-un colț de cimitir și în tot timpul anului pe mor-

mîntul ei creşteau flori frumoase şi parfumate şi nu se zărea nici urmă de buruiană. Şi asta a durat ani în şir şi sătenii se minunau cum de, în tot cimitirul, numai unul dintre morminte era întotdeauna bine îngrijit, cu flori proaspete, chit că mîna omenească nu planta şi nici nu plivea acolo. Cea care cînta cel mai duios la mormîntul bătrînei în nopţile cu lună plină era tocmai zîna care, pe cînd era prunc, dormise prima în culcuşul făcut în laleaua galbenă.

S fost odată o fetiță care dorea să ajungă pînă la stelele din cer. În nopțile senine, de la fereastra ei, le vedea sclipind atît de clar în noapte, încît se gîndea că ar fi nespus de fericită dacă ar putea ajunge pînă la ele. A întreat-o pe mămica și pe tătucu dacă nu ar putea ei să-i aducă stelele de pe cer. Singurul lor răspuns a fost:

— Nu fii prostuță !

Așa că totdeauna adormea, gîndindu-se cît de mult i-ar place să aibă acele stele.

Într-o zi, a plecat de una singură să le găsească. Mai întîi a ajuns la o moară veche, de lîngă un iaz. Fetița întreat iazul :

— Te rog, spune-mi, n-ai văzut cumva stelele din cer?

— Cum să nu, a răspuns iazul, adeseori vin și se joacă în apa mea. Sari și înotă și poate ai să le găsești.

Fata a sărit în iaz, a înotat și a înotat, le-a căutat și le-a căutat, dar tot nu le-a găsit. Singurul lucru pe care l-a găsit a fost un pîrîiaș, așa că l-a întreat și pe acesta:

— N-ai văzut stelele din cer? Tare aș vrea să ajung la ele.

— Cum să nu, a răspuns pîrîiașul, adeseori vin și se joacă pe malurile mele. Vîslește și poate le vei găsi.

Fetița a vîslit, și a vîslit, și iarăși a vîslit, a vîslit pînă ce a obosit, dar tot nu a putut da de stelele din cer. În loc de stele a dat însă, pe o pajiște, de niște zîne care se jucau.

— Dacă sînteți drăguțe, le-a rugat ea pe zîne, nu vreți să-mi spuneți dacă ați văzut pe aici stelele din cer? Tare aş vrea să ştiu unde le pot găsi.

— Ştim, cum să nu, i-au răspuns zînele, adesea strălucesc în iarba de la picioarele noastre. Dansează cu noi şi poate le vei găsi.

Fetiţa le-a crezut, şi a dansat, şi iarăşi a dansat, dar de găsit tot n-a găsit stelele. Era de acum tare, tare obosită, aşa că s-a aşezat pe jos şi a început să plîngă.

— Am înotat, am vîslit, am dansat, a spus ea, şi tot n-am găsit stelele. Dacă nici voi nu mă puteţi ajuta, atunci nimeni nu poate.

— Fetiço, i-au spus zînele, dacă nu vrei să te întorci acasă la mămica ta, atunci mergi tot înainte.

— Şi-am să ajung la stelele din cer? întrebă ea.

— S-ar putea, i-au răspuns zînele. Trebuie să rogi patru picioare ca să poarte două picioare pînă la cel fără picior şi cel fără-de-picior să te ducă la scara fără nici o treaptă şi, dacă urci scara fără trepte, vei ajunge la stelele din cer sau undeva în altă parte.

Fetiţa a mulţumit zînelor, şi-a luat rămas bun şi a pornit-o mai departe cu curaj şi speranţe noi, încercînd să-şi amintească ce-i spusese zînele

Nu mult după aceasta, a dat de o pădure întunecoasă. Legat de un copac, la marginea pădurii, era un cal.

— Fii bun, i-a spus fetiţa calului, şi ajută-mă să ajung la stelele din cer, dacă poţi.

— Nu, răspunse calul. Asta nu-i treaba mea. Datoria mea este de a sluji zînele.

— Dar chiar zînele mi-au spus să rog patru picioare să ducă două picioare pînă la cel fără-de-picior şi cel fără-de-picior să mă ducă la scara fără trepte pe care dacă o pot urca s-ar putea să ajung la stele.

— Dacă aşa stau lucrurile, spuse calul, atunci dezleagă frînghia şi saltă pe spatele meu.

Fetița a făcut cum i s-a spus și imediat calul a pornit prin pădurea întunecoasă. Cît ai zice pește, au străbătut-o și s-au trezit lîngă un drum lat care i-a dus pînă la o mare și acolo calul s-a oprit.

— Descăleca, fetițo, spuse calul, pentru că am îndeplinit porunca zînelor.

Fetița a sărit de pe cal și a spus:

— Fii bun și ajută-mă să-l găsesc pe cel fără-de-picior.

— Asta nu-i datoria mea, a răspuns calul. Te-am adus pînă aici, la marginea pămîntului, și numai pînă aici pot merge patru picioare.

Zicînd acestea, și-a aruncat capul pe spate, s-a întors și s-a îndreptat în galop către pădurea întunecată lăsînd pe fetiță lîngă malul mării.

Tocmai cînd se întreba ce să facă mai departe, la picioarele ei a apărut un pește mare și ciudat care și-a scos capul din apă.

— Fii bun, spuse fetița, poate mă poți ajuta să găsesc stelele de pe cer.

— Nu, răspunse peștele, nu-i datoria mea. Datoria mea este să le slujesc pe zîne.

— Dar chiar zînele, a răspuns ea, m-au trimis să-l găsesc pe cel fără-de-picior care mă va duce la scara fără trepte pe care dacă reușesc s-o urc, s-ar putea să ajung pînă la stele.

— Dacă așa stă treaba, spuse marele și ciudatul pește, urcă-te pe spinarea mea.

Fetița a sărit pe spatele peștelui, s-a așezat călare, dar asta nu era lucru ușor, pentru că peștii sînt lunecoși, așa că ea s-a prins bine de o aripioară și apoi au pornit-o la drum.

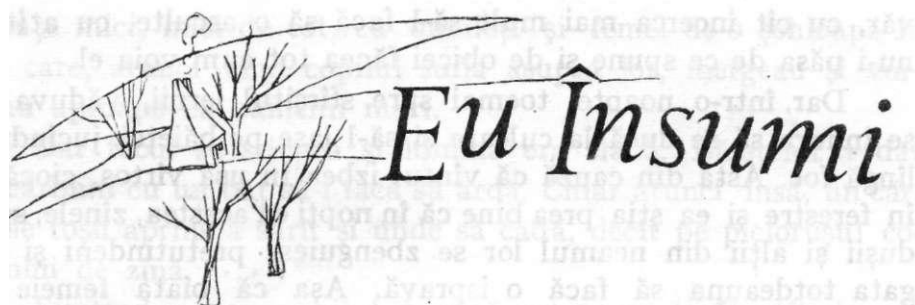
Au străbătut marea pe o dîră lată și strălucitoare de lumină, la capătul căreia se afla ceva tare ciudat care se înălța pînă la cer și avea multe culori: roșu și galben, albastru și verde și se întindea din mare, de o parte și de alta a cerului.

În cele din urmă au ajuns la un capăt al aceluia lucru și peștele a spus:

— Acum trebuie să cobori de pe spatele meu, fetițo. Te-am adus pînă la scara fără trepte și aici trebuie să te las pentru că mi-am îndeplinit sarcina dată de zîne.

Fetița a lunecat de pe spatele peștelui, care s-a întors și s-a îndepărtat, dispărînd curînd în nesfîrșita mare.

Fetița stătea singură la capătul de pe pămînt al lucrului care se-nălța pînă la ceruri și-i era cam frică pentru că ea era așa de mică și scara așa de abruptă. Și tare se mai minuna fetița cît de strălucitor era acel lucru. În sfîrșit se hotărî să urce. A urcat ce a urcat, dar tot nu a reușit să ajungă la stelele din cer. Și cu cît se urca mai sus, cu atît lumina devenea mai orbitoare și fetița începu să aibă amețeli. Amețea din ce în ce mai tare pînă ce, deodată, simți că alunecă și cade. Din ce în ce mai jos, din ce în ce mai în jos căzu fetița și poate că ar mai fi în cădere și astăzi dacă nu s-ar fi lovit de dușumeaua din dormitorul ei și nu s-ar fi trezit descoperind că mijiseră zorile.

Într-o căsuță din Țara de Nord, departe, departe de vreun sat sau oraș, trăia, nu de mult, o văduvă sărmană cu fiul ei, un băiețel de șase ani.

Ușa casei se deschidea drept spre coasta dealului și locul era împrejmuit de mlaștini, bălți și stînci uriașe. Nu zăreai nici o casă, nici un semn de viață oriunde te-ai fi uitat, căci vecinii lor cei mai apropiați erau ferigile din vale și licuricii din iarba înaltă ce mărginea poteca lăturalnică.

Și multe povești mai știa ea despre „omuleții buni” care se strigă unii pe alții din stejari și despre luminile sclipitoare care sar țonțoroiul chiar pe pervazul de la geam, în nopțile întunecate. Dar, în ciuda singurătății și izolării, văduva a continuat să locuiască acolo, în căsuța aceea, probabil pentru că nimeni nu-i cerea chirie pe ea.

Dar nu-i prea plăcea să stea noaptea tîrziu, cînd focul de-abia mai ardea, pentru că-i era tare urît noaptea și cine știe ce i s-ar fi putut întîmpla. Așa că, după ce lua cina, făcea un foc mare și repede se băga în pat, pentru că, dacă într-adevăr s-ar fi putut întîmpla ceva groaznic, atunci putea întotdeauna să-și bage capul sub așternut și să se ascundă.

Dar obiceiul acesta de a se culca așa devreme nu prea era pe placul băiețelului ei. Așa că, atunci cînd ea îl chema la culcare, el continua să se joace pe lîngă foc ca și cum n-o auzea pe mama lui strigînd.

Fusese un băiețel rău, cu care te înțelegeai greu din ziua în care se născuse și mama lui nu arareori se supăra pe el. Într-ade-

văr, cu cît încerca mai mult să-l facă să o asculte, cu atît lui nu-i păsa de ce spune și de obicei făcea tot cum voia el.

Dar, într-o noapte, tocmai spre sfîrșitul iernii, văduva nu se îndura să se ducă la culcare și să-l lase pe băiețel, jucîndu-se lîngă foc. Asta din cauză că vîntul izbea în ușă vîrtos, ciocănea în ferestre și ea știa prea bine că în nopți ca acestea, zînele, spiridușii și alții din neamul lor se zbenguiesc pretutindeni și sînt gata totdeauna să facă o ispravă. Așa că biata femeie încerca să-l înduplece pe băiețel să se bage îndată în pat.

— Locul cel mai sigur în care să te adăpostești în nopți ca acestea este patul nostru, spunea ea. Dar el nu voia să audă.

Văzînd așa, femeia l-a amenințat că-i dă o bătaie bună, dar în zadar.

Cu cît îl ruga și îl certa, cu atît el scutura din cap mai cu încăpățîinare. În sfîrșit, cînd femeia și-a pierdut răbdarea și a strigat la el și l-a amenințat că spiridușii vor veni cu siguranță și-l vor lua, el doar a rîs și i-a răspuns că ar prefera să fie luat de spiriduși, pentru că tare i-ar mai place să se joace cu ei.

Auzind aceasta, mama a izbucnit în lacrimi și s-a dus la culcare tare îngrijorată presimțind că, după astfel de vorbe, are să se întîmple ceva îngrozitor. În timpul acesta, băiatul neascultător stătea lîngăfoc, nepăsîndu-i că mama lui plînge.

Nu trecu însă prea multă vreme și auzi un filfiit venind pe coș, și deodată, jos lîngă el, a aterizat cel mai micuț copilaș de zîină pe care vi-l puteți imagina. Nu era mai mare de o șchioapă, iar părul era parcă împletit din argint, ochii verzi ca iarba și obraji roșii ca trandafirii de iunie.

Băiețelul l-a privit surprins:

— Ei, spuse el. Cum te cheamă?

— Eu Însumi, răspunse el cu o voce pițigăiată dar dulce ca mierea, privindu-l surprins la rîndul lui. Dar pe tine cum te cheamă ?

— Și pe mine mă cheamă tot Eu Însumi, răspunse băiatul, pus pe șotii. Și după aceasta cei doi au început să se joace.

Și ce jocuri minunate l-a mai învățat copilul zînei pe băiețel. Făcea animale din cenușă care semănau și se mișcau ca și cum ar fi fost adevărate, copaci cu frunze verzi legănîndu-se deasupra unor

căsuțe mici, mici de tot, cu omuleți și femei de-o șchioapă în ele care, atunci cînd copilul sufla asupra lor, mergeau și vorbeau aproape ca oamenii mari.

Dar focul se stingea și lumina era slabă. Băiețelul a dat în cărbuni cu un băț să-i facă să ardă. Chiar atunci însă, un cărbune roșu aprins a sărit și unde să cadă, decît pe piciorușul copilului de zîină.

Simțind arsura, copilul de zîină a tras un țipăt atît de puternic, încît băiețelul a scăpat bățul și și-a dus mîinile la urechi. Dar țipătul era atît de ascuțit încît se părea că toate vînturile lumii s-au adunat să fluiera printr-o micuță gaură de cheie.

Atunci, din coș, s-a auzit un zgomot. Dar, de data asta, băiețelul n-a mai așteptat să vadă ce este și s-a aruncat în pat ascunzîndu-se sub pătură, ascultînd cu teamă și tremurînd.

O voce ascuțită s-a auzit prin horn :

— Cine e acolo și ce s-a întîmplat?

— Eu Însumi e aici, a suspinat micuțul, și m-am ars la picior și tare mă doare. Vai de mine !

— Cine ți-a făcut una ca asta? a întrebat vocea furioasă. De data aceasta vocea se apropiase și băiețelul, trăgînd cu coada ochiului pe sub pătură, a putut să vadă o față albă privind prin deschizătura vetrei.

— Eu Însumi, răspunse copilul zînei.

— Atunci dacă ți-ai făcut-o singur, strigă mama-spiriduș cu aceeași voce ascuțită, ce rost mai are să faci atîtea fasoane? Astea fiind zise, i-a întins un braț lung și subțire, a înșfăcat pe micuț de o ureche și, scuturîndu-l zdravăn, l-a tras după ea, dispărînd împreună pe horn.

Băiețelul a stat treaz multă vreme, ascultînd cu frica în sîn ca nu cumva mama-zîină să se întoarcă. În seara următoare, după cină, mama băiețelului a fost surprinsă să vadă că de data aceasta fiul ei era de acord să meargă la culcare oricînd voia ea.

— În sfîrșit, o ia pe drumul cel bun, și-a spus văduva. În timpul acesta băiețelul se gîndea că data viitoare, dacă va mai veni o zîină să se joace cu el, s-ar putea să nu mai scape așa de ușor cum scăpase cu o noapte mai înainte.

ewtown sau Frankville, așa cum era numit în vremurile de demult, este un orașel somnoros, așa cum știți probabil cu toții, așezat pe malurile râului Solent. Așa cum este el de somnoros acum, aflați că pe vremuri era un loc tare zgomotos și toată larma nu o făceau alții decât șobolanii. Așezarea era așa de năpădită de șobolani încât nici nu mai merita să trăiești acolo. Nu era pățul sau șură, hambar sau cămară în care ei să nu-și croiască drum. Nu era burduf de brânză pe care să nu-l găurească și să-l golească și nici butie cu zahăr pe care să nu o dea gata. Imaginați-vă că nici miedul și nici berea nu erau în siguranță. Șobolanii rodeau pînă făceau o gaură în fundul butoiașului și repede un șobolan mai voinic își vîra coada prin ea. Iar cînd și-o scotea, prietenii și verii se adunau cu toții să se înfrupte pe rînd din bunătățile de pe ea.

Dacă șobolanii s-ar fi mulțumit numai cu atîta cred că ar fi fost cum ar mai fi fost, dar chițcăielile și zgomotele, graba cu care alergau și vînzoleala erau așa de mari, încît nici nu puteai să te-auzi vorbind darămite să mai apuci să tragi un puișor de somn, cît e noaptea de lungă. Ca să nu mai spunem că mamele trebuiau să stea treze să păzească și să protejeze leagănele copilașilor pentru că, altfel, nu era mare lucru să te trezești cu un șobolan, mare și urît, alergînd pe fața neajutoratului omuleț.

Dar, vă puteţi întreba, de ce nu aveau bunii orăşeni nişte pisici!? Ei bine, au avut, şi pe vremea aceea se ducea o luptă dreaptă, clar, pînă la sfîrşit, şobolanii erau prea mulţi şi i-au copleşit pe mîţe şi motani care, de multe ori, au fost alungaţi de pe cîmpurile de bătaie. Otravă, ziceţi? Sigur, au otrăvit atîta încît stîrvurile lor erau cît pe ce să stîrnească o molimă. Sau poate vă gîndiţi la vânătorii de şobolani? Atunci, aflaţi că nu a fost vînător de şobolani din Cornwall care să nu-şi fi încercat norocul. Dar, cu orice-ar fi încercat, cu pisici sau otravă, cîini sau capcane, se părea că sînt mai mulţi şobolani ca mai înainte şi în fiecare zi o nouă odraslă de şobolan apărea plimbîndu-şi mîndră coada sau zbîrlindu-şi mustăţile.

Primarul şi sfatul oraşului erau la capătul răbdărilor. Dar, pe cînd stăteau aşa, într-o zi, la primărie, scormonindu-şi sărmanele lor minţi şi văicărindu-se de soarta crudă, cine altul credeţi că dădu buzna decît crainicul oraşului care spuse pe nerăsuflăte :

— Iertaţi-mă, Înălţimile Voastre, dar un om straniu a intrat chiar acum în oraş. Nu prea ştiu cum să mă descurc cu el.

— Adu-l înăuntru, spuse primarul. Într-adevăr omul a păşit mîndru în sala primăriei. Şi chiar că era ciudat, căci nu era culoare în curcubeu pe care să nu o găseşti în vreo parte a îmbrăcăminţii sale. Era înalt şi zvelt şi cu o privire extrem de ascuţită şi iscoditoare.

— Mi se spune Fluieraş, începu el, şi vă rog să-mi spuneţi cu ce vă lasă inima să mă răsplătiţi dacă vă voi scăpa de toţi şobolanii din Frankville?

Dar, cum să vă spun, oricît de tare se temeau consilierii de şobolani, se temeau mai mult să se despartă de bani, şi tare ar mai fi dorit ei să se tocmească şi să scape mai ieftin. Dar Fluieraş nu era omul care să piardă vremea ascultînd palavrele consilierilor şi rezultatul a fost că i s-au promis cincizeci de lire (şi pe vremea aceea suma aceasta era bănet, nu glumă) pe care le va primi de îndată ce şi ultimul şobolan nu va mai chiţai sau mişuna prin Frankville.

Cum a ieşit din sala primăriei, Fluieraş a şi scos fluierul şi l-a dus la buze. Prin case şi pe străzi s-a răspîndit îndată

o melodie tremurătoare, ascuțită. Și pe măsură ce fiecare notă străbătea aerul, erai martorul unei priveliști ciudate și nemaivăzute, pentru că, din toate găurile, șobolanii veneau rostogolindu-se în mare grabă. Nu era nici unul prea bătrîn sau prea tînăr, prea mare sau prea mic ca să nu se îngrămădească la picioarele lui Fluieraș, urmîndu-l în mare grabă cu mersul sigur și cu nasul pe sus, în timp ce străinul pășea pe străzile orașului. Dar nici să nu credeți că Fluieraș îi uitase pe șobolanii mici care de-abia țineau pasul. La fiecare cincizeci de metri se oprea și mai revărsa, un tril de note doar cît să le dea și lor timp să țină pasul cu cei mai vîrstnici și mai puternici din rînd. A urcat iute Strada de Argint și a coborît-o pe cea de Aur la capătul căreia se afla portul și marele rîu Solent care curgea chiar pe acolo. Și în timp ce trecea pe străzi, cu pas ușor și plin de gravitate, orășenii se îmbulzeau pe la uși și ferestre, revărsînd asupra lui Fluieraș mulțumiri și binecuvîntări.

Ca să ajungă lîngă el nu puteau din cauză că erau prea mulți șobolani. Și acum că ajunsese la marginea apei, Fluieraș

s-a urcat într-o barcă și în timp ce el s-a îndepărtat de mal spre apa mai adîncă, cîntînd tot timpul, nici un șobolan nu a pregetat să-l urmeze plescăind în apă și nămol, înotînd și dînd cu plăcere din coadă. Și a cîntat, și a cîntat pînă ce fluxul s-a retras și șobolanii s-au scufundat din ce în ce mai adînc în mîlul vîscos de la marginea apei, pînă ce și ultimul șoricel s-a sufocat și a murit.

Fluxul a venit din nou și Fluieraș a pășit iară pe. mal. Dar nici un șobolan nu mai trăia. Vă puteți imagina ce-a urmat. Bărbații își aruncau în aer pălăriile și strigau ura și pe dată au purces la acoperirea găurilor șobolanilor. Ba se mai trăgeau și clopotele. Dar cînd Fluieraș a pășit pe mal și nu se mai auzea nici măcar un chițăit, primarul și consilierii, și toți orășenii au început să dea din colț în colț și să clatine din cap.

Asta din cauză că trezoria orașului- se golise tare în ultima vreme și de unde să facă ei rost de cincizeci de lire. Dar, în definitiv, nici Fluieraș nu s-a spetit cu munca. Ce-i așa de greu să te urci într-o barcă și să cînți din fluier ! La urma urmei, chiar și primarul ar fi putut-o face dacă s-ar fi gîndit la asta.

Așa că primarul s-a văicărit ce s-a văicărit și apoi a zis :

— Îndură-te, om bun ! spuse el. Vezi cît de săraci sîntem. Cum să reușim noi să-ți plătim cincizeci de lire? Nu vrei să te mulțumești numai cu douăzeci? Acum, că totul s-a terminat, cred că banii ăștia sînt o sumă frumușică pentru osteneala pe care ti-ai dat-o.

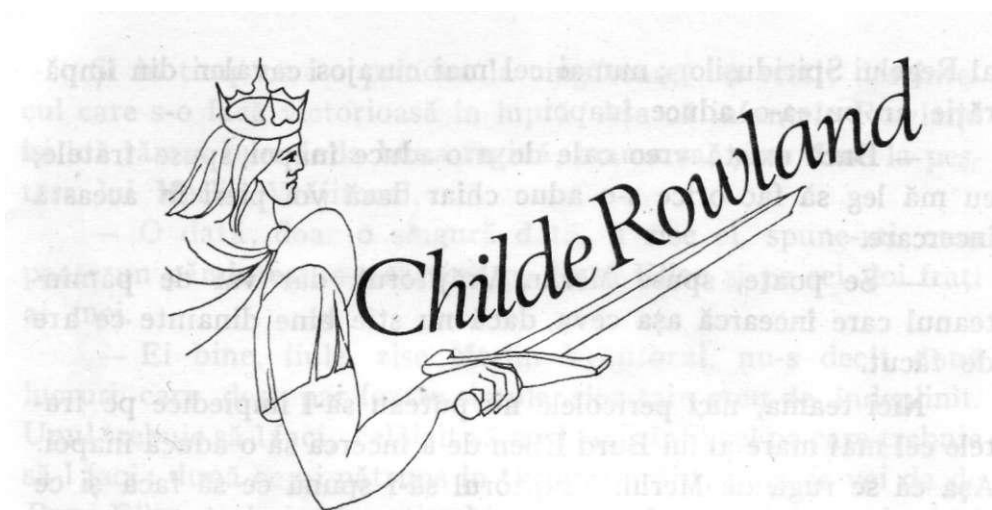
— Cincizeci de lire a fost suma pentru care m-am tocmit, a replicat scurt Fluieraș, și dacă aș fi în locul vostru aș plăti pe dată, pentru că eu știu să cînt la fluier și alte melodii și unii au aflat lucrul acesta pe pielea lor.

— Ce, ne ameninți, tu, un vagabond rătăcitor? a strigat primarul și în aceeași clipă a făcut din ochi consilierilor. Șobolanii sînt morți, a bolborosit el cît putu de încet. De-acum poți să faci cît rău vrei, omule, și, cu aceasta, primarul s-a întors brusc pe călcîie.

— Prea bine, a spus Fluieraș și a zîmbit ușor, ducînd fluierul din nou la gură. De data aceasta, notele nu mai erau as-

cuțite cum fuseseră înainte și nu mai dădeau impresia de scîrțială și ros sau vînzoleală, de chițăit, ci erau vesele, o melodie ce semăna cu o cascadă de rîs, o melodie de joc și veselie. Și în timp ce pășea cîntînd pe străzile orașului, oamenii își băteau joc de el, dar din fiecare școală, clasă, loc de joacă, din camere și din ateliere, nu era copil să nu alerge spre Fluieraș cu strigăte vesele și nerăbdătoare, urmîndu-l fericit, gata să răspundă la chemarea fluierașului fermecat. Dansînd, rîzînd, prinși de brațe, călcînd ușor, cîrdul de copii a străbătut Strada de Aur și a coborît Strada de Argint, la capătul căreia se întindea o pădure verde și răcoroasă, plină de stejari bătrîni și de arțari uriași. Apărînd și dispărînd printre copaci, puteai să zărești haina multicoloră a lui Fluieraș, puteai să auzi rîsul copiilor revărsîndu-se în cascade, din ce în ce mai slab, ca mai apoi să moară pe măsură ce se afundau în pădurea verde și înfricoșătoare în care intrase străinul, urmat de copii.

În tot răstimpul acesta, părinții s-au uitat și au tot așteptat. Acum însă nu mai erau batjocoritori. Dar oricît de mult s-ar uita și ar aștepta ei nu-l vor mai zări niciodată pe Fluieraș, omul cu haina pestriță. Niciodată inimile lor nu vor mai fi fermecate de cîntecul și dansul copiilor, care dispăruseră pentru totdeauna printre copacii seculari ai pădurii.

*Childe Rowland și doi frați de-ai săi
Cu mingea se jucau.
Iar între ei, în cerc, Ellen,
Mult prea mîndra soră sta.*

*Childe Rowland a săltat, lovind,
Rotunda pe genunchi;
Șufînd-o-apoi, drept printre frați,
Hăt peste-al turlei trunchi.*

*Mult prea mîndra Ellen da ocol
Capelei, spre-a-o căta
Dar așteptară îndelung,
Și ea nu se-nturna.*

*Și-o cătară spre apus,
Și-apoi înspre răsărit;
Jeleau trei inimi după ea:
Era de negăsit.*

șa că, în cele din urmă, fratele cel mare se duse la Merlin
Vrăjitorul și-i povesti toată tărășenia și-l întrebă dacă
știe unde este frumoasa Burd Ellen.

— Frumoasa Ellen, spuse Merlin Vrăjitorul, pro-
babil că a fost dusă departe de zîne căci ea s-a dus
după minge către soare-apune. Acum se află în Turnul Întunecos

al Regelui Spiridușilor; numai cel mai curajos cavaler din împărăție ar putea-o aduce înapoi.

— Dacă există vreo cale de a o aduce înapoi, spuse fratele, eu mă leg să fac orice s-o aduc chiar dacă voi pieri în această încercare.

— Se poate, spuse Merlin Vrajitorul, dar vai de pământeanul care încearcă așa ceva, dacă nu știe bine dinainte ce are de făcut.

Nici teama, nici pericolele nu puteau să-l împiedice pe fratele cel mai mare al lui Burd Ellen de a încerca să o aducă înapoi. Așa că se rugă de Merlin Vrajitorul să-i spună ce să facă și ce să nu facă în drumul său, în căutarea scumpei lui surioare. Repetă pînă ce învăță pe de rost cele auzite și apoi porni spre tărîmul spiridușilor.

Și așteptară îndelung
Cu spaimă, ce-ndolia
O mamă-ndurerată, frați...
Dar el nici că venea.

Apoi, cel de al doilea frate nu mai avu răbdare să aștepte și se duse la Merlin Vrajitorul rugîndu-l să-l povățuiască și pe el cum făcuse și cu fratele său. Și așa se porni și el în căutarea lui Burd Ellen.

Și așteptară îndelung
Cu spaimă, ce-ndolia
O mamă-ndurerată, frați...
Dar el nici că venea.

Și după ce așteptară și așteptară o bună bucată de vreme, infantele Rowland, cel mai mic dintre frații lui Burd Ellen, și-a arătat dorința de a pleca și el și s-a înfățișat mamei lui, buna regină, pentru a-și cere învoire. La început, ea a refuzat, căci el era cel mai îndrăgit dintre copiii ei, și dacă și ultimul ei fiu s-ar fi pierdut, viața ei n-ar mai fi avut nici un rost. Dar el se rugă, pînă cînd, în cele din urmă, regina i-a dat dezlegare să plece, dîndu-i sabia cea fermecată a lui tătîne-su care niciodată nu lovea în van.

Și în timp ce i-o prindea la cingătoare, i-a rostit descîntecul care s-o facă victorioasă în luptă. Așa că infantele Rowland își luă rămas bun de la buna regină, mama sa, și se duse la peștera lui Merlin Vrăjitorul.

— O dată, doar o singură dată, îi zise el, spune-mi cum poate un pămîntean s-o salveze pe Burd Ellen și pe cei doi frați ai mei.

— Ei bine, fiule, zise Merlin Vrăjitorul, nu-s decît două lucruri care, deși par foarte simple, sînt tare greu de îndeplinit. Unul trebuie să-l faci, celălalt să nu-l faci. Iată cel pe care trebuie să-l faci: după ce ai pătruns în tărîmul vrăjit, pînă ce vei da de Burd Ellen, trebuie să scoți sabia tatălui tău și să tai capul oricui va vorbi cu tine. Și iată ce nu trebuie să faci: să nu mănînci nici o înghițitură, să nu sorbi nici o picătură, oricît de foame sau sete ți-ar fi; dacă sorbi o picătură sau înghiți o-mbucătură cît timp te afli pe tărîmul vrăjit al spiridușilor, nu vei mai apuca să calci din nou pe pămînt.

Astfel, infantele Rowland își repetă de nenumărate ori cele două lucruri, pînă le știu pe de rost, îi mulțumi lui Merlin și o porni înspre Țara Spiridușilor. Și merse el ce merse, pînă cînd dădu de rîndașul Regelui Spiridușilor, care tocmai hrănea caii Măriei Sale. Pe aceștia îi recunoscă după ochii lor de foc și-și dădu seama că se afla, în sfîrșit, pe tărîmul vrăjit.

— Nu-mi poți spune, se adresează el rîndașului, unde se află Turnul întunecos al Regelui Spiridușilor?

— Nu pot, zise rîndașul, dar mai mergi puțin și vei da peste văcar și poate că el știe și-ți spune.

Apoi, fără un cuvînt, infantele Rowland scoase sabia cea fermecată care nu dădea greș niciodată și reteză capul rîndașului iar el merse mai departe pînă dădu peste văcar și-i puse aceeași întrebare.

— Nu-ți pot spune, zise acesta, dar mai mergi puțin pînă ce vei da peste îngrijitoarea de păsări și ea trebuie să știe.

Fără să mai zăbovească, infantele Rowland trase din teacă sabia cea fermecată care nu dădea greș niciodată și reteză capul văcarului. Apoi, mai merse nițel, pînă ce dădu peste o bătrînă

în haine cernite și o întrebă dacă știe unde se află Turnul întunecos al Regelui Spiridușilor,

— Mai mergi puțin, spuse îngrijitoarea de păsări, pînă vei da de un deal verde și rotund împrejmuït de terase în trepte, de jos pînă sus; înconjoară-l de trei ori și de fiecare dată spune:

Deschide-te, ușa !

Deschide-te, ușa !

Și lasă-mă să intru !

Și a treia oară ușa se va deschide și vei putea intra.

Infantele Rowland era tocmai să plece cînd își aminti ce are de făcut, așa că-și scoase sabia cea fermecată care nu dădea greș niciodată și reteză și capul îngrijitoarei de păsări.

Apoi merse și merse și merse pînă ce ajunsese la dealul verde, rotund, împrejmuït de terase în trepte, de jos pînă sus, îl înconjură de trei ori, către soare-apune, spunînd de fiecare dată :

Deschide-te, ușa!

Deschide-te, ușa !

Și lasă-mă să intru !

Și a treia oară ușa se deschise și el intră. Apoi ușa se închise în urma lui cu zgomot, iar infantele Rowland se trezi în întuneric. De fapt, nu era chiar beznă ci așa cum e pe la asfințit, un fel de crepuscul. Nu se zăreau nici ferestre nici lumînări și nu-și putea da seama de unde veneau slabele raze de lumină, dacă nu cumva prin pereți ori acoperiș. Zidurile și acoperișul formau arcuri neșlefuite făcute dintr-o piatră transparentă încrustată cu argint și tot soiul de pietre prețioase. Dar, deși jur-împrejur era numai stîncă, aerul era destul de cald așa cum este întotdeauna în Țara Spiridușilor. Rowland străbătu acest coridor pînă ce, în cele din urmă, ajunsese la două uși mari și înalte, cu canaturi, care stăteau întredeschise. Și cînd le deschise văzu o priveliște minunată și încîntătoare. O încăpere mare și spațioasă, atît de mare încît părea lungă și lată cît era dealul cel verde. Acoperișul se sprijinea pe coloane solide, așa de mari și de semețe încît cele de la o catedrală erau nimic pe lîngă acestea. Erau făcute în întregime din aur și argint, măiestru încrustate, iar între ele și împrejurul lor atîrnau ghirlande de flori făcute, din ce credeți ?

Ei bine, din diamante și smaralde și fel de fel de pietre prețioase. Chiar și bolțile erau ornamentate cu ciorchini de diamante, rubine, perle și alte nestemate. Și toate aceste arcuri se întâlneau în mijlocul acoperișului unde, de un lanț de aur, atârna o lampă enormă făcută dintr-o singură perlă mare, scobită și transparentă pe de-a-ntregul. În mijlocul lămpii se afla o nestemata uriașă, de un roșu aprins, care se învârtea încontinuu, luminând astfel întreaga încăpere, de parcă ar fi fost străbătută de razele soarelui în asfințit.

Încăperea era mobilată tot așa de minunat. La un capăt al ei se afla o minunată canapea din catifea, mătase și aur, și pe ea ședea tînăra Ellen, pieptănîndu-și părul auriu cu un pieptene de argint. Cînd îl văzu pe infantele Rowland se ridică în picioare și spuse :

O, biet nebun făr' de noroc,
Ce cați, pe-aicea, tu?
Fugind de-acasă, drept a fost,
Te-ntreb, mezinule, -acu?
Chiar vieti o mie de-ai avea
Nici măcar una n-ai cruța.
Ia loc ; dar vai de tine, vai,
Că te-ai născut vreodat' :
Ți-a hărăzit al gnomilor crai
Destin ne-nduplecat.

Apoi, ei s-au așezat unul lîngă celălalt și infantele Rowland i-a povestit tot ce făcuse, iar ea i-a spus cum cei doi frați ai lor au fost închiși în Turnul întunecos, cum au fost vrăjiți de Regele Spiridușilor și cum zăceau acolo îngropați ca și morți. Nu trecu mult timp de la începutul discuției și, infantele Rowland simți că i se face foame după atîta amar de drum. Așadar, îi spuse surorii sale cît este de flămînd și-i ceru ceva de mîncare, uitînd cu totul de sfatul lui Merlin Vrajitorul.

Burd Ellen îl privi tristă și clătină din cap dar, cum era vrăjită, nu-l putea avertiza de pericol. Așa că se ridică și ieși, și în curînd se întoarse cu un castron de aur plin cu pîine și lapte. Infantele Rowland tocmai se pregătea să-l ducă la gură cînd,

privind la sora sa, își aminti pentru ce făcuse tot drumul acesta lung. Așa că dădu castronul de pământ și spuse :

— Nici o picătură nu voi sorbi, nici o îmbucătură nu voi înghiți pînă cînd sora nu mi-o voi elibera.

Tocmai în clipa aceea se auzi zgomotul făcut de cineva care se apropia și o voce puternică spuse :

O, ha, ha; o, ha, ha,
Simt miros de pămîntean,
Că-i mort sau viu, cu sabia mea
Eu capul ii voi zbura.

Și pe dată ușile cu canaturi se deschiseră brusc și Regele Spiridușilor năvăli în sală.

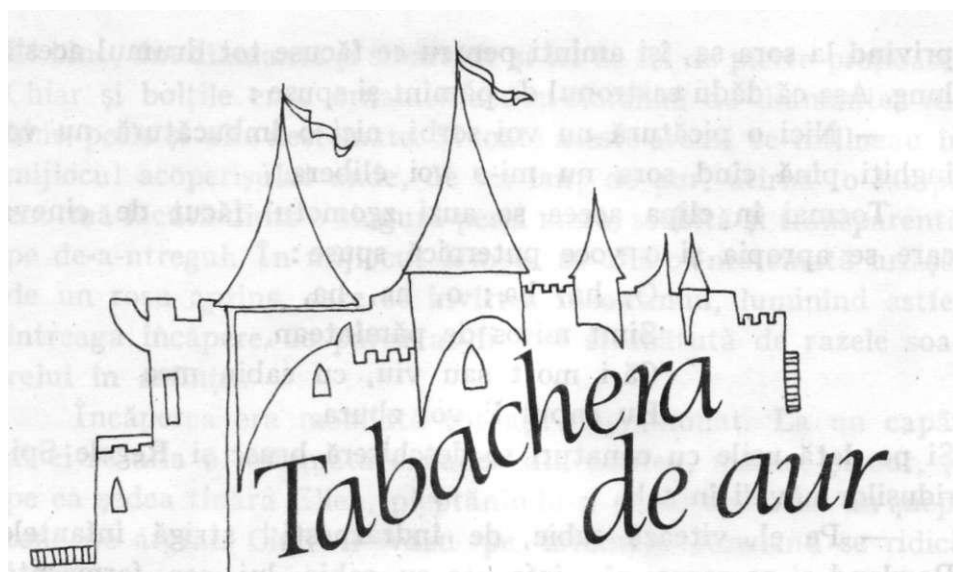
— Pe el, vitează sabie, de îndrăznești ! strigă infantele Rowland și se repezi să-l înfrunte cu sabia lui cea fermecată care nu dădea greș niciodată. Și se luptară și se luptară pînă cînd infantele Rowland îl îngenunchie pe Regele Spiridușilor, supunîndu-l și făcîndu-l să-i ceară îndurare.

— Te iert, spuse infantele Rowland. Scoate pe sora mea de sub vraja farmecelor tale, trezește-i la viață pe frații mei și lasă-ne să plecăm nevătămați și atunci îți voi cruța viața.

— Fie cum spui, căzu de acord Regele Spiridușilor și, ridicîndu-se, se îndreptă spre un cufăr de unde scoase o sticlură cu o licoare roșie ca sîngele.

Unse cu aceasta urechile, pleoapele, nările și vîrfurile degetelor celor doi frați și aceștia prinseră deodată viață, mi-rîndu-se că vlaga care se scursese din ei se reîntorsese în trupurile lor. Regele Spiridușilor rosti cîteva cuvinte către Burd Ellen și o scăpă de vrajă. Toți patru au ieșit din încăpere, prin coridorul lung și lăsară în urmă Turnul întunecos cu gînd să nu se mai întoarcă acolo niciodată.

Nu mult după aceea, au ajuns acasă și mult s-a mai bucurat regina, mama lor, că vraja se destrămase și copiii i se întorseră teferi acasă.

fost odată ca niciodată —și bune vremuri mai erau, deși nici noi, nici alții nu au trăit pe atunci. A fost odată un tăietor de lemne sărac care trăia cu nevasta sa în mijlocul unei păduri întunecoase. Și aveau ei un fiu pe care-l chema Jack. Jack nu mai văzuse alt om pe lume căci nu pusese piciorul afară din pădure. Cu toate acestea, știa că mai există și alți oameni în afară de el, de mama și tatăl său, căci citise despre ei în cărți. Așa că, într-o zi, pe când taică-său era la tăiat lemne, îi spuse mamei sale :

— Mamă, dacă voi sta mereu aici, în pădure, am să mor prost. Vreau să merg în lume de unul singur și să văd alte țări și alți oameni. Mă lași să plec să-mi caut norocul?

— Ei bine, faci precum dorești, îi răspunse mama sa. Eu sînt, într-adevăr, femeie bătrînă, dar îl mai am pe tatăl tău, și atîta vreme cît ne avem unul pe celălalt, nu-ți vom simți lipsa, îți voi pregăti ceva de mîncare și apoi poți pleca. Ce ți-ar place mai mult : o turtă mică și binecuvîntarea mea sau una mai mare însoțită de blestemul meu?

— O, dă-mi-o pe cea mare, strigă nesăbuitul de Jack. Am drum lung de făcut și s-ar putea să mi se facă foame.

Aşa că bătrîna îşi luă rămas bun de la fiul său şi-i dădu o turtă mare învelită într-o pînză şi, de cum plecă băiatul, ea se urcă în vîrful casei şi-l blestemă pînă ce nu-l mai văzu. Strigă după el că e un băiat ticălos pentru că-şi părăseşte mama bătrîna şi-i dori ghinioane şi piedici mari.

După un timp, Jack dădu peste tatăl lui care tăia crengile unui copac pe care tocmai îl doborîse.

— Încotro, fiule? întrebă tăietorul de lemne.

Jack îi spuse şi lui ceea ce-i spusese mamei sale şi îl rugă pe tatăl său să-i ureze drum bun şi să-i dea binecuvîntarea sa. Tăietorul de lemne începu să se scotocească prin buzunarul vestei şi pe loc scoase o mică tabacheră de aur pe care i-o întinse lui Jack, ţinînd-o între arătător şi degetul cel mare.

— Uite, zise, ia-o. Păstrează-o mereu pe oriunde mergi şi nu deschide capacul decît atunci cînd eşti la ananghie.

Jack luă tabachera, o puse în buzunar şi-i mulţumi tatălui său. Apoi, îşi luă rămas bun şi tatăl său îi ură noroc. El merse voiniceşte pe cărare pînă cînd nu mai auzi loviturile de topor.

Şi merse Jack şi merse, urcînd dealuri şi coborînd văi, prin locuri împădurite şi prin mlaştini, peste pîraie şi rîuri. În cele din urmă se lăsă noaptea. Era flămînd şi obosit, căci călătorise multe mile şi mîncase toată turta pe care i-o dăduse mai-că-sa. Se uită în jur, căutînd un loc unde să-şi petreacă noaptea şi în depărtare zări lumină la o fereastră. Se tîrî cu greu într-acolo şi descoperi că lumina venea de la o casă frumoasă care aparţinea probabil unui gentilom. Bătu la uşa din spate şi-i deschise o servitoare. Jack ceru ceva de mîncare şi nişte paie pe care să doarmă peste noapte. Ea-l invită să ia loc la masa din bucătărie şi-i aduse mîncare şi băutură din belşug.

În timp ce mîncea, intră în bucătărie o fată care trase cu coada ochiului la el. Era fiica stăpînului. Jack nu mai văzuse o domniţă înainte şi i se păru că de cînd se ştia nu văzuse ceva mai frumos. Cît despre fată, ea urcă scările în fugă şi-i spuse tatălui ei cine se afla în casă.

— Tată, strigă Maria, căci așa o chema pe fată, jos la bucătărie este un tânăr chipeș și isteț. Zice că-l cheamă Jack, și a pornit-o în lume să-și caute norocul.

— Ei, bine, fata mea, răspunse gentilomul, păi atunci să-l invităm aici sus să vedem ce e de capul lui.

Așa că Maria coborî în bucătărie și-l rugă pe Jack să urce pînă la tatăl ei, ca să stea de vorbă.

— Dacă vrei să rămîi aici tinere, zise gentilomul, trebuie să muncești.

— Da, desigur, domnule, zise Jack, o voi face cu plăcere.

— Ce știi să faci? întrebă gentilomul.

— Orice, răspunse Jack, gîndindu-se că putea să se descurce la orice treabă s-ar ivi în gospodărie.

Dar gentilomul luă cele spuse de tânăr în alt sens.

— Orice ! repetă el. Orice ! Ei, bine, dacă poți face orice, îți voi spune ce ai de făcut. Mîine dimineață, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să-mi sapi un lac uriaș în parc iar pe el să plutească un mare vas de război; exact la ora opt, acesta trebuie să tragă din tunul său cel mare o salvă de salut. Zgomotul salvei trebuie să fie atît de puternic încît să rupă piciorul patului în care doarme fiica mea, Maria. Poți face asta?

— Nu știu, zice Jack. Dar cum gentilomul părea neînduplecat și aprig, el adăugă:

— Da, îmi voi da toată silința, domnule, zău că da !

— Așa să faci, zise gentilomul, căci altfel moartea te așteaptă. Atîta am avut de spus. Noapte bună și du-te la culcare !

Jack ură noapte bună Mariei și tatălui ei iar servitoarea îl conduse în camera în care urma să-și petreacă noaptea. Bietul Jack de-abia dacă avu timp să se întrebe cum se va descurca că-l și cuprinse somnul. Era atît de frînt după drumul lung străbătut în timpul zilei că dormi buștean pînă dimineața.

2

Și Jack dormi așa de adînc încît a doua zi nu se sculă decît cu puțin înainte de ora opt. Deodată, își aminti că trebuia să facă un lac în parcul gentilomului, cu un vas de război plutind pe el, și că vasul de război trebuia să tragă o salvă de salut atît

de puternică încît să rupă piciorul patului tinerei fete. Sărmanul Jack ! Știa că nu-și putea îndeplini sarcina și începu să se întrebe în ce chip îl va condamna la moarte gentilomul. Spera să nu fie prea dureros și să nu dureze prea mult. Apoi, deodată, își aminti de tabachera de aur dăruită de tatăl său. O scoase iute din buzunar și-i deschise capacul. Din ea săriră trei omuleți roșii care se înșiruiră pe masă, făcîndu-i plecăciuni.

— Iată-ne, spuse unul dintre ei, gata să-ți îndeplinim poruncile. Ce-ai dori să facem?

Jack le spuse ce aveau de făcut.

— N-ai nici o teamă, spuse omulețul cel roșu. Se va face pe dată.

Și au dispărut cu toții. Jack se duse repede la fereastră și privi înspre parc. Una dintre pajiști era deja inundată cu apă care devenea din ce în ce mai adîncă. Și, pe dată, imensa întindere de apă se transformă într-un lac în mijlocul căruia plutea un vas de război. Pînzele îi erau strînse dar Jack putu zări gura tunului cel mare. Era ora opt fără un minut. Deodată, dinspre navă se auzi un zgomot asurzitor și prin cea mai mare dintre gurile de tun năvăli o flacără de foc. Un nor de fum se ridică deasupra lacului. Apoi, tocmai cînd ceasul de deasupra grajdului gentilomului bătea ora opt, tunul se descărcă pentru ultima oară cu o explozie asurzitoare.

Maria, care tocmai se trezise din somn, fu hurducată din pat de către detunătura tunului care fu atît de puternică încît rupse unul din picioarele patului ei. Ea alergă la tatăl său care se sculase deja și admira cu încîntare lacul uriaș de pe pămînturile sale și vasul de război care plutea în mijlocul apei.

— Ei bine, zise el, tînărul tău nu e așa prost precum pare.

— E la fel de isteț pe cît e de chipeș, încuviință Maria.

Tocmai atunci intră și Jack și atît Maria cît și tatăl ei l-au felicitat și l-au lăudat cît de isteț este.

— Acum, zise gentilomul, pentru că ești așa de isteț, mai este un lucru pe care aș dori să-l faci pentru mine și, dacă vei reuși, îți voi da, în schimb, fata de nevastă. Ce-ai zice de asta?

Jack se uită la tînăra fată și zîmbi, ea se uită la Jack, zîmbi, și amîndoi își ziseră că vor fi o pereche foarte reușită.

— Nu fiți chiar așa siguri pe voi, le zise gentilomul. Sarcina care urmează e mult mai greu de îndeplinit decît prima. Totdeauna mi-am dorit un castel și acesta este lucrul pe care doresc să mi-l construiești. Vezi crîngul de pomi de acolo, de pe vîrfurile dealului? Ei bine, pînă mîine la ora opt, toți copacii trebuie tăiați iar în locul lor să se ridice un castel frumos, înălțat pe doisprezece stîlpi de aur. Iar curtea trebuie să fie plină de soldați. La ora opt fix, ofițerul să apară înaintea lor pe un cal alb, să le ordone să prezinte onorul. Dacă totul va fi îndeplinit după voința mea, o vei primi pe fiica mea de nevastă iar dacă nu, îți vei pierde viața.

Așa că Jack îi spuse gentilomului că își va da toată silința, deși se temea că această sarcină era prea grea pînă și pentru puterile omuleților din tabacheră.

În dimineața următoare, Jack se trezi puțin înainte de ora opt și amintindu-și ce are de făcut, scoase tabachera din buzunar — acolo o ținea mereu, pentru siguranță — și o deschise. La fel ca și mai înainte, cei trei omuleți săltară afară din ea și-l întrebă care-i este dorința. Jack le spuse exact ce anume trebuie făcut și de-abia sîrși vorbele, și cei trei dispărură. Jack se îmbracă și coborî. Maria și tatăl ei se uitau înspre crîngul de copaci și deja puteau auzi sunetul securilor care doborau trunchiurile copacilor cu toate că nu se zărea nici un tăietor de lemne. Totuși, Jack, care-l văzuse pe tatăl lui doborînd mulți copaci din pădure, își dădea seama că treaba era făcută de mîini foarte pricepute.

Cînd nu se mai zări nici urmă de copac, pe coama dealului apărură un castel minunat ridicat pe doisprezece stîlpi de aur masiv. Nici că se mai văzuse vreodată un asemenea castel. Zidurile și turnurile erau dintr-o frumoasă piatră albă, numeroasele ferestre erau bine proporționate, parapeții și turnurile erau solide și plăcute la vedere.

Cu puțin înainte de ora opt, cei trei merseră la plimbare prin parc să vadă castelul mai de aproape și pe măsură ce se

apropiau observară că în curte roiau soldați în uniforme ce le veneau ca turnate, făcînd instrucție, mărșăluind și așezîndu-se pe patru rînduri. Apoi, în timp ce ceasul din turn se pregătea să bată ora exactă, un ofițer, pe un superb cal alb, ieși în fața soldaților și le ordonă să prezinte onorul, ceea ce ei făcură cu eleganța și precizia gărzilor personale ale regelui.

Gentilomul era încîntat. Ce castel splendid și ce soldați bravi! Era nemaipomenit de mîndru și foarte nerăbdător să-l aibă de ginere pe Jack. Cît despre Maria, era fericită cum nu se mai poate. Apoi, gentilomul trimise mesageri în toate colțurile ținutului să invite nobilimea și negustorii la o partidă de vînătoare, dîndu-le astfel prilejul să viziteze castelul și lacul cu vasul de război.

Pînă pe la vremea cinei, se adunase multă lume la casa gentilomului și cîțiva dintre oaspeți deja începuseră să se întrebe cui îi aparținea castelul acela minunat. Dar gentilomul nu scoase o vorbă, căci intenționa să-i ia la vînătoare mai întîi și abia apoi să-i conducă prin jurul castelului. Așa că, de-ndată ce totul fu pregătit, se dădu drumul ogarilor și începu vînătoarea, la care participă toată lumea — Jack, Maria, gentilomul, precum și toți prietenii și vecinii lui.

Dar se întîmplă un lucru foarte neplăcut. Cînd se schimbă în costumul de vînătoare, Jack lăsă tabachera în hainele vechi și slujitorul care-l ajutase să se schimbe o găsi în buzunarul vestei. Acest slujitor, văzînd că nimeni nu-i mai stă în cale, merse la castel cu tabachera în buzunar și cînd ajunse înăuntru o scoase din buzunar și o deschise. Pe dată apărură cei trei omuleți și-l întrebă care-i este dorința.

— Ei bine, aș dori să mutați acest castel, cu mine înăuntru, într-o țară depărtată. Și aproape înainte ca el să-și sfîrșească vorbele, castelul se ridică în aer și dispăru într-un vârtej. Așa că spre seară, cînd s-au întors cu toții de la vînătoare nu mai găsiră nici urmă de castel.

Gentilomul se înfurie pe Jack :

— Ăsta trebuie să fie vreun șiretlic de-al tău, zise el. Nici nu cred c-a fost vreodată un castel pe coama dealului! Și nici c-ai să

apuci să mai vezi pe fiica mea căci voi ordona să fii omorât pe loc !

Dar Jack și Maria atîta au mai insistat pe lîngă el să nu se pripească pînă ce, în cele din urmă, el o lăsă mai moale și spuse că-l va ierta pe Jack dacă va găsi castelul și i-l va aduce înapoi în răstimp de un an și o zi.

Jack se învoi deși habar n-avea cum să facă să găsească castelul căci pierduse tabachera și nu știa la cine să ceară ajutor. Dar spuse că-și va da toată silința. Apoi, luîndu-și cu tristețe rămas bun de la Maria, o porni în lume chiar pe calul cu care fusese la vînătoare.

3

Și Jack călători prin lume, zile în șir, în căutarea pierdutului castel cu cei doisprezece stîlpi de aur dar nu zări nici urmă de el. Și merse călare săptămîni și luni, pînă aproape că trecuseră un an și o zi de cînd se pornise în lumea largă. Începuse să creadă că nu va mai găsi castelul niciodată.

Într-o zi, ajunse la un palat măreț care se dovedi a fi palatul Regelui Șoarecilor. Merse călare pînă la poarta unde un singur șoarece era de santinelă. Acesta-l întrebă pe Jack cine este și ce treabă are iar Jack îi răspunse că vrea să vorbească regelui. Așa că un alt șoarece îl conduse la Înălțimea Sa și Regele Șoarecilor îl întrebă ce dorește.

Jack îi povesti totul. Regele șoarecilor îi spuse că-i pare tare rău pentru el și că va face tot ce-i stă în putință să-l ajute.

— Dimineață voi convoca la mine toți șoarecii din lume și voi afla dacă vreunul din ei a zărit castelul.

După aceea, Jack mîncă de cină. Dimineața următoare, cînd se trezi, văzu pe fereastră o mare mulțime de șoareci, mii și mii de mustăți răsucite și codițe încîrligate cu ochișori negri și scînteietori. Apoi, o trompetă sună și un mesager dădu citire unei proclamații în care se spunea că dacă vreunul din șoareci zărise pe undeva prin lume un castel pe doisprezece stîlpi de aur trebuia să se prezinte imediat la rege. Dar nici un șoricel nu se clinti. Nici unul din toți cei de față nu văzuse castelul.

După ce pleacă toți șoricicii, regele îl chemă pe Jack la el și îi spune că el mai are doi frați, pe Regele Broaștelor și Regele Păsărilor, și că Jack ar face bine să-i viziteze căci s-ar putea ca ei să-i fie de folos.

— Lasă-ți calul aici, îi zise Regele Șoarecilor, și îți voi da eu unul odihnit. Du turta aceasta fratelui meu, Regele Broaștelor și spune-i că sînt sănătos. După turtă își va da seama că vii din partea mea.

Așa că Jack încălecă un cal odihnit, puse turta în desaga de pe șa, mulțumi Regelui Șoarecilor și ieși călare pe poarta palatului. La poartă, îl opri o santinelă care îl întrebă pe Jack dacă nu vrea să fie însoțit de el. Jack nu prea vedea cu ce l-ar putea ajuta un șoarece, dar îi răspunse că îl poate însoți dacă dorește. Așa că șoricelul se cățăără sprinten pe piciorul calului și gîdilîndu-l, acesta o porni la trap. Jack puse șoricelul în buzunar ca să fie în siguranță și uită cu totul de el.

Și-au mers ei ce-au mers, pînă au ajuns la palatul Regelui Broaștelor. La poartă era de santinelă un broscoi care îl luă la întrebări pe Jack. Cînd el îi spune că dorește să vorbească regelui, santinela chemă o broscuță, care-l conduse pe Jack în fața tronului.

Regele Broaștelor i-a mulțumit lui Jack pentru turtă și pentru veștile bune aduse de la fratele său, Regele Șoarecilor, dar i-a mai spus că habar n-are unde ar putea fi castelul pierdut.

— Dar, rămîi aici peste noapte, spuse regele, și dimineată voi convoca toate broaștele din lume și cu siguranță că vreuna trebuie să știe unde este castelul.

A doua zi dimineată, Jack fu trezit de un orăcăit asurzitor. Nici că mai auzise așa orăcăială. Și cînd se uită pe fereastră, văzu palatul înconjurat de o mare mulțime de broaște, toate uitîndu-se spre palat cu ochii mari și bulbucați.

O broască suflă cu putere într-o trompetă și crainicul citi cu voce tare o proclamație. Apoi, toate broaștele se priviră unele pe altele cu ochii bulbucați și înghițiră de cîteva ori, dar nici una nu ieși din rînd ca să spună că văzuse castelul așezat pe doisprezece stîlpi de aur.

Așa că regele dădu drumul broaștelor și ele se-ndreptară, sărind, către cele patru zări. După plecarea lor, Regele Broaștelor îi spuse lui Jack că ar face mai bine să meargă să-l întrebe și pe fratele său, Regele Păsărilor.

— Ia un cal odihnit, zise el, și du această turtă fratelui meu. Spune-i că sînt sănătos și roagă-l să te ajute, căci mi-ai fost oaspete.

Jack mulțumi Regelui Broaștelor, luă turta, încălecă și o porni la drum. Ajuns la poartă, santinela îl opri și-l întrebă dacă nu vrea un însoțitor pe drum. Jack nu prea vedea de ce ajutor i-ar putea fi un broscoi, dar i-a spus că poate să-l însoțească, dacă vrea. Așa că broscoiul sări pe cal, Jack îl puse în buzunar și uită cu totul de el.

Și au mers ei lăsînd departe în urmă palatul Regelui Broaștelor. Au traversat râuri și munți pînă cînd, în sfîrșit, au ajuns la palatul Regelui Păsărilor. La poartă, se afla o pasăre santinelă. Jack îi spuse că dorește să vorbească regelui, căci avea un mesaj de la fratele lui, Regele Broaștelor. Așa că santinela chemă o pasăre care-l conduse pe Jack în fața regelui. Jack îi dădu acestuia turta și-i spuse că fratele său este sănătos și că dorea ca el să fie ajutat de Maiestatea Sa să găsească mai repede castelul ridicat pe stîlpi de aur.

— Mă bucur că fratele meu e bine, spuse Regele Păsărilor, și mă bucur de cadoul lui. Voi face tot ce pot să te ajut. Supușii mei, păsările, străbat lumea largă, în lung și-n lat, și cu siguranță că vreuna din ele va fi zărit castelul. Mîine le voi convoca pe toate și voi cerceta. Între timp, mănîncă, bea, veselește-te atîta cît îți poate permite umila mea ospitalitate.

A doua zi dimineată, Jack se trezi în țipătul a milioane de păsări. Toate se aflau acolo, toate păsările de pe pămînt, fluturînd din aripi, ciripind și sporovăind —toate cu excepția uneia. O trompetă sună și regele ieși în balconul palatului său.

— Unde este Pasărea cea Mare? întrebă el cu o voce pițigăiată dar aspră.

Nimeni n-o văzuse. Regele făcu semn către două păsărele care zburau prin apropierea sa :

— Căutați-mi Pasărea cea Mare, porunci regele, și spuneți-i că o așteptăm cu toții.

Cele două păsărele își luară zborul și urcară din ce în ce mai sus pînă dispărură din vedere. Curînd însă s-au întors, însoțind un uriaș vultur fioros. El a coborît cu aripile întinse și s-a oprit pe vîrful unui turn al palatului regelui. Apoi toate păsările se potoliră și crainicul dădu citire proclamației:

— Avînd în vedere că, rostea răspicat crainicul, prietenul Regelui Tuturor Păsărilor aerului a pierdut, rătăcit și prăpădit un măreț și impunător castel care se înalță pe doisprezece stîlpi din aur masiv și care este proprietatea socrului său, un gentilom din Cutare țară, prin prezenta se ordonă tuturor păsărilor cerului că aceea dintre ele care a zărit amintitul castel trebuie să aducă la cunoștință imediat tot ceea ce știe sau, în caz contrar, își va afla moartea !

Auzind proclamația, toate păsările se uitară una la alta. Însuși regele strigă tare și răsunător :

— A văzut careva dintre voi castelul? Vulturul bătu din aripi, își ridică capul și-și deschise ciocul cel mare :

— Da ! zise el mîndru. *Eu* l-am văzut !

4

Și tare se mai bucurară cu toții la această veste. Nici că se mai auzise vreodată așa croncănit, ciripit, fluierături sau triluri asemenea celor ce se porniră pe dată prin preajma palatului Regelui Păsărilor. Regele chemă vulturul la el și după ce zarva se potoli și celelalte păsări își luară zborul, îi porunci ca imediat să-l ducă pe Jack la locul unde văzuse castelul.

Și puteți fi siguri că Jack nu mai putea de bucurie căci se gîndea că se va întoarce, în sfîrșit, la Maria, iubita pe care n-o mai văzuse de aproape un an. Și-i mulțumi din inimă Regelui Păsărilor iar acesta își luă rămas bun de la el și-i porunci vulturului să zboare cît poate mai repede. Așa că vulturul își desfăcu aripile și Jack se cațără pe spinarea lui

Curînd, ei se-nălțară deasupra palatului și, după puțin timp, îl și pierdură din vedere.

Zburară peste păduri de pin și peste munți, râuri și lacuri, uneori pierzându-se printre nori, alteori plutind purtați ușor de vânt, pînă cînd, în cele din urmă, au zărit castelul. Era hăt în depărtare ridicîndu-se pe cei doisprezece stîlpi de aur, înconjurat de niște frumoase dealuri verzi.

Poposiră în vîrful unui stejar înalt din apropiere și Jack începu să se întrebe cum să ducă castelul înapoi stăpînului său, gentilomul. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să pună din nou mîna pe tabachera de aur, căci fără ajutorul omuleților roșii nu putea transporta castelul.

Deodată, își aminti de șoricelul din buzunar. Îl scoase de acolo și-i spuse să meargă și să găsească tabachera dacă poate. Șoricelul o porni în grabă pe stejar în jos și intră în castel. Jack nu trebui să aștepte prea mult căci șoricelul s-a și întors, ținînd tabachera strîns, între lăbuțele din fată.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem acum este să zburăm să-i spunem gentilomului c-am găsit castelul, spuse Jack.

Așa că zburară pînă cînd pămîntul dispăru din vedere. Se aflau deasupra Mării celei Mari. Nu se vedea nici urmă de uscat.

Dar, vai ! în timp ce zburau pe deasupra mării, șoricelul și broscioiul s-au luat la harță din pricina tabacherei, fiecare dorind s-o ducă el. Tot trăgînd de ea tabachera le-a alunecat din strînsoare și a căzut în apă, la cîteva mile adîncime.

— Iute ! strigă Jack la vultur. Coboară iute căci trebuie s-o găsești cu orice preț. Fără ea sînt pierdut.

Așa că vulturul s-a năpustit în jos ca fulgerul pînă cînd ajunse să facă rotocoale foarte aproape de suprafața apei.

— Aici pot fi eu de folos, zise broscioiul și, cu un orăcăit sări de pe spinarea vulturului, dîndu-și drumul în apă. Stătu în apă trei zile și trei nopți, dar, în cele din urmă, spre fericirea tuturor apăru la suprafață ținînd strîns în gură tabachera. Și din nou urcară șoricelul și broscioiul pe spinarea vulturului. De data aceasta însă tabachera se afla în buzunarul hainei lui Jack.

Și zburară peste pustiuri și cîmpii, peste păduri și dealuri, pînă cînd ajunseră la palatul Regelui Păsărilor. Ajuns aici, Jack mulțumi vulturului pentru ajutor și-l întrebă pe rege dacă-și poate lua calul să-l ducă înapoi la Regele Broaștelor. N-avea timp de pierdut căci răgazul de un an era pe sfîrșite. Încălecînd, Jack porni în galop către palatul Regelui Broaștelor.

Jack îi spuse acestuia că fratele său, Regele Păsărilor, e sănătos și-l întrebă dacă poate schimba calul cu cel care aparținea Regelui Șoarecilor. Mulțumi broscuiului pentru ajutorul lui și acesta sări în păpuriș să povestească prietenilor aventurile prin care a trecut. Apoi Jack își luă pentru ultima dată rămas bun de la Regele Broaștelor și o porni în galop spre regatul Regelui Șoriceilor. Șoricelul se afla într-un buzunar iar tabachera în celălalt.

Cînd a ajuns la palatul Regelui Șoriceilor, mulțumi șoricelului santinelă pentru ajutorul dat și-l întrebă pe rege dacă poate schimba calul cu cel pe care-l lăsase acolo. Îi spuse că amîndoi frații săi sînt sănătoși, apoi o porni în galop căci se afla în ultima zi a anului. Și trecu ca vîntul prin codri și văi, pînă ce, în cele din urmă, ajunse în apropierea ținutului în care trăia gentilomul și fiica sa. Și trebuiau să meargă repede, fără să se oprească nici măcar cînd se lăsa noaptea, căci mai aveau multe mile de străbătut. Din fericire, în noaptea aceea era lună plină și, tot din fericire, calul său era cel mai voinic și mai iute din lume, căci altfel nu ar fi reușit să ajungă la timp.

A doua zi dimineța, Maria stătea îngrijorată la fereastră. De un an de zile aștepta vreo veste despre Jack și despre castelul cel mareț, dar nu sosise nici cel mai mic semn.

Tatăl ei era nerăbdător și furios. Trecuse anul și de-acum nu mai era nici o speranță.

— Ai fost o proastă, îi zise el, să stai de vorbă cu un astfel de netot. Nu ne-a făcut nici un bine; dimpotrivă, ne-a adus numai dezamăgire și batjocură.

— Dar încă nu s-a împlinit un an și o zi, zise Maria, deși nici ea nu mai avea nici o speranță. Apoi, deodată, ea auzi ceva. Era un zgomot de potcoave de cal ce venea dinspre parc. Peste

cîteva minute văzură calul în galop și nu trecu mult și Jack stătea cu răsuflarea tăiată în fața ei și a tatălui ei.

— Oh, ce bucuroasă sînt că te-ai întors, zise Maria, dar tatăl ei se-ncruntă.

— Acum un an ți-am cruțat viața cu condiția să-mi aduci înapoi castelul care a dispărut și, uite m-am făcut de rîsul întregului ținut. Unde mi-e castelul?

— Încă nu s-a scurs tot răgazul acordat, zise Jack. Am călărit zi și noapte ca să pot ajunge la timp și acum sînt frînt de oboseală. Vă rog, domnule, dați poruncă bucătăresei să-mi pregătească de mîncare și după aceea, dacă-l pot aduce, veți avea castelul înapoi.

Ei bine, nu mai este nevoie să vă povestesc ce s-a întîmplat în ceasurile care s-au mai scurs în ziua aceea. Înainte de a se face seară, Jack a deschis tabachera și a poruncit celor trei omuleți să-i îndeplinească dorința. Peste puțin timp castelul se afla acolo, înălțat pe cei doisprezece stîlpi de aur. Luminile ce se revărsau din castel se oglindeau în lac. Și, ca să scurtăm povestea, Maria și Jack s-au căsătorit și în castel s-a dat un ospăț de toată frumusețea pentru toată nobilimea din ținut. Iar slujitorului care luase tabachera i s-a pus în vedere să-și caute de lucru în altă parte.

Ospățul de la castel a fost urmat de un mare bal iar faima gentilomului s-a răspîndit în toate părțile pînă a ajuns la urechile regelui care i-a și dat un blazon de nobil, ceea ce-l făcu să devină tare mîndru și plin de importanță.

Cît despre fiica sa, Măria, și despre Jack, fiul tăietorului de lemne, după cîte știu eu, au trăit fericiți pînă la adînci bătrînețe.

dată, pe vremuri, și fiți siguri că e mult timp de atunci, într-o pădure mare, trăia un sărman tăietor de lemne care, toată viața lui, se duse în fiecare zi în pădure la tăiat de lemne. Și cum a plecat el așa în pădure într-o zi, nevasta i-a umplut desaga și i-a agățat o ploscă pe spate ca să aibă ce mânca și ce bea în pădure. Însemnase un uriaș stejar bătrîn care, credea el, va fi un izvor nesecat de scîndură. Cînd ajunse lîngă stejar, luă toporul în mînă și-l roti o dată în jurul capului ca și cum ar fi vrut să doboare copacul dintr-o singură lovitură. Dar nu apucă să dea o lovitură, cînd ce credeți că auzi? Cea mai duioasă rugămintă de la o zîna care stătea în fața lui și-l implora să cruțe copacul. Vă puteți imagina că tăietorul era complet năucit de uluire și spaimă, încît nu putea deschide gura să scoată o vorbă. Revenindu-i graiul, spuse:

— Prea bine, am să fac precum dorești.

— Ți-ai făcut un bine mai mare decît îți închipui, i-a răspuns zîna, pentru că am să-ți arăt că nu sînt nerecunoscătoare și am să-ți împlinesc primele trei dorințe, oricare ar fi ele. Și cu aceasta, zîna dispăru, iar tăietorul de lemne își aruncă desaga pe umeri și plosca într-o parte și o și zbughi spre casă.

Dar drumul era lung și sărmanul om era, din cînd în cînd, apucat de amețeală la gîndul întîmplării miraculoase ce se abă-

tuse asupra lui. Când ajunse acasă, în neghiobia lui, nu mai avea decât dorința de a se așeza și odihni. O fi fost și ăsta vreun vicleșug de-al zînei. Dar cine te poate lămuri? Ei, și cum s-a așezat tăietorul la focul strălucitor din vatră l-a și apucat o foame de lup, deși mai era timp destul pînă la cină.

— N-ai nimic de mîncare, femeie? a întrebat-o el pe nevastă-sa.

— Nu, n-am nici o firimitură. Pînă am să încropesc ceva o să mai treacă cîteva ceasuri, îi răspunse ea.

— Vai, foame mi-e ! s-a văitat tăietorul de lemne. Tare aș mai avea chef să văd o porție bună de caltaboș în fața mea.

Nici nu a apucat să termine de spus vorbele acestea cînd, zdrăgănind, boca, boca, ce altceva credeți că a coborît pe coș, drept pe vatră, decât cel mai arătos caltaboș pe care și-l poate dori cineva.

Dacă tăietorul rămăsese cu gura căscată și se holba la caltaboș, nu e de mirare. Aflați însă că gura neveste-si era de trei ori mai căscată și ochii de trei ori mai bulbucăți.

— Ce-i asta, bărbate?! mai reuși ea să îngaime.

De-abia atunci veni în minte tăietorului întâmplarea din acea dimineață și pe dată a spus povestea de la cap la coadă în timp ce nevasta se întuneca din ce în ce mai mult la față. Când bărbatul termină, izbucni :

— Nu ești decît un prostănac, John! Nu ești altceva decît un mare gogoman și nu-mi doresc altceva decît să te văd cu un caltaboș pe vârful nasului.

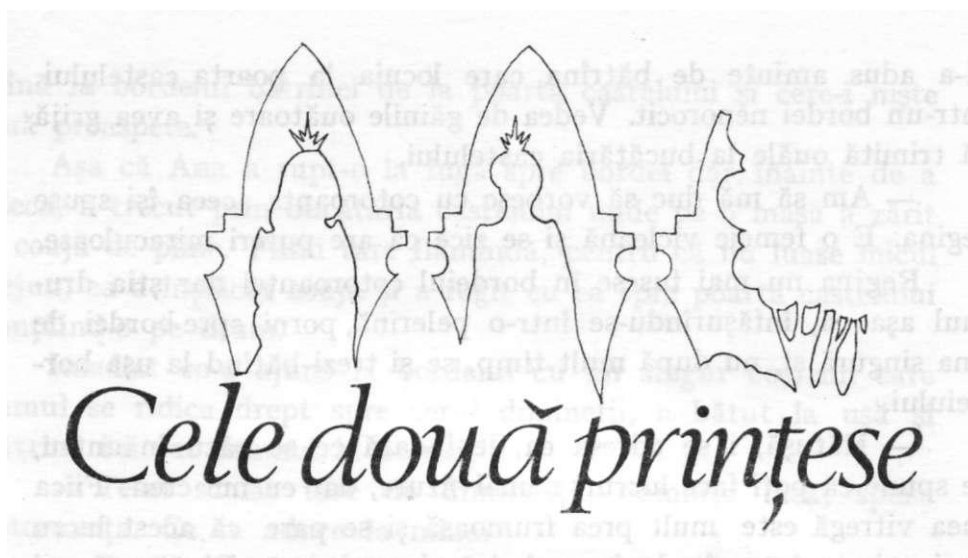
Și cît ai zice pește, bietul om se trezi cu un nas lung în capătul căruia se lăfăia un caltaboș lung cît o zi de post.

Trase de el dar era înțepenit. Trase și nevasta, dar caltaboșul nu se desprindea. Traseră amîndoi cît putură de tare și ar mai fi tras, dacă nasul n-ar fi fost în pericol să se desprindă. Cît despre caltaboș, în zadar. Era bine prins de nas.

— Ce să mă fac acum? întrebă omul.

— Nu arăți prea rău, îi răspunse nevasta, uitîndu-se urît la el.

Atunci tăietorul și-a dat seama că dacă are o dorință trebuie neapărat să o spună cît se poate de repede. Dorea să vadă caltaboșul desprins de nas. Și așa se trezi bietul om cu caltaboșul pe un blid de pe masă. Și dacă tăietorul și nevasta lui nu s-au plimbat cu o caleașca aurită și nici nu s-au îmbrăcat în mătăsuri și satin, cel puțin s-au ales cu un caltaboș pe cînte, un caltaboș pe care orice om și-ar dori să-l aibă la cină.

fost odată un rege care avea o fiică pe nume Ana. Avea ochii negri, părul lung și auriu și tare le mai plăcea oamenilor să o privească. Când Ana a împlinit paisprezece ani, regina a murit. După doi ani, regele s-a căsătorit pentru a doua oară. Noua regină avea și ea o fiică, pe nume Kate. Ochii lui Kate nu erau frumoși dar erau, în schimb, veseli; părul îi era scurt și bătea în castaniu. Și, pe lângă toate acestea, mai era și plăcută, bună și blândă. În curînd, cele două fete au devenit prietene de nedespărțit. Se iubeau atît de mult încît își petreceau tot timpul împreună : se plimbau pe pajiști, citeau aceleași cărți și se bucurau de toate cîte se întîmplau la castelul regal.

Dar noua regină era o femeie tare invidioasă. Vedeă că fiica ei vitregă, Ana, era mult mai frumoasă decît fiica ei. Într-adevăr, era o fată drăguță și-ți făcea plăcere să o privești. Cu toate acestea nu puteai spune că era o frumusețe. Când era în compania Anei, și de obicei ele mergeau împreună, oamenii nu se uitau la ea cum se uitau la Ana. Acesta e motivul pentru care regina a început să o urască pe fiica ei vitregă și căuta un mijloc prin care să o urîțească.

Într-o zi, în timp ce se plimba de colo-colo prin apartamentele regale, rozîndu-și unghiile de ciuda ce nu-i dădea pace,

și-a adus aminte de bătrîna care locuia la poarta castelului, într-un bordei nenorocit. Vedea de găinile ouătoare și avea grijă să trimită ouăle la bucătăria castelului.

— Am să mă duc să vorbesc cu cotoroașa aceea, își spuse regina. E o femeie vicleană și se zice că are puteri miraculoase.

Regina nu mai fusese în bordeiul cotoroașei dar știa drumul așa că, înfășurîndu-se într-o pelerină, porni spre bordei de una singură și, nu după mult timp, se și trezi bătînd la ușa bordeiului.

— Mătușă, i se adresă ea, de îndată ce se văzu înăuntru, se spune că poți face lucruri nemaivăzute, dar eu nu cred. Fiica mea vitregă este mult prea frumoasă și se pare că acest lucru nu-i priește întrucît devine mîndră și vanitoasă. Pînă acum ai fost plătită pentru ouăle pe care le-ai trimis la castel numai în arginți. Dacă vei fi în stare să găsești o cale prin care să o urîțești pe fiica mea vitregă doar atît încît să-i dau o lecție, îți voi plăti cu o monedă de aur fiecare ou pe care-l vei trimite la castel.

— Nimic mai simplu, spuse bătrîna. Ăsta-i lucru greu? Drept să-ți spun, Măria Ta, nici nu merită să-mi dau osteneala. Trimiteți prințesa la mine dimineața și veți vedea de ce sînt în stare.

— Prea bine, răspunse regina. Prințesa va fi aici la primul ceas al dimineții.

— Numai că, spuse cotoroașa, trebuie să țineți minte un singur lucru. Să nu mănînce nici o firimitură și să nu bea nici un strop înainte de a veni, pentru că altfel nu pot face nimic.

— Nu va bea nici un strop și nu va înghiți nici o firimitură, spuse regina. N-ai teamă că n-am să uit.

Astea fiind zise, regina plecă.

A doua zi dimineața, regina a oprit-o pe fiica ei vitregă care se ducea să ia micul dejun.

— Bună dimineața, copila mea, a spus ea. Arăți cam palidă și sînt sigură că puțin aer înainte de micul dejun îți va face poftă de mîncare. La micul dejun vei mîncă un ou proaspăt, dacă te ostenești să aduci repede vreo cîteva. Trage o fugă, chiar acum,

pînă la bordeiul bătrînei de la poarta castelului și cere-i niște ouă proaspete.

Așa că Ana a rupt-o la fugă spre bordei dar, înainte de a pleca, a trecut prin bucătăria castelului unde pe o masă a zărit o coajă de pîine. Fiind tare flămîndă, pentru că nu luase micul dejun, ea a înșfăcat coaja și a fugit cu ea spre poarta castelului ronțăind-o pe drum.

Imediat ce-a ajuns la bordeiul cu un singur coș, din care fumul se ridica drept spre cerul dimineții, a bătut la ușă și bătrîna i-a dat drumul în bordei.

— Te-ai sculat tare de dimineață, domnița mea, spuse cotoroașă. Ce te aduce la mine?

— Dacă sînteți bună, spuse Ana, am venit după niște ouă proaspete.

— Dacă pentru asta ai venit, ia du-te colo și scoate capacul de pe oala aceea și vezi ce găsești înăuntru.

Bordeiul era întunecos și Ana n-a observat că bătrîna avea un zîmbet viclean pe fața ei uscată și zbîrcită. S-a îndreptat spre soba pe care se afla o oală neagră, rotundă, acoperită cu un capac. A ridicat capacul și s-a uitat în oală.

Dar nimic nu s-a întîmplat.

Zîmbetul viclean de pe fața bătrînei a dispărut, dar ea nu-și trădă supărarea.

— Mergi acasă, drăguța mea, zise ea, și spune-i mamei tale vitrege să țină camera închisă pe viitor.

Anei i se păru cam straniu mesajul dar nu a mai zăbovit nici o clipă și s-a întors la castel.

A doua zi, regina s-a hotărît să mai încerce o dată.

— Fiica mea, îi spuse regina, tare mai ești palidă. Sînt sigură că aerul de dimineață îți va face bine. Ia dă o fugă pînă la bordeiul bătrînei și cere-i niște ouă proaspete.

Ascultătoare cum era, Ana a plecat din nou spre bordei. De data aceasta nu mai găsi nici o coajă de pîine pe masa din bucătărie, dar trecînd peste un cîmp pe care lucrau cîțiva oameni, ea a observat că ei adună mazăre. S-a arătat tare prietenoasă cu țărani și ei i-au oferit un pumn de mazăre. Era tare feri-

cită că avea ce mânca pe drum, pentru că nu luase micul dejun și aerul proaspăt al dimineții îi făcuse o poftă de mâncare grozavă. Cît ai zice pește, a ajuns la bordeiul bătrînei. A cerut din nou ouă.

— Vino aici, drăguță, i s-a adresat bătrîna; ia uită-te în oala aceea și vezi ce poți găsi.

Ana a făcut așa cum i s-a spus. A ridicat capacul oalei negre și rotunde, dar nici de data aceasta nu s-a întîmplat nimic.

— Mergi acasă, zise bătrîna, și spune-i reginei că oala nu fierbe cînd n-are foc.

Ana s-a reîntors la castel și i-a transmis mamei vitrege mesajul bătrînei.

Regina a înțeles pe dată că Ana găsisese din nou de mîncat în drum spre bordeiul bătrînei, deși se dusesese acolo înainte de micul dejun. De data aceasta, regina s-a hotărît să se ducă împreună cu fata, ca să fie sigură că ea nu va mânca nimic pe drum.

Așa că, în dimineața următoare, regina și prințesa s-au dus împreună la bordeiul bătrînei. Ana nu mîncase nimic de cînd se sculase. Cînd au ajuns la bordei și au cerut ouă proaspete, bătrîna i-a spus din nou Anei să se uite în oală. Așa a și făcut, dar, de data aceasta, din oală a sărit un cap de oaie care s-a prins strîns pe umerii Anei, înlocuindu-l pe al ei.

— Uite așa, spuse bătrîna veselă, acum n-o să mai fie atît de mîndră de frumusețea chipului ei.

— Nu, spuse regina, și oamenii nu se vor mai uita la ea cum se uitau pînă acum, ce zici? Probabil o vor privi cu mai multă dragoste pe Kate a mea de acum încolo. Trebuie să recunosc, bătrînico, că te-ai ținut de cuvînt și că ești tot atît de iscusită pe cît ți-a mers vestea. Uite banii de aur pe care ți i-am promis.

I-a dat o pungă cotoaroanței și a pornit-o cu fiica ei vitregă către castel.

Cînd au ajuns acolo, toată lumea a fost îngrozită cînd a văzut ce i se întîmplase fetei. Se duseseră și cosițele ei aurii, și ochii negri și trandafirii din obraji, locul lor fiind luat de un chip de oaie bleagă cu botul cenușiu înconjurat de smocuri de lînă.

Cînd Kate si-a văzut sora vitregă a izbucnit în lacrimi.

— Vai de mine, scumpa mea, ce ți s-a întâmplat?

Desigur că nimeni nu știa nimic în afară de regină care, fiți siguri, nu a scos o vorbă. Sărmana Ana nu putea scoate decât un behăit jalnic ca al unei oi adevărate.

— Trebuie să caut ajutor, și-a spus Kate. Nu se poate să rămână așa. Trebuie să fie pe undeva cineva care să poată să-i redea surorii mele chipul de mai înainte și părul minunat.

Așa că într-o clipă, când nu era nimeni în jur, ea a acoperit capul de oaie al fetei cu un șal alb, gros, iar ea și-a pus o pelerină și o bonetă și a plecat cu Ana în lumea largă.

În sfârșit, când cele două surori de-abia își mai târau picioarele de osteneală și când se lăsase noaptea, au sosit la un castel. Au bătut în poartă și o femeie a venit să le întrebe ce doresc. Kate i-a povestit că s-au rătăcit și doresc adăpost pentru noapte.

— Nu știu dacă puteți rămîne aici, spuse doamna de onoare. Toată lumea de la castel e foarte îngrijorată din cauză că unul din prinți e bolnav de mult timp și nimeni nu-i găsește leacul.

— Și sora mea este bolnavă, spuse Kate. Vă implorăm să ne lăsați să rămînem. Nu vă vom pricinui nici un rău.

Drept să vă spun, doamnei de onoare îi părea rău de prințese, mai ales că-i plăcuse cum vorbea și arăta Kate. Așa că s-a dus să ceară încuviințarea tatălui și mamei prințului bolnav, care erau rege și regină în acea parte a lumii.

Nu a trecut mult și s-a reîntors.

— Ei bine, am vorbit Majestăților Lor care vă permit să poposiți la castel cu o condiție.

— Oricare ar fi ea, spuse Kate zeloasă. Voi face tot ce mi se cere, dacă sărmana mea surioară și cu mine putem rămîne.

Așa că doamna de onoare i-a spus lui Kate că ea va trebui să stea de veghe toată noaptea și să-l îngrijească pe prințul bolnav pe care nimeni nu-l putea vindeca.

— Dacă vei face aceasta, a adăugat doamna de onoare, puteți rămîne aici în timpul nopții și vei primi o pungă plină cu arginți pentru osteneală. Dar ai de trecut un obstacol de care trebuie să-ți spun. Multe fete au vegheat noaptea să-l îngrijească

pe prinț, dar la miezul nopții, pe rînd, toate au dispărut. Îți asumi un mare risc. Mai ești de acord acum?

— Cum să nu, spuse Kate fără să ezite. Sînt sigură că mie n-o să mi se întîmple așa ceva.

Așa că ele căzură de acord. Kate, a dus-o pe sora ei la etaj în camera unde zăcea prințul bolnav. Li s-a adus de mîncare și de băut, și doamna de onoare le-a lăsat singure pentru restul nopții.

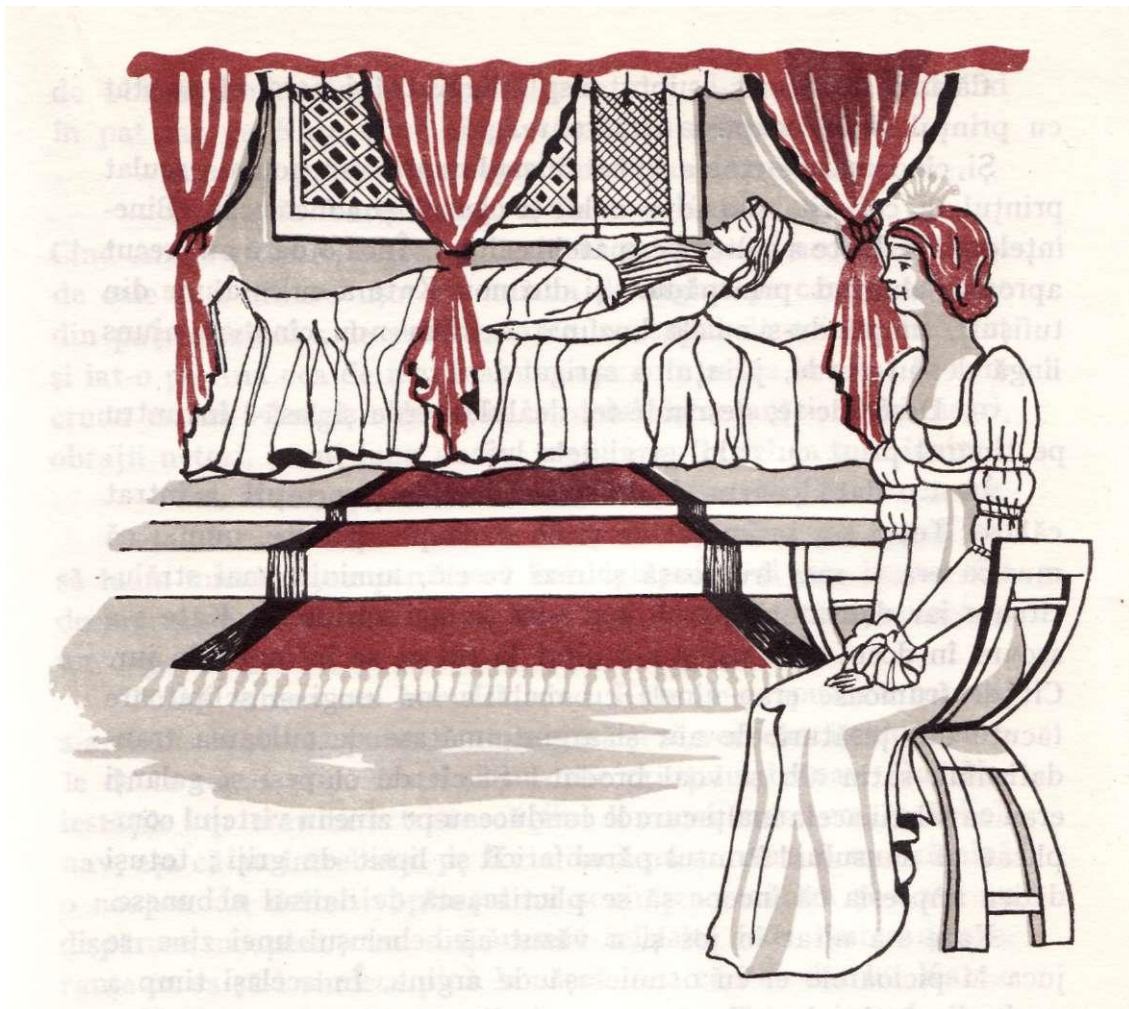
A domnit o liniște deplină pînă ce clopotul ceasului mare din turnul castelului a bătut miezul nopții. Atunci, prințul s-a sculat, s-a îmbrăcat și a coborît ușor fără nici un zgomot. Kate și-a lăsat sora dormind într-un colț, lîngă cămin, și s-a ținut după prinț. Prințul și-a luat calul din grajd și și-a chemat ogarul. Apoi, a sărit pe cal dar Kate a sărit și ea în spatele lui. Cu ogarul în frunte au ieșit din curtea castelului și și-au continuat drumul la lumina lunii pînă ce, într-un tîrziu, au ajuns într-o pădure deasă. În timp ce-și făceau loc printre copaci și tufișuri, Kate a întins mîna și a cules niște alune coapte cu care și-a umplut buzunarele. Nu după mult timp, au ieșit din pădure și s-au apropiat de poalele unui deal verde și abrupt. Acolo ogarul s-a oprit, a adulmecat pămîntul și prințul și-a strunit calul.

— Deschide-te, deschide-te, dealule verde, a strigat el, și lasă-l înăuntru pe prinț, cu calul și cîinele lui.

În coasta dealului s-a deschis o poartă și prințul a intrat călare. Se auzea muzică și zgomotul vesel al unei petreceri din sala mare iluminată puternic. Era sala zînelor în care un mare bal era în toi. Prințul a coborît de pe cal. Kate a sărit și ea și s-a ascuns în dosul unei uși, să vadă ce se întîmplă. Nimeni nu o observase.

Vesel și fericit, prințul a dansat, mai întîi cu o zîină, apoi cu alta, pășind elegant în uriașa sală sau învîrtindu-se neobosit în jurul marilor coloane, în timp ce orchestra zînelor intona melodiile cele mai plăcute și vesele.

Și așa s-au scurs ceasurile, unul după altul. Apoi, deodată, s-a auzit cîntecul cocoșului și prințul s-a oprit din dans și a cerut să i se aducă bidiviul. A săltat în șa, dar și Kate a săltat în spa-

tele lui. După aceasta, cîinele i-a condus afară din marea sală, de sub deal, și au pornit în galop către casă.

Dimineața, cînd servitorii din castel au venit să tragă draperiile, să facă focul și să aducă micul dejun, au găsit-o pe Kate stînd lîngă cămin, și spărgînd nuci, iar pe prinț dormind liniștit în pat.

— Ați avut o noapte bună? au întrebat ei.

— Da, prințul a avut o noapte grozavă, a răspuns Kate. I s-a dat o pungă plină cu arginți și a fost întrebată dacă nu vrea să mai stea de veghe o noapte.

— De ce nu, a răspuns ea, dar de data aceasta vreau ca răsplată o pungă cu aur.

Căzînd de acord asupra răsplății, Kate și sora ei au stat cu prințul și în noaptea următoare.

Și, cînd marele ceas a bătut miezul nopții, din nou s-a sculat prințul, a coborît, și-a adus calul și ogarul și a încălecat. Bineînțeles că și Kate a săltat pe spatele calului. Încă o dată au trecut aproape zburînd prin pădure și din nou Kate a cules alune din tufișuri, umplîndu-și cu ele buzunarele. Din nou, cînd au ajuns lîngă dealul verde, prințul a strigat :

— Deschide-te, deschide-te, dealule verde și lasă-l înăuntru pe tînărul prinț cu calul și cîinele lui.

Încă o dată poarta dealului s-a deschis și prințul a intrat călare. Totul s-a întîmplat ca și cu o noapte înainte, numai că muzica era și mai frumoasă și mai veselă, luminile mai strălucitoare iar dansatorii parcă mai vioi și mai sprinteni. Kate s-a ascuns în dosul unei uși și s-a uitat la tot ce se întîmpla în jur. Cît de frumoase erau zînele cu rochiile lor lungi și sclipitoare făcute din țesătură de aur și argint, mătase de culoarea trandafirului, satin alb și voal brodat ! Și cît de chipeși și galanți erau cavalerii aceia înalți care le conduceau pe zîne în vârtejul complicat al dansului! Prințul părea fericit și lipsit de griji; totuși dădea impresia că începe să se plictisească de dansul nebunesc.

Kate s-a uitat în jos și a văzut că bebelușul unei zîne se juca la picioarele ei cu o nuielușă de argint. În același timp a auzit din întîmplare două zîne care discutau în apropiere. Una din ele a zis :

— O singură atingere cu acea nuia ar vindeca-o pe sora bolnavă a prințesei.

Kate n-a scos o vorbă dar, într-un moment în care zînele nu se uitau, a rostogolit cîteva alune către bebeluș. Copilul a rîs de plăcere și a întins mîna să prindă alunele. Uită numaidecît de nuielușa de argint pentru că nuiielele de argint sînt jucării mai obișnuite pentru bebelușii zînelor decît pentru copiii oamenilor. Kate a ridicat nuiaua și a ascuns-o sub pelerină.

La puțin timp după aceasta, cocoșul a cîntat de ziuă, prințul a sărit pe cal, cu Kate în spatele lui, și au pornit-o spre castel în lumina palidă a lunii. Cînd servitorii castelului au venit, ca

de obicei, dimineața, în camera prințului, l-au găsit dormind în pat iar pe Kate stînd lîngă cămin și spărgînd alune.

— A avut prințul o noapte bună? au întrebat-o ei.

— O noapte foarte bună, a răspuns Kate.

Cînd Ana s-a trezit, Kate i-a desfăcut șalul care-i acoperea capul de oaie și a atins-o ușor cu nuiua de argint pe care o adusese din palatul zînelor de sub deal. Pe loc, capul de oaie a dispărut și iat-o pe Ana cea de mai înainte, așa cum arăta în clipa în care cruda mamă vitregă a dus-o la bordeiul cotoroaței. Ochii negri, obraji netezi, părul lung auriu, toate erau la fel ca mai înainte.

— Vai, Kate, spuse ea, mă simt ca și cum aș fi avut un vis.

— Chiar așa? spuse Kate. Probabil că ai avut. Acum, hai să luăm micul dejun pentru că îmi închipui că-ți este foame. Cît despre mine, ce să mai spun, mi-e așa de foame că aș mânca și un cap de oaie.

Toată lumea s-a bucurat cînd Kate le-a spus că sora ei s-a vindecat și Ana putea acum să iasă și să vorbească cu doamnele de la castel și cu frații și surorile prințului bolnav. Dar Majestatea Lor erau tare triste că fiul lor mai mare era încă bolnav, așa că au întrebat-o pe Kate dacă nu ar vrea să mai rămînă o noapte. În definitiv, prințul nu se simțea mai rău și Kate nu dispăruse noaptea cum dispăruseră celelalte fete. Nutreau speranțe ca ea să-l vindece pînă la urmă. Așa că i-au dat lui Kate o pungă plină cu bănuți de aur și au rugat-o să-l mai vegheze pe prinț încă o noapte.

— Cum să nu, cu plăcere, spuse Kate, numai că de data aceasta, dacă nu dispar, va trebui să mi-l dați pe Prinț de bărbat, pentru că, știți, a adăugat ea, și eu sînt prințesă și demnă de un așa soț.

Așa că tatăl prințului i-a promis lui Kate că se va căsători cu prințul dacă va reuși să-l vindece.

— La urma-urmei, i-a spus el reginei, de vreme ce ea poate să-l îngrijească și să-l vindece cînd nimeni altcineva n-o mai poate face, de ce să nu cred că va fi și soția cea mai nimerită.

Așa că s-a căzut de acord și din nou Kate a rămas și l-a vegheat pe prinț în timpul nopții.

A treia oara s-a întîmplat același lucru. La miezul nopții, cînd tot castelul adormise, prințul s-a sculat, s-a îmbrăcat, a încălecat calul —cu Kate în spatele lui —și a pornit în galop către dealul verde. Și de data aceasta, cînd bidiviul i-a dus prin cărarea îngustă din pădure, Kate a adunat alune ca să aibă ce mînca dimineața.

— Deschide-te, deschide-te, deal verde, și lasă-l înăuntru pe prinț împreună cu calul și cîinele lui !

Pentru a treia oară Kate auzea cuvintele prințului. Sala zînelor era la fel de strălucitoare și splendidă ca de obicei și prințul dansa vesel și fericit cu toate zînele care veneau și se îngrămădeau în jurul lui. În acest timp, Kate, în colțul ei, de după ușă, avea ochi și urechi pentru tot ce se întîmpla în jurul ei. Și cum aștepta ea să treacă noaptea, a observat un alt bebeluș de zîină jucîndu-se cu o pasăre și mai auzi, din întîmplare, o zîină care-i spunea alteia :

— Trei mușcăături din pasărea aceea l-ar vindeca pe prințul bolnav.

Auzind aceasta, Kate a trimis rostogol către bebeluș toate alunele pe care le avea pentru ca acesta să aibă cu ce se juca. Într-adevăr, în cîteva clipe, copilașul s-a plictisit de jocul cu pasărea și nu mai avea ochi decît pentru alunele care se rostogoleau în jurul lui și pe care încerca să le spargă între gingiile lui fragede. Iute, Kate a pus mîna pe pasăre și a băgat-o grijulie în buzunarul de la pelerină.

La cîntatul cocoșilor, au pornit-o din nou spre castel și în zori prințul dormea ca de obicei. Numai că, de data aceasta, Kate nu mai spărgea alune pentru că le dăduse toate copilașului de zîină și pe lîngă aceasta avea ceva mai important de făcut. Îndată ce a ajuns la castel, a tăiat și a jumulit pasărea și acum o fierbea la foc într-o oală. Un miros îmbietor începuse să se răspîndească, îmbălsămînd aerul. Simțindu-l, prințul se trezi și întrebă de unde vine.

Kate i-a spus.

— A, spuse prințul, tare-aș vrea și eu o înghițitură din pasărea aceea.

Kate i-a dat să muște și imediat el s-a ridicat într-un cot.

— Mă simt mai bine, spuse el. Tare mi-ar place să mai gust o dată din pasărea aceea.

Kate i-a dat să mai muște o dată din pasăre și de data aceasta el s-a ridicat în capul oaselor stînd sprijinit pe perne.

— Mă simt și mai bine, spuse el. Dacă mi-ai mai da o înghițitură...

Kate i-a dat să muște a treia oară. De data aceasta, prințul s-a vindecat complet. Spunea că se simte mai bine ca oricînd. S-a ridicat din pat și s-a îmbrăcat. Cînd servitorii au intrat, ca de obicei, el stătea lîngă Kate, în fața focului din cămin, vorbind și rîzînd fericiți.

Toată curtea a fost uimită și fericită să-l vadă pe prinț din nou sănătos. Și cu toții au recunoscut istețimea și bunătatea lui Kate și și-au dat seama că ea va fi o soție minunată pentru prinț. Și să nu credeți că prințul nu era de acord cu ei. De aceea, s-au făcut pregătiri de nuntă. Între timp, fratele mai mic al prințului o văzuse pe Ana și se îndrăgostise de ea de la prima vedere, așa cum, dealtfel, băgase de seamă toată lumea. S-a hotărît ca și ei să se căsătorească.

La nuntă au fost invitați nobilii cu soțiile lor din toate colțurile țării. Și așa s-a căsătorit prințul care fusese bolnav cu prințesa cea sănătoasă și prințesa care fusese bolnavă cu fratele prințului bolnav. Și cum prințul și prințesa nu mai erau bolnavi, nici Kate și nici prințul nu au mai vizitat palatul zînelor de sub dealul verde. În schimb, au trăit fericiți pînă la adînci bătrîneți. Sub deal însă, s-a continuat să se danseze și copilașii zînelor au crescut și niciodată nu s-au întrebat ce s-a întîmplat cu nuiua de argint și cu pasărea. Dar cu cine au dansat zînele acelea mici cînd au crescut mari, și ce culori aveau rochiile pe care le purtau și dacă muzica era tot atît de zglobie nu vă mai pot spune.

fost odată ca niciodată, în vremurile de demult, o fată pe care o chema Rosemary. Era fată bună dar nu prea isteată; era și veselă, dar nu prea drăguță. Și totul ar fi mers bine în ceea ce o privește dacă nu ar fi avut o mamă vitregă tare aprigă. Așa că în loc să poarte rochii frumoase, să mănince prăjituri și să se joace în voie cu prietenele ei, așa cum ar trebui să facă toate fetele, ea era pusă să facă toată treaba din casă. Să se pună în genunchi și să frece dușumelele de piatră, apoi să-și suflece mînele pînă la coate și să spele. Și cu cît își făcea treaba mai bine, cu atît o ura mai mult mama ei vitregă. Mereu îi găsea nod în papură : dacă se scula devreme dimineața, nu era destul de devreme; dacă pregătea mîncarea, nu era gătită bine. Sărmana Rosemary ! Trebăluia cît era ziua de lungă și totuși nimic din ce făcea nu era bun.

Ei bine, într-o zi, mama, vitregă s-a hotărît să se descoto-rosească de ea.

— Fato ! i-a zis, ia sita asta și te du la Izvorul de la Capătul Pământului și după ce dai de el, umple sita cu apă și adu-mi-o mie. Dar ai grijă să nu cumva să verși vreun strop. Și-acum pleacă !

Așa că Rosemary, care nu îndrăznea să o înfrunte pe mama ei vitregă, ba nici măcar să-i pună vreo întrebare, a luat sita și a pornit în căutarea Izvorului de la Capătul Pământului. Nu peste mult timp a întîlnit un căruțaș care se opriase să strîngă mai tare hățurile calului.

— Încotro ai pornit? o întrebă el. Și ce-ai în mînă?

— Încerc să dau de Izvorul de la Capătul Pământului, răspunse fata, și aceasta este o sită pe care trebuie s-o umplu cu apă.

Căruțașul s-a prăpădit de râs și i-a spus că-i cam prostuță și că habar nu are unde este acel izvor. Cu acestea s-a urcat în căruță, a dat bici calului și a lăsat-o pe biata Rosemary în mijlocul drumului.

Ea a mers ceva mai încolo și-n curînd a dat peste trei băieți care se jucau cu cercul în fața unui han.

— Încotro ai pornit? strigă unul din ei. Și ce ai în mîină?

— Încerc să dau de Izvorul de la Capătul Pământului, răspunse fata, și aceasta este o sită pe care trebuie s-o umplu cu apă.

Auzind acestea, cei trei băieți au râs cu poftă și i-au spus că e neroadă și că nu există așa izvor pe lume.

Așa că Rosemary merse mai departe, întrebîndu-i pe toți care-i ieșeau în cale dacă știu unde este izvorul, dar nimeni nu știa. Unii erau grosolani, alții rîdeau de ea, iar alții spuneau că ar fi ajutat-o dacă ar fi putut, dar nu știau cum anume. În cele din urmă fata zări o bătrîna în zdrențe, încovoiată de povara anilor, care căuta ceva pe urma lăsată de o căruță. Purta o bonetă uzată, aproape că nu avea nici un dinte în gură și se sprijinea într-un toiag strîmb cu care scotocea prin noroi.

— Ce căutați? o întrebă Rosemary.

— Am avut doi gologani cu care aveam de gînd să-mi cumpăr pîine și dacă nu-i găsesc n-o să am ce mîncea diseară.

Așa că Rosemary o ajută să caute cei doi bănuți și, cu ochii ei ageri, îi zări pe dată.

— Mulțumesc, îi zise bătrîna cu vocea ei hodorogită. De una singură nu i-aș mai fi găsit. Acuma, să-mi spui unde mergi și ce-ai de gînd să faci cu sita aceea.

— Mă duc la Izvorul de la Capătul Pământului, zise Rosemary, dar tare mă tem că nici nu există un asemenea loc pe pămînt. Cînd voi ajunge acolo, va trebui să umplu sita cu apă și s-o duc apoi acasă, mamei mele vitrege.

— Ei, cum să nu existe Izvorul de la Capătul Pământului? zise bătrîna. Am să-ți spun eu cum să-l găsești. Dar ce vei face

odată ce vei ajunge acolo, asta e altă poveste. Și, ridicîndu-și toiagul, îi arată lui Rosemary în ce direcție s-o apuce.

— O iei prin spărtura din gardul acela viu, zise bătrîna, apoi peste dealul acela din depărtare, urci pe cărarea aceea de piatră, de-a lungul pădurii de alun, apoi de-a lungul văii —și vei ajunge acolo. Grăbește-te, fetițo, și fie ca drumul să ți se pară scurt.

Rosemary îi mulțumi și bătrîna o porni șontîc-șontîc, strîngînd în mîna-i dreaptă toiagul cel strîmb și cei doi bănuți în cealaltă.

Și Rosemary cu sita ei trecu prin spărtura din gardul cel viu, urcă dealul, o luă de-a lungul cărării de piatră, pe lîngă pădurea de alun, pînă ce ajunse la o vale adîncă, verde și pustie care mustea de apă. Chiar la capătul văii se afla un izvor. Era atît de năpădit de iederă și mușchi că era să treacă pe lîngă el fără să-l vadă. Dar uite-l, aieveja: da, acesta era Izvorul de la Capătul Pămîntului. Rosemary se așeză în genunchi lîngă izvor și scufundă sita în apă. Și făcu treaba aceasta de nenumărate ori, dar, de fiecare dată, apa se strecura prin găurile sitei și nu mai rămînea nici strop pe care să-l ducă mamei acasă. Așa că biata fată se puse pe plîns.

— N-am să fiu în stare să umplu niciodată sita cu apă, suspină ea. Niciodată n-o să pot duce acasă o sită plină cu apă.

Și tocmai cînd începea să creadă că n-o să scape niciodată de nenorocirea asta, ceva orăcăi în preajma ei și un broscoi umflat și verzui sări de sub o frunză de ferigă.

— Care-i necazul? întrebă el.

Și Rosemary îi povesti toată tărașenia.

— Dacă-mi promiți că o noapte întreagă vei face tot ce-ți voi spune eu, te voi putea ajuta, spuse broscoiul.

— Da, sigur că voi face, a spus Rosemary nerăbdătoare, îți promit tot ce vrei, numai te rog din suflet, ajută-mă.

Broscoiul se gîndi cîteva clipe, înghiți de vreo două trei ori și zise:

— Cîrpește sita cu mușchi și lipește-o cu tină. Apoi o poți duce acasă, plină cu apă.

Cu iuțeală, Rosemary a adunat mușchi verde și moale din jurul izvorului și a acoperit cu el fundul sitei. Apoi a scobit niște lut umed din mal și l-a împrăștiat peste mușchi, pînă cînd a umplut toate găurile sitei. A scufundat sita în apă și, de data aceasta, nici o picătură nu s-a mai scurs afară.

— Trebuie să mă grăbesc cît pot de repede spre casă, își spuse fata, gata să plece. Îți mulțumesc din inimă, broscuiule dragă, că m-ai ajutat. Niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap așa ceva.

— Nu, nici eu nu cred că ți-ar fi trecut, orăcâi broscuiul. Du apa cu grijă și nu uita de promisiunea făcută.

Rosemary și-a amintit că promisese broscuiului că timp de o noapte va face tot ce dorește el. Dar nu prea vedea ce rău i s-ar putea întîmpla de la o promisiune făcută unui broscui, așa că-i spuse că nu va uita și cu recunoștința în suflet fata o porni pe drumul ei. Și vă puteți imagina cît de mirată fu mama ei vitregă s-o vadă acasă. Ea sperase să scape de fată pentru totdeauna. Dar iat-o în carne și oase, teafără și nevătămată, aducînd o sită plină cu apă, întocmai precum îi spusese să facă. Mama cea vitregă n-a prea avut ce zice, dar era din cale afară de furioasă. În schimb, a pus-o să pregătească cina pentru ele două și apoi să spele vasele ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Pe cînd se lăsa noaptea au fost surprinse să audă un ciocănit la ușă.

— Cine să fie? întrebă mama vitregă.

Rosemary se duse la ușă și întrebă cu voce tare :

— Cine e acolo și ce dorești la o oră așa de tîrzie?

Se auzi un sunet care aducea a orăcăit și o voce spuse :

— Deschide ușa și lasă-mă-n casă,

Lasă-mă-n casă; fată bună și frumoasă;

Și adă-ți aminte de cele cuvinte,

Lîngă apa cea verde și rece, rostite.

Era broscuiul. Rosemary uitase cu totul de el. Mama ei vitregă a întrebat-o cine este la ușă și fata i-a povestit despre broscui și despre promisiunea pe care i-o făcuse.

— Ei bine, lasă-l să intre, zise mama vitregă, și fă ce-ți spune. Fetele trebuie să-și țină promisiunile făcute.

Afurisitei îi cam surîdea ideea ca fiica ei vitregă să se supună ordinelor unui broscoi. Aşa că fata deschise uşa şi broscoiul sări înăuntru. Se uită la fată şi-apoi vorbi din nou :

Mă ridică pe genunchi, mă ridică
Pe genunchi, bună fată şi frumoasă, fără frică;
Şi adă-ţi aminte de cele cuvinte,
Lîngă apa cea verde şi rece, rostite.

Fata nu prea era încîntată de ideea ca un broscoi umed să i se aşeze pe genunchi, dar mama vitregă îi porunci:

— Fă cum îţi spune ! Fetele trebuie să-şi ţină promisiunile făcute.

Aşa că fata ridică broscoiul şi el se cocoşă pe genunchiul ei. Apoi îi mai vorbi o dată :

Şi dă-mi, o, dă-mi şi hrană şi apă.
Şi hrană şi apă, bună şi frumoasă fată;
Şi adu-ţi aminte de cele cuvinte
Lîngă apa cea verde şi rece, rostite.

— Fă cum îţi spune! îi porunci mama vitregă. Fetele trebuie să-şi ţină promisiunile făcute.

Rosemary aduse din cămară mîncarea ce mai rămăsese de la cină şi o puse pe o farfurie în faţa broscoiului. Aplecîndu-se deasupra farfuriei, acesta mîncă totul pînă la ultima firimitură şi, apoi, vorbi din nou :

Şi ia-mă, o, ia-mă să dorm cu tine,
Fată frumoasă şi bună, să dorm cu tine ;
Şi adu-ţi aminte de cele cuvinte
Lîngă apa cea verde şi rece, rostite.

— Nu, zise Rosemary. N-am să accept niciodată o arătare aşa rece şi umedă în pat cu mine. Şterge-o, animal nesuferit !

Mama vitregă se prăpădea de rîs la această scenă.

— Hai, dă-i drumul ! strigă ea. Fă cum îţi cere broscoiul. Aminteşte-ţi de promisiunea făcută. Fetele tinere-trebuie să-şi ţină promisiunea făcută. Şi cu asta ieşi din cameră şi o lăsa pe Rosemary cu broscoiul. Ei bine, ea se urcă în pat, luă broscoiul lîngă ea, dar îl ţinu cît se putea de departe. După un timp fata adormi buştean.

Dimineața, înainte de crăpatul zorilor, fata fu trezită de un orăcăit aproape de urechea ei.

— Ai îndeplinit tot ce te-am rugat. Mai am o singură rugămintă și cu aceasta te vei achita de întreaga promisiune. Ia o secure și retează-mi capul !

Rosemary se uită la broscoi și-i îngheță sîngele în vine.

— Broscoiule dragă, spuse ea, nu mă pune să fac așa ceva ! Ai fost atît de bun cu mine. Nu-mi cere să teucid.

— Fă cum îți spun ! zise broscoiul. Ține minte promisiunea făcută. Noaptea nu s-a sfîrșit încă. Caută o secure și retează-mi capul.

Cu mare tristețe în inimă, Rosemary s-a dus în bucătărie și a adus toporul cu care tăiau surcele pentru foc. Nici că putea privi înspre bietul broscoi dar, cu chiu cu vai, a ridicat toporul și i-a retezat capul. Cînd, ce să vezi?! Cea mai mare minune din cîte i-au fost date să vadă vreodată. Broscoiul dispăruse și în locul lui se afla un tînăr chipeș. Fata se dădu înapoi uimită, scăpînd toporul. Tînărul îi zîmbi.

— Nu te teme, îi spuse tînărul cu o voce blîndă și melodică. Nu mă aflu aici ca să-ți fac vreun rău sau ca să te sperii. Cîndva, am fost prinț dar o ticăloasă de vrăjitoare m-a transformat în broscoi și vraja ei afurisită nu putea fi desfăcută pînă cînd o tînără fată nu-mi îndeplinea toate dorințele, timp de o noapte întreagă.

La aceste cuvinte, mama vitregă, care fusese trezită de zgomotul vocilor, intră în cameră. Și mare îi fu mirarea cînd, în locul broscoiului cel lipicios, îl văzu pe Prinț.

— Doamnă, zise Prințul, fiica dumneavoastră a avut bunătața să desfacă vraja care mă transformase în broscoi, de aceea intenționez s-o iau de nevastă. Sînt un prinț puternic și nu îmi veți refuza dorința. Ați dorit să vă descotorosiți de fiica dumneavoastră vitregă. Ei bine, asta se va și întîmpla întrucît eu o voi lua cu mine ca să-mi fie soție.

Pentru prima dată în viața ei mama vitregă nu și-a găsit cuvintele. Se uită la Prinț, deschise gura, dar nu putu scoate nici o vorbă; apoi se uită la Rosemary și din nou deschise gura,

dar tot nu se auzea nici un sunet. Așa că se întoarse pe călcîie și începu să pregătească dejunul pentru toți cei de față. Era singurul lucru pe care-l mai putea face.

Și nu mult după aceea, Prințul și Rosemary s-au căsătorit și au trăit foarte fericiți. Cît despre mama vitregă, care încercase să se descotorosească de fiica ei și a avut în schimb surpriza să afle că o făcuse pe fată să destrame vraja căreia îi era supus Prințul și să-și găsească astfel un soț bun și iubitor nu avem ce să mai spunem.

raia cîndva un negustor care tocmai se pregătea de o lungă călătorie. Înainte de a porni, chemă la el pe cele trei fiice ale sale și le spuse:

— Cînd mă voi întoarce, am să aduc fiecareia cîte un dar. Pînă plec, hotărîți-vă și-mi spuneți ce v-ar place vouă mai mult și mai mult.

— Tată dragă, spuse cea mai mare, rogu-te, adu-mi un lănțisor de perle. Nimic nu-mi place mai mult ca perlele.

— Prea bine, spuse tatăl și apoi o întrebă pe cea de a doua fiică ce ar dori.

— Cel mai frumos șal pe care-l poți cumpăra, zise ea, țesut cu cele mai frumoase culori.

— Dar tu, Frumușica mea cea mică, se adresă mezinei, ție ce să-ți aduc?

Dar cum Frumușica își iubea tatăl mai presus de orice, singura ei grijă era să-l vadă întors acasă.

— Eu nu-mi doresc altceva decît un trandafir roșu căci n-am nici unul în grădină, răspunse ea cu blîndețe.

Surorile sale au rîs de ea, dar tatăl său a sărutat-o drăgăstos înainte de a pleca.

Negustorul a plecat departe și a lipsit luni în șir. Când a pornit spre casă a adus cu el lanțul de perle și șalul cel frumos dar încă nu găsise un trandafir pentru Frumușica lui cea mică și dragă. Mai era cale de o zi până acasă când ajunse la o poartă înaltă, larg deschisă, și uitându-se prin ea, zări o grădină minunată, plină cu flori, în care creșteau mulți trandafiri roșii. Cum poarta era deschisă, negustorul își zise :

— Voi intra și voi cere un trandafir roșu pentru Frumușica.

Așa că intră și se uită în jur dar nu zări pe nimeni. Se mai afla acolo și un palat minunat și toate ușile erau deschise așa că putea zări draperiile bogate și tablourile, dar nimeni nu ieși să-i vorbească. Grădina era plină de pomi, fântâni și flori, dar nu se zărea nici țiipenie de om.

„Voi culege o floare, își zise negustorul, și-apoi îmi voi vedea de drum”. Zicând acestea rupse un trandafir. În aceeași clipă, o voce înspăimântătoare spuse :

— Cine îndrăznește să-mi fure trandafirii?

Se-ntoarse și se trezi drept în fața unui enorm monstru cafeniu acoperit în întregime cu mițe de păr lung.

— Vă rog să mă iertați, zise negustorul. Dar n-am văzut pe nimeni prin preajmă. Altfel, mi-aș fi cerut permisiunea să iau o floare. O vreau pentru fiica mea cea mai mică, Frumușica.

— Cel care se atinge de trandafirii mei trebuie să moară !

— Iartă-mă, rogu-te ! zise negustorul. N-o să mai fac. I-aș frînge inima Frumușicii dacă nu m-aș întoarce acasă.

— Poți pleca cu o singură condiție ! zise monstrul.

— O, desigur, îți promit, zise negustorul, căruia i se muia-seră genunchii de frică.

— Trebuie să mi-o aduci pe fiica ta, Frumușica, peste o lună sau, dacă nu, trebuie să te întorci tu aici, zise monstrul.

Bietul negustor a promis că așa va face și-apoi o porni la drum spre casă, cu inima frîntă la gîndul promisiunii făcute.

Cînd ajunse acasă, fiicele sale îi ieșiră în fugă în întîmpinare.

— Ne-ai adus darurile? întrebă cele mai mari, pe cînd Frumușica l-a cuprins de gît și nu mai contenea sărutîndu-l.

— De ce ești așa de trist, tată? întrebă ea.

Negustorul spuse povestea trandafirului și zise:

— Sînt trist căci trebuie să mă întorc acolo la sfîrșitul lunii și n-am să-mi mai văd copilele niciodată.

Dar Frumușica spuse :

— Nu, tată scump, viața ta prețuiește mai mult decît a mea. Eu voi fi cea care va merge la monstru, iar dumneata vei rămîne aici.

La început, negustorul nu se învoi dar, după un timp, întrucît celelalte două fete atîta au mai plîns și s-au văicărit c-o să-l piardă și că nu vor mai avea pe nimeni care să aibă grijă de ele, consimți ca Frumușica să plece.

Așa că, în ziua sorocită, biata Frumușica îi sărută pe toți și își luă rămas bun încercînd să zâmbească deși inima-i era frîntă de durere. Cînd ajunse la poarta cu pricina, o găsi larg deschisă. De cealaltă parte se aflau flori cum nu s-au mai văzut, care-și plecau capetele la intrarea ei de parcă îi urau bun sosit.

Prin ușa deschisă, ea intră în palat și servitorii se închinară în fața ei și o conduseră la o masă impunătoare încărcată cu fel de fel de fructe. Pe farfuria din fata ei se afla un trandafir de un roșu aprins. Se așeză la masă și mîncă fructele, în timp ce în încăpere răsună cea mai duioasă muzică pe care o auzise vreodată. Cînd se sătură, fu condusă într-o frumoasă cameră și îmbrăcată în veșminte alese. După aceea, a fost dusă într-o încăpere și mai impunătoare ca prima, unde a fost așezată pe un tron.

— Vai de mine și de mine ! își zise Frumușica. Toate astea sînt bune și frumoase dar mă întreb cînd va veni monstrul să mă omoare.

Și monstrul veni, în timp ce ea ședea pe tron, dar îi vorbi blînd și se așeză pe covor la picioarele ei și așa se mai uita la ea de galeș cu ochii săi întunecați, de parcă ar fi iubit-o foarte tare. Cînd bătu ora nouă, el plecă și nu-l mai văzu pînă în seara următoare. Frumușica își petrecea zilele cum nu se poate mai plăcut. Tot acel frumos palat îi stătea la dispoziție, cu tablouri și muzică, tot felul de lucruri care mai de care mai frumoase. Grădinile și parcurile erau atît de întinse încît descoperea poteci noi în

fiecare zi; și mai erau păsări blinde, și câini, și pești, și într-adevăr, tot ce-și poate dori inima omenească.

Și totuși, cu timpul Frumușica se întrista din ce în ce mai tare.

— Îți dorești ceva, Frumușico? o întrebă monstrul.

Frumușicii îi dădură lacrimile și spuse :

— Aș vrea să-l văd pe iubitul meu tată și pe cele două surori.

Și monstrul se-ntristă când auzi asta, dar spuse :

— Poți să pleci dacă promiți că te vei întoarce peste o lună.

— O, desigur, zise Frumușica. Mi-ar părea rău să nu te mai revăd, dragul și bunul meu monstru; tu care ești atât de bun cu mine și care mă faci atât de fericită.

Așa că Frumușica merse acasă. Dar surorile, auzind de norocul ce dăduse peste ea și văzînd frumoasele daruri aduse de mezină roase de invidie, încercară s-o convingă să stea mai mult decît o învoise monstrul. Și-ntr-adevăr, îi dădeau atîtea semne de dragoste, iar negustorul era atât de trist cînd ea pomenea de plecare, încît Frumușica nu găsi suficientă tărie în suflet ca să plece. Și totuși nu era fericită.

Trecuse o săptămînă întreagă peste termenul stabilit cînd, într-o noapte, ea visă că sărmanul monstru era pe moarte. Aceasta o întristă atât de mult încît dimineața următoare se sculă devreme și, luîndu-și rămas bun de la tatăl și de la surorile sale, se-ntoarse la palat.

Cînd ajunse acolo, căută monstrul peste tot și în cele din urmă îl găsi, zăcînd bolnav pe o canapea, gata-gata să moară. Alergă la el și-l cuprinse de după gît.

— O, dragul, iubitul meu monstru, zise ea, te rog fă-te bine! Iată, m-am întors și nu voi mai pleca niciodată.

— Mă iubești Frumușico? întrebă monstrul.

— Da, zise Frumușica, sigur că da.

— Și vrei să te căsătorești cu mine?

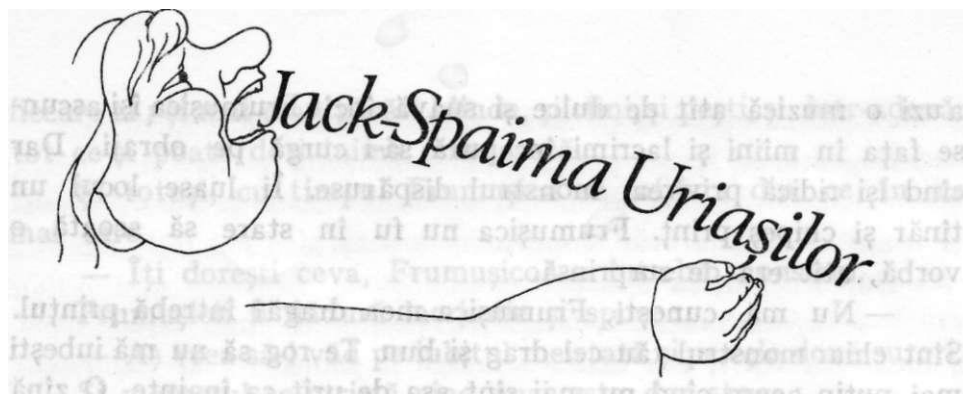
— Da, zise Frumușica, vreau!

În timp ce vorbea Frumușica, se auzi un zgomot ca de tunet, zidurile castelului se cutremurară, iar monstrul căzu pe spate gata parcă să-și dea sufletul. Apoi, totul se potoli și se

auzi o muzică atît de dulce și suavă încît Frumușica își ascunse fața în mîini și lacrimi începură să-i curgă pe obraji. Dar cînd își ridică privirea, monstrul dispăruse. Îi luase locul un tînăr și chipeș prinț. Frumușica nu fu în stare să scoată o vorbă, atît era de surprinsă.

— Nu mă cunoști, Frumușica mea dragă? întrebă prințul. Sînt chiar monstrul tău cel drag și bun. Te rog să nu mă iubești mai puțin acum cînd nu mai sînt așa de urît ca înainte. O zîină haină m-a transformat în fiară și mi-a spus că voi rămîne așa pînă cînd o femeie mă va iubi destul de mult ca să accepte să-mi fie soție în ciuda faptului că sînt un monstru hidos. Tu ai destrămat vraja, Frumușica mea, și-acum sînt prinț din nou.

Puteți fi siguri că pe Frumușica n-a deranjat-o cîtuși de puțin schimbarea și în curînd ea s-a căsătorit cu prințul. Tatăl ei veni la nuntă, dar cele două fiice ale sale erau bolnave de invidie pe norocul Frumușicii și n-au fost de față. După un timp și cele două surori mai mari s-au căsătorit și atunci bătrînul tată a venit să locuiască cu prințul și Frumușica. Cît era ziua de lungă își ținea nepoții pe genunchi și le spunea povești frumoase. Și cît timp au trăit au fost foarte fericiți, buni și iubitori.

In timpul domniei regelui Arthur, în ținutul Cornwall, la capătul țării Angliei, trăia un fermier bogat care avea un singur fiu, Jack. Era sprinten, plin de viață, și înzestrat și cu o minte ascuțită; așa că orice îl depășea prin forță și putere rezolva prin dibăcie și ingeniozitate. Nu s-a auzit de vreo persoană care să-l poată dovedi și nu de puține ori, prin replica tăioasă și promptă, îi punea în încurcătură chiar și pe cei mai învățați decât el. În acele zile, Muntele din Cornwall era stăpînit de un monstru uriaș, înalt de optsprezece picioare* și gros de vreo trei iarzi*, cu o înfățișare fioroasă și cruntă, spaima tuturor orașelor și satelor de prin împrejurimi. Locuia într-o peșteră în creierul Muntelui și nu suporta ca cineva să trăiască pe aproape de el. Hrana sa se alcătuia din vitele sătenilor, care deseori deveneau prada lui, căci ori de câte ori dorea de mîncare dădea iama prin pămînturile lor. La apropierea sa, bieții oameni își părăseau locuințele, în timp ce el le înhăța vitele, cărînd în spinare, ca pe un fulg, cîteva perechi de boi; cît despre oile și porcii lor, îi lega în jurul mijlocului ca pe un chimir. Și făcea asta de mai mulți ani, așa că tot ținutul Cornwall era sărăcit de prădăciunile sale.

Într-o zi, s-a întîmplat ca Jack să fie de față la primărie cînd mai marii orașului țineau sfat cum să se descotorească de uriaș și a întrebat și el ce răsplată va primi acela care îl va nimici. I se răspunse că recompensa va fi comoara uriașului, la care Jack zise :

— Atunci eu mă angajez să-l omor !

Se înarmă cu un corn, o lopată și un tîrnăcop și se îndreptă spre Munte, pe cînd se lăsa o seară întunecoasă de iarnă. Se

puse pe treabă și pînă dimineața săpă o groapa adîncă de douăzeci și două picioare* și aproape la fel de largă, pe care o acoperi cu lemne lungi și cu paie. Apoi, împrăștie pămînt afinat deasupra, de nu se mai cunoștea că este o groapă acolo, dedesubt. Terminîndu-și treaba, Jack se postă pe partea cealaltă a gropii, cît mai departe de sălașul uriașului, și tocmai cînd se crăpă de ziuă își duse cornul la gură și scoase un sunet ca de vînătoare. Acest zgomot neașteptat îl trezi pe uriaș care dădu năvală din peștera sa, strigînd:

— Ticălos afurisit ce ești, vii să-mi strici liniștea? Vei plăti scump pentru asta. Și tare m-oi mai bucura, zău așa ! Te-oi înhăța și te-oi frige întreg pentru micul dejun !

Și de-abia rosti aceste cuvinte că se și prăvăli în groapă de făcu Muntele să se cutremure din temelii.

— Ei, uriașule, zise Jack, te-am prins în capcană. Iaca, ai ajuns în groapă și bineînțeles că ți-oi plăti pentru cuvintele tale pline de amenințare. Ce părere ai, mă mai frigi pentru micul dejun? Nu-ți priește altceva decît bietul Jack?

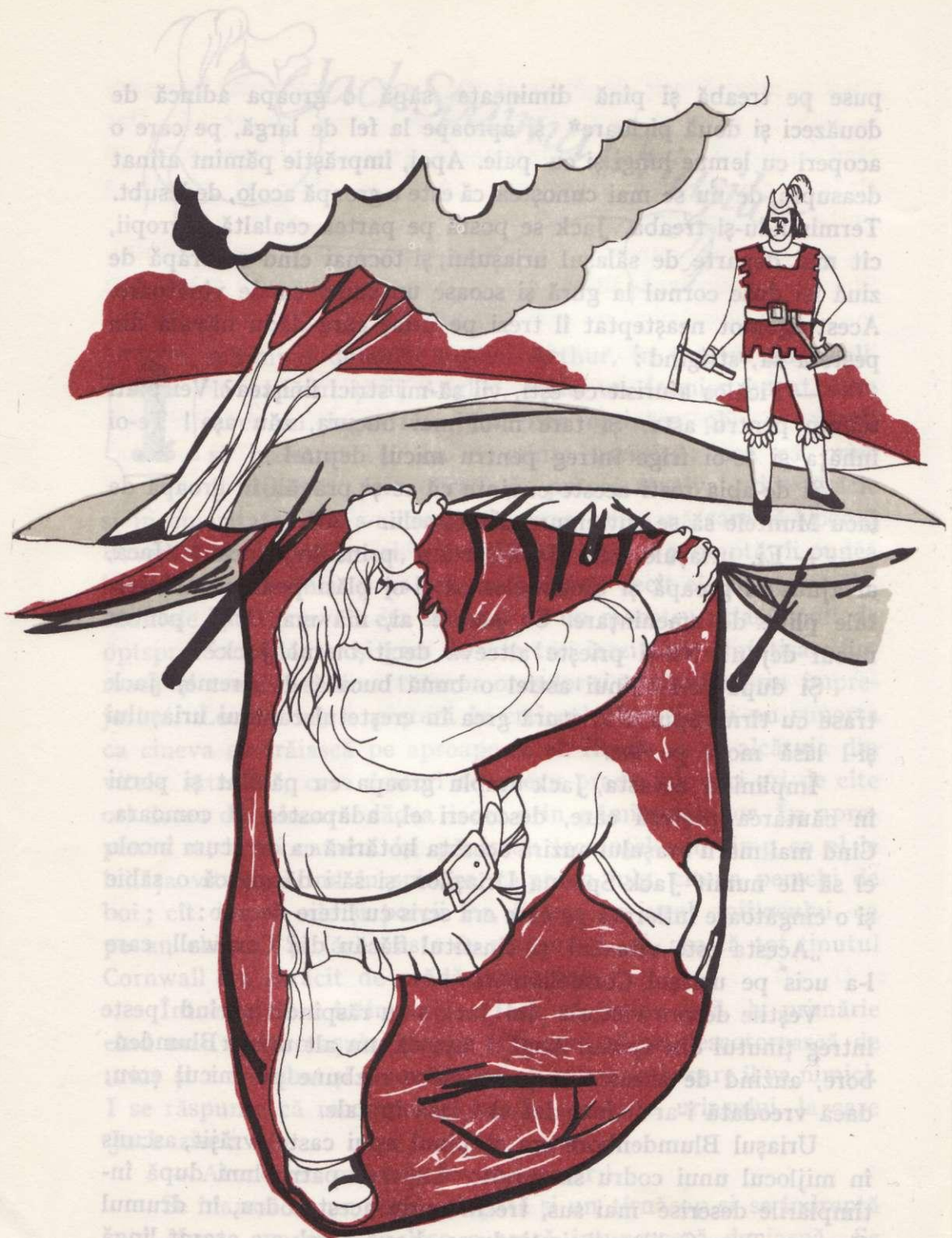
Și după ce-l chinui astfel o bună bucată de vreme, Jack trase cu tîrnăcopul o lovitură grea în creștetul capului uriașului și-l lăsă mort pe loc.

Împlinind aceasta, Jack umplu groapa cu pămînt și porni în căutarea peșterii care, descoperi el, adăpostea și comoara. Cînd mai marii orașului auziră aceasta hotărîră ca de acum încolo el să fie numit Jack-Spaima Uriașilor și să-i dăruiască o sabie și o cingătoare înflorată pe care era scris cu litere de aur :

„Acesta este viteazul și cinstitul flăcău din Cornwall, care l-a ucis pe uriașul Cormelian”....

Veștile despre victoria lui Jack s-au răspîndit curînd peste întreg ținutul din apusul Angliei așa că, un alt uriaș, Blumdenbore, auzind de aceasta, a jurat să se răzbune pe micul erou, dacă vreodată i-ar fi fost dat să-i iasă în cale.

Uriașul Blumdenbore era stăpînul unui castel vrăjit, ascuns în mijlocul unui codru singuratic. La vreo patru luni după în-tîmplările descrise mai sus, trecînd prin acest codru, în drumul său spre Țara Galilor, și simțindu-se obosit, Jack s-a așezat lîngă

o fîntînă răcoroasă și a adormit buștean. Pe cînd Jack se bucura din plin de odihnă, dădu peste el uriașul care venise după apă. Acesta îl recunoscuse imediat pe renumitul Jack după rîndurile înscrise pe cingătoare. Fără zăbavă, îl luă pe Jack în cîrcă, să-l ducă la palatul său fermecat. Dar, pe cînd străbăteau un hățiș des, foșnetul crengilor îl deșteptă pe Jack care fu grozav de surprins să descopere că se află în ghiarele uriașului. Groaza îl copleși abia cînd, intrînd în castel, văzu curtea presărată cu oase omenești și cînd uriașul îi spuse că în curînd propriile-i oase se vor adăuga celorlalte. Apoi uriașul l-a încuiat pe sărmanul Jack într-o încăpere enormă și l-a lăsat acolo în timp ce el s-a dus după un alt uriaș, care locuia în același codru, pentru a se înfrupta împreună din trupul lui Jack.

În lipsa uriașului, țipete cumplite și plînsete înfricoșătoare îl băgară în sperieți pe Jack. Cel mai tare l-a speriat o voce care striga încontinuu :

Fă ce poți de-aici să scapi,
De nu, în gura uriașului încapi;
Căci e plecat dup-al său frate,
Ce-i ucigaș, și te-or preface în bucate.

Acest zgomot cumplit și vorbele rău prevestitoare aproape că l-au zăpăcit pe Jack, care, ducîndu-se la fereastră, zări în depărtare pe cei doi uriași îndreptîndu-se spre castel.

— Acum, își zise Jack, e-n joc viața mea.

Într-un colț al camerei în care se găsea Jack, se aflau niște frînghii groase din care el luă două și făcu cîte un laț zdravăn la capete și, în timp ce uriașii descuiau poarta de fier a castelului, el aruncă frînghiile în jurul capetelor lor. Apoi, trecînd capetele libere ale frînghieii peste o grindă și trăgînd din răsputeri, îi sugrumă. Văzînd apoi că se înnegriseră la față, slăbi frînghia și se apropie de capetele uriașilor; cum aceștia nu se mai puteau apăra, îi ucise pe amîndoi. După care luă cheile uriașului și, descuind camerele, dădu peste trei frumoase domnițe, legate fedeleș cu propriile lor plete, aproape moarte de foame.

— Frumoase domnițe, zise Jack, l-am înfrînt pe monstru și pe fiara de frate-su și v-am obținut libertatea. Acestea spuse,

le dădu cheile și o porni la drum către Țara Galilor. Cum nu prea avea bani, Jack găsi de cuviință s-o ia cât mai iute la picior, dar rătăcindu-se, îl apucă noaptea și nu găsi loc de sălaș pînă cînd, ajungînd într-o vale îngustă, a dat peste o casă mare. Mînat de nevoie, își luă inima în dinți și bătu în poartă. Mare-i fu mirarea cînd văzu apropiindu-se un uriaș cu două capete. Totuși acesta nu părea atît de fioros ca cei dinaintea lui, doar că era un uriaș din Țara Galilor —și tot ce întreprindea era făcut prin răutate tainică, deghizată sub o manifestare de falsă prietenie. După ce-i povesti despre situația în care se găsește, Jack fu condus în camera de dormit unde, într-un ceas tîrziu de noapte, o auzi pe gazda sa murmurînd aceste cuvine :

„Cu tine am știut a împărți
Culcuș de-o noapte, dară pînă-n zi
Măciuca mea te va zdrobi !”

— Deci așa stau lucrurile, își zise Jack. Ăsta-i unul din trucurile tale velșe, dar nădăjduiesc să fiu mai viclean ca tine.

Apoi, sculîndu-se din pat, așeză un butuc de lemn în locul său în pat, iar el se ascunse într-un colț al camerei. La miezul nopții intră uriașul velș care lovi zdravăn cu ciomagul peste pat și crezu că-l făcuse zob pe Jack. Dimineața următoare, rîzînd pe sub mustață, Jack îi mulțumi din inimă pentru că-l adăpostise peste noapte.

— Cum ai dormit? întrebă uriașul. N-ai simțit nimic deosebit în timpul nopții?

— Nu ! răspunse Jack. Doar un șobolan care m-a atins de vreo două-trei ori cu coada.

Cu aceasta, minunîndu-se foarte, uriașul îl însoți pe Jack la micul dejun și-i aduse un castron care conținea patru galoane* de fiertură de grîu. Neavînd chef să lungească prea mult povestea cu uriașul, Jack își puse o tașcă mare de piele sub haina sa largă, în așa fel, încît să poată turna fiertura în ea fără să fie văzut. Apoi, spunîndu-i uriașului că-l va învăța o șmecherie, Jack luă un cuțit și spintecă tașca și toată fiertura năvăli afară. La care uriașul spuse : „Mare scofală ! Și eu pot face asta” Monstrul luă cuțitul și, spintecîndu-și burta, căzu mort.

Acum se întâmplă că tocmai în acele zile, unicul fiu al regelui Arthur să-l roage pe tatăl său să-i dea o mare sumă de bani ca să poată pleca să-și caute norocul în ținutul din Țara Galilor unde trăia o frumoasă domniță care se afla în stăpânirea a șapte spirite rele.

Regele făcu tot ce-i stătu în putință să-l convingă să renunțe, dar în zadar. Așa că, în cele din urmă, îi satisfăcu dorința și prințul porni la drum cu doi cai, unul încărcat cu bani, celălalt pentru încălecat. După ce merse câteva zile, ajunse într-un târgușor din Țara Galilor unde văzu o mare adunare de oameni. Prințul întrebă pentru ce se strânseseră acolo și i s-a spus că arestaseră un cadavru pentru mai multe sume mari de bani pe care mortul le datora când era în viață. Prințul răspunse că e păcat ca acei creditori să fie atît de nemiloși și le spuse :

— Mergeți și îngropați mortul și trimiteți creditorii la locuința mea și datoriile vor fi achitate.

Ca urmare, aceștia se prezentară dar într-un număr așa de mare că, pînă seara, aproape l-au lăsat lefter.

Jack-Spaima Urișilor, care trecea pe acolo, a fost atît de impresionat de generozitatea prințului, încît s-a hotărît să intre în slujba acestuia.

Cum prințul căzu de acord, a doua zi dimineata au pornit la drum împreună. Pe cînd ieșeau călare din oraș o bătrîna strigă în urma prințului:

— Și mie îmi datora mortul doi bănuți de vreo șapte ani ; te rog, plătește-mi și mie bănuții ca și celorlalți!

Vîrîndu-și mîna în buzunar, prințul dădu bătrînei tot ce-i rămăsese și după ce au plătit ceea ce au mîncat în acea zi, cu bruma de bani ai lui Jack, rămaseră fără o lețcaie. Cînd soarele începu să scapete spre asfințit, fiul regelui zise :

— Jack, unde ne-am putea adăposti peste noapte așa, fără bani, cum sîntem ?

Jack răspunse :

— Stăpîne, ne-om descurca noi căci am un văr care locuiește la vreo două-trei mile* de aici. Este un uriaș enorm și fioros cu trei capete; poate înfrunta și pune pe fugă cinci sute de oameni înarmați.

— Aoleu ! se vaită prințul. Ce ne-om face acolo? Negreșit că ne face bucăți bucățele dintr-o înghițitură. Și-apoi, nu-i ajungem nici măcar pe o măsea.

— Nu-ți fă griji din pricina asta, zise Jack. Eu mă voi duce înainte și voi pregăti terenul; așa că mai zăbovește și așteaptă pînă mă întorc.

Apoi Jack alergă în galop și, ajungînd la poarta castelului, bătu ațît de tare de răsunară dealurile din jur. La care uriașul răcni ca un tunet:

— Cine-i acolo? Și i se răspunse :

— Nimeni altul decît sărmanul tău văr Jack.

Uriașul întrebă din nou:

— Și ce caută aici sărmanul meu văr, Jack?

Jack răspunse :

— Am adus vești proaste.

— Rogu-te, zise uriașul, și ce vești proaste pot să mă atingă? Eu sînt un uriaș cu trei capete și în afară de asta, tu știi că eu mă pot bate cu cinci sute de oameni înarmați și să-i fac să se împrăstie ca pleava-n vînt.

— Vai, zise Jack, dar fiul regelui se apropie cu o mie de oameni înarmați ca să te ucidă și să spulbere tot ce-ai agonisit.

— O, vere Jack, spuse uriașul, astea chiar că-s vești proaste. Eu o s-o iau la sănătoasa cît ai clipi și mă voi ascunde, iar tu vei încuia, vei pune zăvorul și mă vei închide înăuntru și vei păstra cheile pînă ce va pleca prințul.

După ce-l puse pe uriaș la adăpost, Jack își aduse Stăpînul și se veseliră din toată inima, în timp ce bietul uriaș tremura din toate încheieturile într-o bortă sub pămînt.

Dis-de-dimineață, Jack îi făcu rost stăpînului său de o rezervă proaspătă de aur și arginți și-apoi îl sfătui s-o ia cu trei mile înaintea sa, distanță la care prințul era în afara pericolului de a fi adulmecat de uriaș. Apoi, Jack se întoarse și dădu drumul uriașului din ascunzătoare. Acesta îl întrebă ce să-i dea pentru că i-a salvat castelul de la distrugere.

— Ei bine, zise Jack, eu nu doresc nimic ci doar vechiturile alea de la capul patului tău : haina și tichia, împreună cu sabia cea ruginită și papucii.

La care uriașul zise:

— Ale tale să fie și, te rog, păstrează-le de dragul meu căci îți vor fi de mare folos. Haina te va face invizibil, tichia este atotștiutoare, sabia retează în două orice lovești cu ea, iar papucii te vor purta cu viteza vântului. Toate aceste lucruri îți pot fi de folos așa că ți le dau din toată inima.

Luându-le, Jack îi mulțumi și apoi, după ce-și ajunsse stăpînul din urmă, sosiră în curînd la casa domniței pe care o căuta prințul. Aflînd că prințul a venit în peștit, ea îi pregăti un ospăț pe cinste. După ce masa a luat sfîrșit, ea l-a șters la gură cu o batistă și i-a spus :

— Trebuie să-mi arăți această batistă mîine dimineată, căci altfel îți vei pierde capul. Cu aceasta își puse batista în sîn. Prințul s-a dus la culcare cu mare tristețe în suflet dar tichia atotștiutoare a lui Jack îl sfătui cum să facă să obțină batista. La miezul nopții, domnița chemă spiritul cel rău ca s-o ducă în împărăția întunericului. Dar Jack își puse haina cea vrăjită și papucii fermecați și ajunsse acolo odată cu ea. Cînd intră în palatul bătrînului cel rău, ea-i dădu batista bătrînului, care o puse desfăcută pe un raft, de unde Jack o luă și o duse stăpînului său. A doua zi, acesta o arătă domnitei și astfel îi fu cruțată viața. În aceeași zi, ea-l întîmpină pe prinț, spunîndu-i că a doua zi dimineata el urma să-i arate buzele pe care ea le sărutase cu o noapte în urmă sau își va pierde capul.

— Ah, îi răspunse el, dacă le vei săruta numai pe ale mele, ți le voi arăta cu ușurință.

— Asta nu se va întîmpla în nici un caz, spuse ea, iar dacă n-o vei face, te-așteaptă moartea.

La miezul nopții, domnița plecă, la fel ca în noaptea de mai înainte, și-l mustră furioasă pe bătrînul împodobit cu coroane că lăsase să-i fie luată batista.

— Dar acum, zise ea, voi juca mai tare cu fiul regelui căci te voi săruta pe tine și el va trebui să-mi arate buzele tale. Ceea ce și făcu și Jack, care se afla prin preajmă, tăie capul diavolului, îl ascunse sub mantia invizibilă și-l aduse stăpînului său care, a doua zi, trăgîndu-l de coarne, îl prezentă domniței.

Astfel, vraja se destrămă și spiritul cel rău o părăsi și domnița apăru în toată frumusețea ei. A doua zi dimineața, ei se căsătoriră și, curînd după aceea, s-au dus la curtea regelui Arthur. Acolo, datorită numeroaselor sale fapte de vitejie, Jack a fost ales cavaler al Mesei Rotunde.

Acum, că dobîndise victorii în tot ce a întreprins, Jack s-a hotărît să nu stea degeaba ci să se pună în slujba regelui și a țării sale. Așa că stărui pe lîngă regele Arthur să-i dea un cal și bani ca să poată călători în căutare de ciudate și noi aventuri.

— Căci, spuse el, sînt încă mulți uriași care mai trăiesc în locurile cele îndepărtate și sînt un pericol de nedescris pentru supușii tăi. De aceea, dacă m-ați sprijini, nu mă îndoiesc că în scurt timp îi voi nimici fără urmă și astfel voi scăpa tot ținutul de acești uriași și monștri ai naturii. Cînd regele află această nobilă dorință, îi dădu lui Jack cele necesare și acesta porni la treburile sale, luînd cu el tichia atotștiutoare, sabia cea tăioasă, papucii fermecați și haina invizibilă pentru a face și mai bine față periculoaselor încercări.

Jack trecu peste dealuri întinse și munți minunați și, în cea de a treia zi, ajunse la un codru uriaș, în care, de cum intră auzi niște țipete și urlete înfricoșătoare. Căutînd în jur, văzu îngrozit un uriaș enorm trăgînd de păr o frumoasă domniță și un cavaler, cu atîta ușurință, de parcă ar fi fost o pereche de mînuși. La vederea acestei scene, Jack vărsă lacrimi de milă. Apoi coborînd de pe cal, își puse haina invizibilă și avîntîndu-se în luptă cu sabia cea tăioasă, cu o lovitură, reteză de sub genunchi amîndouă picioarele uriașului. Căzătura acestuia zgudui copacii. La aceasta, recunoscătorul cavaler, după ce-i adresă mulțumiri din inimă, îl invită acasă să-și refacă puterile, după o încleștare atît de crîncenă, și să primească o bogată recompensă pentru faptele sale bune. Dar Jack se legă să nu guste pic de odihnă pînă ce nu va găsi cotlonul uriașului. Auzind aceasta, cavalerul se întristă și-i spuse :

— Nobilul meu străin, e prea mult să riști și a doua oară. Acest monstru trăiește într-o ascunzătoare sub muntele de colo împreună cu un frate mai fioros și mai aprig decît el. De aceea, da-

că vei merge într-acolo și vei pieri în această încercare, ne-ai frînge inimile, mie și doamnei mele. Însoțește-ne și renunță.

— Nu, spuse Jack, de-ar fi și douăzeci de uriași, tot nu vor scăpa de mîna mea. Dar după ce îmi voi fi făcut datoria, mă voi întoarce la voi să vă prezint omagiile mele.

Să fi tot călărit Jack o milă și jumătate cînd peștera pomenită de cavalier ieși la vedere. Lîngă intrare, Jack văzu uriașul stînd pe un butuc de lemn, avînd alături ciomagul bătut cu ținte de fier. După cîte se părea, aștepta sosirea fratelui său cu cumplita pradă. Ochii săi erau holbați de parcă aruncau foc, înfățișarea îi era sălbatică și hidoasă iar obrajii semănau cu o pereche de hălci de slănină, în timp ce perii din barbă erau ca niște ghimpi de sîrmă, iar smocurile de păr ce atîrnau pe umerii săi vînjoși arătau ca niște șerpi încolăciți sau năpîrci infuriate.

Jack coborî din șa, își puse haina invizibilă, se apropie de uriaș și-i spuse încet:

— O ! Aici erai? Nu va trece mult și te-oi înșfăca de barbă,

În tot acest timp, uriașul nu-l putea zări, așa că Jack veni pînă lîngă uriaș și-i trase cu sabia o lovitură în cap dar, greșind ținta, îi reteză doar nasul. La aceasta uriașul trase un urlet ce semăna cu un bubuit de tun și-ncepu să-mpartă lovituri în dreapta și-n stînga amețit ca o curcă beată. Iar Jack, alergînd pe la spatele său, vîrî sabia pînă la mîner în spinarea uriașului și acesta căzu jos lat. După aceasta, Jack îi reteză capul. Cele două capete fură trimise regelui Arthur, printr-un căruțaș angajat special în acest scop.

Jack se hotărî să intre în peștera uriașului în căutarea comorii acestuia și străbătînd multe cotloane și cărări cotite ajunse, în cele din urmă, într-o încăpere mare podită cu gresie. La capătul de sus, se afla un cazan iar pe partea dreaptă o masă la care își luau prînzul uriașii. Ajunse apoi la o fereastră cu zăbrele, prin care privi și văzu o mare mulțime de captivi nenorociți care, cînd îl zăriră, prinseră a striga:

— Vai, vai, tinere, ai venit să ni te alături în acest bîrlog nenorocit ?

— Da' de unde ! zise Jack. Mai bine spune-ți-mi, rogu-vă, de ce sînteți ținuți captivi ?

— Sîntem ținuți aici, spuse unul dintre ei, pînă cînd uriașii au chef să se ospăteze și-apoi cel mai gras dintre noi este sacrificat. Și nu de puține ori s-au înfruptat ei din oameni uciși!

— Așa va să zică ! spuse Jack și, pe dată, deschise poarta și le dădu drumul și cu toții se bucurară nespuse de mult că se vedeau din nou în libertate.

Apoi, după ce scotoci prin cuferele uriașului, Jack le împărți în mod egal aurul și arginții.

În ziua următoare, cam pe la răsăritul soarelui, după ce îi văzu pe cei eliberați porniți spre casele lor, Jack încălecă spre a-și continua drumul și, folosindu-se de îndrumările primite de la cavaler, ajunse la casa acestuia cam pe la prînz. Aici fu primit cu toată dragostea și recunoștința de către cavaler și a sa doamnă, care, în semn de aleasă prețuire, pregăti un ospăț ce ținu trei zile în șir, la el participînd toată nobilimea de prin împrejurimi.

Distinsul cavaler fu de asemenea foarte bucuros să-i ofere lui Jack un frumos inel pe care era gravată o scenă reprezentînd uriașul tîrînd pe nefericitul cavaler și doamna sa cu următoarea inscripție :

„Trîști sîntem, cum vedeți, în al nostru necaz,

Sub a uriașului cruntă stăpînire;

Viețile și a noastră izbăvire

Le-am dobîndit din mîna lui Jack cel viteaz.”

Numai că, în toiul acestei veselii, un mesager aduse trista veste că un anume Thunderbill, un uriaș cu două capete, auzind de moartea celor două rude ale sale, venea din văile nordice să se răzbune pe Jack. Acum se afla cam la o milă depărtare de reședința cavalerului și oamenii fugeau ca vîntul din calea lui. Dar Jack nu se sperie și spuse :

— Să vină numai ! Am eu ac de cojocul lui ! Dumneavoastră, doamnelor și domnilor, vă rog să intrați degrabă în grădină și veți fi martorii morții și nimicirii uriașului Thunderbill !

Reședința cavalerului era situată în mijlocul unei mici insule, înconjurată, de un șanț cu apă adînc de treizeci de picioare*

și lat de douăzeci, peste care se înălța un pod care se putea ridica la vreme de primejdie. Prin urmare, Jack îndrumă bărbații să taie podul, de ambele părți, pînă aproape de mijloc ; apoi, el își puse haina invizibilă și înainta spre uriaș cu sabia sa cea ascuțită. Cu toate că uriașul nu-l putea vedea pe Jack, îi adulmecă apropierea și strigă așa :

„Fee, fi, fo, fum !

Simt sînge de englez pe drum !

De-i mort, de-i viu, l-oi măcina :

Din oase crește pîinea mea !"

— Ce-mi aud urechile?! zise Jack ; Asta înseamnă că ești într-adevăr un morar monstruos. La care uriașul urlă din nou :

— Tu ești ticălosul care i-a ucis pe-ai mei ? Atunci te-oi sfîșia între dinți, ți-oi suge sîngele și ți-oi face praf oasele.

— Numai să mă prinzi ! zise Jack și, scoțîndu-și haina invizibilă —pentru ca uriașul să-l vadă— își puse papucii cei iuți și se feri din calea uriașului care se ținea după el de parcă era un castel ambulant, așa încît, la fiecare pas, pămîntul părea că se scutură din temelie. Jack îl angajă într-un ocol lung, astfel ca doamnele și domnii să poată vedea spectacolul. Și, în final, pentru a pune capăt acestei povești, alergă ușurel peste pod, iar uriașul, în plină viteză, îl urmări cu ciomagul în mînă. Cînd ajunse la mijlocul podului, greutatea mare a uriașului îl rupse, și acesta se prăvăli plonjînd cu capul în apă, unde se răsucea și se tăvălea ca o balenă. Stînd lîngă șanț, Jack își bătea joc de el tot timpul. Și cu toate că uriașul făcea spume la gură de ciudă cînd îl auzea și se repezea încolo și înapoi în șanț, nu reuși să iasă afară să-și ia revanșa. În cele din urmă, Jack luă o funie de căruță, o trecu în jurul celor două capete ale uriașului, îl trase la mal cu o pereche de cai, îi reteză ambele capete cu sabia cea ascuțită și le trimise regelui Arthur.

După ce petrecu o vreme în veselie și bună dispoziție, Jack își luă rămas bun de la cavaleri și doamne și porni în căutarea unor noi aventuri.

Și trecu el prin mulți codri, pînă cînd, în cele din urmă, ajunse la poalele unui munte înalt. Aici, noaptea tîrziu, dădu peste

o casă singuratică și bătu la ușa care-i fu deschisă de un om bătrîn, cu părul alb ca neaua.

— Tătuică, zise Jack, poți oferi adăpost unui drumeț care s-a rătăcit și pe care l-a prins noaptea pe drum ?

— Da ! răspunse bătrînul. Ești binevenit în sărăcăcioasa mea colibă. După care Jack intră și cînd se așezară, bătrînul începu să-i povestească:

— Fiule, am ghicit pe dată că tu ești marele învingător al uriașilor. Uite, fiul meu, în vîrful acestui munte se află un castel vrăjit, stăpînit de un uriaș pe nume Galligantua care, cu ajutorul unui mare vrăjitor, ademenește mulți cavaleri și domnițe în castel unde, prin magie, îi transformă în tot felul de vietăți. Dar mai presus de orice deplîng nenorocirea unei fiice de duce pe care au răpit-o din grădina tatălui ei și au purtat-o prin aer cu o trăsură în flăcări trasă de dragoni feroși, apoi au închis-o în castel și au transformat-o într-o căprioară albă. Și în ciuda faptului că o mulțime de cavaleri au încercat să destrame vraja și s-o elibereze, încă nici unul n-a reușit s-o facă din cauza a doi grifoni feroși care se află la poarta castelului și care nimicesc pe toți cei care se apropie. Dar tu, fiul meu, ai haina invizibilă și poți trece pe lîngă ei fără a fi văzut pînă la porțile castelului unde vei găsi înscris, cu litere mari, pe ce cale poate fi destrămată vraja.

După ce bătrînul tăcu, Jack îi strînse mîna și îi promise că a doua zi dimineată își va risca viața ca s-o elibereze pe domniță.

Dimineata, Jack se sculă, își puse haina invizibilă, tichia și papucii și se pregăti pentru această încercare. Îndată ce ajunse în vîrful muntelui, descoperi cu ușurință pe cei doi grifoni feroși, dar trecu pe lîngă ei fără teamă din cauza hainei invizibile. După ce ajunse în spatele lor, pe porțile castelului găsi o trompetă de aur atîrnată de un lanț de argint sub care erau gravate următoarele rînduri:

„Din astă trîmbiță acel ce va sufla
Curînd pe uriaș va răsturna
Și neagra vrajă se va destrăma;
Cu toții fericirea vor afla”.

De-abia citi acestea că Jack și suflă din trîmbiță: castelul se cutremură din temelii, iar uriașul și vrăjitorul își pierdură capul cu totul; își mușcau degetele și-și smulgeau părul din cap, știind că domnia lor haină luase sfîrșit. Apoi, cînd uriașul încercă să-și ridice ciomagul, Jack, dintr-o singură lovitură, îi retează capul; vrăjitorul, ridicîndu-se în aer, fu purtat aiurea de un vîrtej. Astfel s-a destrămat vraja și toți cavalerii și domnițele care fuseseră de atîta timp transformați în păsări și animale și-au luat înfățișarea lor adevărată, iar castelul a dispărut într-un nor de fum. Acestea fiind înfăptuite, capul lui Galligantua a fost trimis, asemeni celorlalte, la curtea regelui Arthur unde, chiar a doua zi, a venit și Jack însoțit de cavalerii și domnițele care au fost salvate cu atîta vitejie. Și, ca răsplată, pentru bunele sale servicii, regele a pus o vorbă bună pe lîngă amintitul duce să-și căsătorească fiica cu cinstitul Jack. Așa că ei s-au căsătorit și întregul regat s-a bucurat grozav la această nuntă. Mai mult, regele i-a dăruit lui Jack un minunat palat înconjurat de pămînturi roditoare iar el și doamna sa au trăit în mare bucurie și fericire pînă la sfîrșitul zilelor.

e vremea cînd în Englitera domnea vestitul rege Edward al III-lea, trăia într-un sătuc un sărman băiețel orfan pe nume Dick Whittington. Văzînd că băiețelul n-are părinți, muriseră atît de demult încît el nu-și mai aducea deloc aminte de ei, sătenii îi ofereau mîncare, haine și multă bunătate. Dar, vedeți dumneavoastră, sătenii erau și ei atît de săraci încît nu puteau să-i ofere decît coji de cartofi și, din cînd în cînd, cîte o coajă de pîine tare. Cît despre îmbrăcăminte, hainele pe care i le ofereau nu erau decît niște zdrențe.

În ciuda sărăciei lui, Dick Whinttigton era un băiețel foc de isteț. Cea mai mare plăcere a lui era să asculte ce povesteau oamenii mari, duminica sau în ceasurile lor de răgaz. O dată pe săptămînă îl puteai vedea sprijinit de stîlpul berăriei satului, ascultîndu-i pe cei ce se opreau să se răcorească cu o bere în drumul lor spre casă de la tîrgul din orașul învecinat. Cînd ușa bărbierului era deschisă, Dick asculta noutățile pe care și le împărtășeau clienții.

Astfel, Dick a auzit multe lucruri ciudate despre un mare oraș numit Londra, pentru că neștiutorii săteni credeau, pe vremea aceea, că locuitorii Londrei sînt numai nobili domni și nobile domnițe și că ziua întreagă se auzeau în oraș numai cîntece și

muzică și mai ales că turnurile și străzile erau acoperite cu aur. Așa se născu în sufletul lui Dick dorința de a ajunge cu orice preț la Londra.

Într-o zi, pe ulița satului s-a auzit clinchetul de clopoței de la cei opt cai ai unei căruțe uriașe, plină cu fin, care tocmai trăgea la han. Căruțașul s-a dat jos să se răcorească și să se odihnească și Dick, văzându-l cât e de prietenos, a intrat în vorbă cu el.

— Unde mergeți ? a întrebat Dick.

— Cum unde, la Londra, desigur, a răspuns căruțașul.

— Trebuie să fie un loc tare minunat, spuse băiatul. Ce n-aș da să pot merge și eu acolo !

De îndată ce căruțașul a aflat că Dick nu are nici mamă nici tată și văzându-l cât e de zdrențaros și după ce a vorbit cu bunii săteni care-l adăposteau, și-a zis că mai rău nu-i poate fi, așa că a promis că va avea grijă de el cât va sta la Londra și că-l va aduce înapoi când va trece din nou prin sat. Auzind aceasta Dick și-a adunat puținele lucruri pe care le avea într-o bocceluță și s-a urcat lângă căruțaș.

Când au ajuns la Londra, Dick s-a uitat în jurul lui și a văzut case mari, biserici înalte, dar el era nerăbdător să vadă străzile pavate cu aur. Văzuse în sat două sau trei coroane și știa cât de mult valora aurul așa că s-a gândit că nu avea altceva de făcut decât să se aplece să ia câteva bucăți de pavaj ca să trăiască fericit tot restul vieții cu mâncare bună, haine ca lumea și poate chiar într-o căsuță care să fie a lui. Pe lângă aceasta, voia să răsplătească și pe sătenii care fuseseră mărinimoși cu el.

Căruța a tras la un han din oraș și în timp ce căruțașul s-a dus înăuntru, Dick a sărit din căruță și a început să se uite în jur. Era sigur că străzile de aur se aflau undeva după primul colț. Dar nu erau, așa că el a cercetat mai departe, și mai departe și ca să nu lungim vorba vă pot spune că s-a rătăcit și n-a mai găsit drumul înapoi la căruță. A venit seara și sărmanul Dick era atît de obosit, încît s-a strecurat într-un gang și s-a pitit pe niște trepte și a plîns pînă a adormit.

În dimineața următoare, a început să cutreiere străzile în căutarea minunilor despre care auzise. Dar nu văzu altceva decît niște case de cărămidă și oameni sărmani în drum spre muncă. Deodată, a început să simtă că-i este foame și s-a apucat să cerșească un bănuț de la trecători. Dar nu prea mulți s-au oboșit să-i dea. Mai degrabă se alegea cu vorbe umilitoare.

În sfîrșit, un om de treabă l-a văzut cît e de flămînd și l-a întrebat:

— De ce nu muncești băiete ?

— Aș face-o, dar nu știu unde să capăt de lucru, a răspuns Dick.

— Dacă vrei să muncești, vino cu mine, a spus omul, și l-a dus cu el la marginea orașului pe o fineață. Dick a strîns finul și, drept răsplată, a primit de mîncare, de băut și o grămadă de paie într-un șopron în care să-și petreacă noaptea. Munca era grea, dar băiatul era iute la treabă și era fericit că mănîncă bine și are unde dormi. Dar treaba la fin s-a terminat și fermierul n-a mai avut ce să-i dea de făcut. Așa că Dick s-a întors pe străzile marelui oraș în căutare de lucru. Nimeni nu-l angaja, darămite să-i mai dea o bucată de pîine ca să nu moară de foame. Frînt de oboseală și leșinat de foame, s-a prăbușit pe scările unei case.

Erau scările de la casa unui bogat negustor, domnul Fitzwarren, care se îmbogățise făcînd negoț cu tot felul de țări îndepărtate. Cînd bucătăreasa domnului Fitzwarren a deschis ușa și l-a zărit pe Dick în zdrențe, încolăcit pe trepte, l-a trezit cu o lovitură de mătură pentru că era o femeie crudă și arțăgoasă și nu putea să suporte să vadă vagabonzi rufoși și murdari.

— Cară-te pramatie leneșă, strigă ea. Ce cauți aici pe pragul casei unui domn respectabil aș vrea să știu ? Cauți vreo ocazie să șterpelești ceva ? Dacă nu te cari imediat o să vedem noi dacă-ți place o baie cu apa de la spălat vasele. Am aici niște apă fierbinte care sînt sigură că o să te facă să te ridici de acolo.

Sărmanul Dick nu avea putere să răspundă, dar s-a strădui să se ridice cu greu în picioare, doar ca să cadă din nou pe trotuar, pentru că era aproape mort de foame. Tocmai în acel moment, domnul Fitzwarren în persoană se întorcea acasă. Era

un om blînd și tare s-a mai necăjit cînd a văzut un băiat atît de nenorocit pe scările casei lui.

— De ce stai întins aici, băiete ? Pari destul de mare ca să te apuci de muncă. Mi-e teamă însă că ești leneș.

— Nu, domnule, nu, îi răspunse Dick, nu sînt leneș. Aș munci din toată inima, dar nu cunosc pe nimeni care să mă angajeze și cred că sînt bolnav, că de mult n-am mai mîncat nimic.

— Bietul de tine, scoală-te să vedem ce te doare.

Dick a încercat să se ridice, dar a trebuit să se întindă din nou pe jos, fiind prea slăbit ca să stea în picioare. Nu mîncase de trei zile. Domnul Fitzwarren i-a ordonat bucătăresei să-l ia în casă, să-l hrănească bine, să-i dea niște haine curate și să-l folosească la treburile mai grele din bucătărie și la spălatul vaselor. Bucătăresei nu prea i-a convenit pentru că nu-l putuse suferi pe Dick de la bun început, dar trebui să asculte ordinele stăpînului.

Dick ar fi fost fericit în această casă de oameni de treabă, dacă n-ar fi fost scorpia de bucătăreasă care nu pierdea ocazia de a-l chinui, scăpînd, ca din întîmplare, apă fierbinte și unsuroasă pe picioarele băiatului și dîndu-i să facă treburile cele mai neplăcute. Îi căuta nod în papură și-l chelfănea de dimineată pînă seara și, pe lîngă asta, îi și mai plăcea să-l frigă cu untură fierbinte. Cînd nu-l opărea, îl bătea în cap și pe spate cu mătura sau cu orice se întîmpla să-i cadă în mînă. Dar Alice, fata domnului Fitzwarren, a aflat cum se poartă bucătăreasa cu băiatul și i-a spus că dacă continuă să fie rea cu Dick va vorbi cu tatăl ei să o dea afară. După aceasta, bucătăreasa s-a mulțumit să-i adreseze lui Dick vorbe urîte și disprețuitoare, cînd nu era nimeni în jur.

Dar Dick mai avea o greutate de învins. Patul lui se afla într-o mansardă goală și friguroasă în care erau nenumărate găuri în dușumea și pereți, astfel că, în fiecare noapte, era chinuit de șobolani și șoareci. Îl trezeau din somn, se urcau pe pat și îl apucau de degete, dacă reușeau să se bage sub pătură. Într-o zi, un domn i-a oferit lui Dick un bănuț pentru că-i lus-

truisse ghetetele. Dick s-a gândit să cumpere o pisică. Cum mergea el așa pe stradă, a zărit o fetiță ducînd în brațe o pisică neagră.

— Cît ceri pe pisică ? a întrebat el.

— Nu vreau s-o vînd, răspunse fata. E tare bună la prins șoareci.

— Te rog să mi-o vinzi ! Am mare nevoie de-o pisică bună care să prindă șoareci.

— Cît îmi dai pe ea ? a întrebat fată.

— N-am decît un singur bănuț, a spus Dick, dar ți-l dau bucuros dacă mi-o vinzi.

Fetei i-a fost milă de Dick și, deși nu voia s-o vîndă pe Pussy, i-a dat-o în schimbul unui bănuț. Dick a ascuns pisica la mansardă și totdeauna avea grijă să-i ducă o parte din mîncarea lui. În curînd, pisica a alungat toți șoarecii și șobolanii și Dick nu a mai avut necazuri cu ei, putînd să doarmă neîntors în fiecare noapte. Dick și pisica țineau foarte mult unul la altul și cînd pisica nu pîndea găurile șoarecilor din dușumea, stătea la taifas cu Dick, torcînd la marginea patului și ținîndu-i de cald stăpînului.

Nu mult după aceasta, negustorul a pregătit o corabie ca să plece cu negoțul. Domnul Fitzwarren și-a chemat toți servitorii și le-a spus că trimite un nou transport pe mare și că le oferă la fiecare șansa să cîștige ceva. Corabia naviga încărcată cu tot felul de mărfuri spre o țară îndepărtată, urmînd ca acestea să fie schimbate pe tot felul de lucruri prețioase. Toți servitorii puteau trimite ceva cu ajutorul vaporului, urmînd ca profiturile să fie împărțite la întoarcere. Unii au contribuit cu bijuterii și tot felul de fleacuri, rochii sau cu ce economiseră din lefurile lor. Numai Dick nu a apărut în fața stăpînului pentru că el nu avea nimic de trimis. Observînd că el nu era acolo, Alice l-a chemat și l-a întrebat dacă nu ar vrea și el să trimită ceva cu această corabie. Dick i-a spus că nu are nimic de trimis, dar Alice s-a oferit să-i dea niște bani. Tatăl ei însă i-a spus că fiecare servitor trebuie să trimită ceva care să-i aparțină și nu ceva oferit de o altă persoană.

Cînd sărmanul Dick a auzit asta, a spus că nu are nimic în afară de o pisică pe care a cumpărat-o cu un bănuț de la o fetiță.

— Du-te și adu pisica atunci, băiete, spuse domnul Fitzwarren, și las-o să plece cu vaporul.

— O voi trimite pe Pussy dacă credeți că va fi de vreun folos.

— Sigur că va fi, strigă bucuroasă Alice. Va alunga șoarecii și șobolanii de pe corabie.

Dick s-a urcat la mansardă, a adus sărmana pisicuță și, cu lacrimi în ochi, a dat-o căpitanului. Toată lumea a râs de marfa lui Dick.

Așa s-a despărțit Dick de pisică care a doua zi a fost dusă pe corabie. Fiind vreme prielnică, corabia a și pornit spre țări îndepărtate.

Tare l-a mai necăjit pe Dick pierderea pisicii căci reapăru-seră șoarecii și șobolanii și nu putea închide ochii cât era noaptea de lungă; așa că de multe ori întârzia la treabă dimineața. Între timp, protectoarea lui, domnișoara Alice, a plecat pentru o vreme la țară și răutăcioasa de bucătăreasă a început să-l chinuiască din nou pe sărmanul Dick. Nu numai că-i căuta nod în papură toată ziua, dar își și bătea joc de el că face comerț cu pisica.

— Auzi prostie, să trimiți într-o călătorie așa o creatură. Cât crezi că o să capeți pe pisică ? Doar atât cât să cumperi un băț cu care să te bat.

În cele din urmă, Dick ajunsese la capătul răbdărilor. Își pierduse pisica, prietena și protectoarea lui nu mai era acolo și bucătăreasa era afurisită cum nu se mai poate. Așa că și-a împachetat nimicurile pe care le adunase într-o basma și într-o dimineată, de îndată ce s-a crăpat de ziuă, și-a luat lumea în cap. În curînd, a ajuns pînă la Highgate unde s-a așezat pe marginea drumului, întrebîndu-se în ce direcție s-o apuce. Toate drumurile erau la fel pentru el și nu se putea hotărî. Și apoi, deodată, în liniștea deplină a dimineții, a auzit bătînd clopote îndepărtate. Erau clopotele bisericii Bow din Cheapside și, ascultîndu-le, lui Dick i se păru că lui i se adresează, spunîndu-i:

„Dick Whittington vino-napoi, 'napoi

Primar al Londrei te vrem noi".

Și clopotele păreau să repete, așa, la nesfîrșit, același lucru :

— Primar al Londrei ! a repetat Dick pentru sine. Cum să nu, sînt sigur că aş răbda orice numai ca atunci cînd voi fi cu adevărat bărbat să ajung primar al Londrei şi să merg într-o caleaşcă aurită. Bine, mă voi întoarce şi n-am să mă mai gîndesc la chelfăneala pe care o primesc de la bucătăreasă, dacă sînt făcut să ajung primar al Londrei.

Şi aşa, însoţit de sunetul clopotelor, Dick s-a întors la casa stăpînului. A fost destul de norocos că nu l-a văzut nimeni intrînd în casă şi s-a apucat de treabă cu mult înainte ca bucătăreasa să coboare în bucătărie să pregătească micul dejun.

Între timp, pisica lui Dick era cît se poate de folositoare pe *Unicorn*, corabia domnului Fitzwarren. Călătoria era lungă şi mulţi şobolani şi şoareci se mai foiau printre mărfuri. Pussy îi urmărea pînă la găurile lor şi vîna cîţi putea. În curînd, căpitanul şi echipajul şi-au dat seama ce pisică harnică şi vicleană aveau la bord.

În sfîrşit, au ajuns pe Coasta berberă, acolo unde locuiesc maurii, pe care englezii nu-i mai văzuseră pînă atunci. Vaporul a acostat într-un port.

Era o mare agitaţie printre maurii care veniseră să se uite cu curiozitate la marinari, pentru că nu mai văzuseră oameni albi de cînd se ştiau. După ce s-au cunoscut mai bine şi au văzut cît de alese sînt purtările tuturor şi-au arătat dorinţa să cumpere din mărfurile lor.

Cînd căpitanul a văzut aceasta, a trimis lucruri din cele mai alese regelui ţării, care a fost atît de mulţumit încît l-a invitat pe căpitan la palat. Căpitanul de pe *Unicorn* a fost condus la palatul regal, trecînd printre gărzi de negri înalţi şi vînjoşi, pînă a ajuns în sala tronului. Regele i-a cerut să aducă şi alte mărfuri la palat să le vadă şi să aleagă ce să cumpere. Apoi, căpitanul a fost invitat într-o uriaşă sală de ospete, unde se dădea un banchet în cinstea lui. Regele, regina, căpitanul corăbiei, membrii familiei regale s-au aşezat pe pernuţe şi covoare întinse pe duşumea, căci aşa era obiceiul în acea ţară. Servitorii au adus tot felul de mîncăruri din carne gătite cu mirodenii, orez, fructe şi le-au pus în faţa oaspeţilor. Dar nici nu s-au aşe-

zat bine că s-au auzit niște chițcăituri din spatele draperiilor și o hoardă de șobolani și șoareci au dat năvală și au început să înfulece bunătățile de pe platouri. Nu-i prea băgau în seamă pe servitorii care încercau să-i alunge. Puțini meseni au reușit să ia ceva din farfurie.

— Ce mare năpastă trebuie să fie șobolanii aceștia pentru Maiestatea Voastră, spuse căpitanul. Totdeauna năvălesc și vă tulbură așa ?

— Domnule, spuse regele oftînd, fiecare masă se desfășoară cam la fel. Înțelepții și doctorii pe care i-am consultat mi-au răspuns că nu este leac împotriva acestor monștri. Aș da jumătate din averea mea celui care mă va scăpa de această năpastă. Și nu numai că-mi iau mîncarea din față, dar mă atacă și în cameră și în pat, așa că nu e de mirare că, de teama lor, cineva trebuie să mă păzească și în somn.

— În Anglia, spuse căpitanul, avem un animal micuț pe care-l ținem în casă, special pentru a omorî și mîncă șobolanii. Se numește pisică. Nu aveți pisici în țara dumneavoastră ?

Regele i-a cerut să-i descrie animalul, dar nimeni nu auzise de un așa animal. A întrebat de unde poate face rost de o pisică.

— Avem noi una, Maiestatea Voastră, la bordul corăbiei noastre, răspunse căpitanul, dar, desigur, e un animal foarte prețios pentru noi pentru că avem șobolani și șoareci în cala corăbiei și acesta este singurul mijloc de a feri mărfurile.

— Vai, ce n-aș da să am și eu o asemenea vietate, oftă regele. Ar fi o mană cerească pentru mine și curtea mea.

— Ei bine, spuse căpitanul, care se pricepea la afaceri și știa că acesta era unul din cei mai bogați regi din lume — ei bine, Măria Ta, cît doriți să oferiți pentru această creatură ?

Regele a stat să se gîndească o clipă și apoi a spus :

— Adu pisica la palat în seara aceasta să vedem ce poate. Dacă e în stare să facă minunile despre care ai pomenit, îți voi face o ofertă.

Ei bine, chiar în aceeași seară căpitanul a adus-o pe Pussy, sub braț, la palatul regal unde a fost primit din nou în sala de banchete. Un alt banchet era pe punctul de a începe. De îndată

ce mîncărurile au fost puse pe mese, șobolanii s-au repezit din toate părțile. Dar lui Pussy nu trebuia să-i spună nimeni ce să facă. A sărit din strînsoarea căpitanului și s-a aruncat drept asupra celui mai apropiat șobolan, un exemplar mare maroniu, care tocmai căra o bucată de carne, și l-a morît imediat. Aceleași soartă au mai avut-o vreo duzină de tîlhari pentru că ceilalți s-au furișat în spatele draperiilor și n-au mai apărut.

Regele și regina au fost încîntați să scape așa de repede de șobolani și au cerut să le fie adusă vietatea care a făcut o astfel de minune pentru a o vedea mai de aproape. Căpitanul a chemat-o strigînd pis, pis, pis și pisica s-a îndreptat spre el. El i-a dat-o reginei căreia i-a fost teamă să ia în brațe o creatură care făcuse un așa prăpăd printre șobolani. După ce a alintat-o căpitanul, a alintat-o și regina care și-a pus-o în poale unde pisica a început să se joace cu mîinile Maiestății Sale și apoi să toarcă, pînă ce a adormit.

— Ei, spuse regele, dacă aș avea o asemenea creatură, într-o săptămîină n-aș mai avea nici urmă de șobolan în palat. Între timp, regele aflase că puii lui Pussy ar putea scăpa întreaga țară de șobolani

— Într-adevăr, dragul meu, spuse regina. Trebuie s-o cumpărăm. Oferă-i bravului căpitan oricît dorește.

Așa că regele s-a oferit să cumpere întreaga marfă de pe *Unicorn* la un preț bun iar pentru pisică să dea de zece ori mai mult. Căpitanul s-a gîndit că e o ofertă mai mult decît generoasă, pe măsura unui mare conducător, așa că a acceptat-o fără discuție.

Căpitanul și-a luat rămas bun de la perechea regală și vîntul fiind prielnic s-au îndreptat spre Anglia și, după o călătorie fără peripecii, au sosit teferi la Londra.

Într-o dimineață, domnul Fitzwarren, negustorul din Londra, stătea în biroul lui comercial cînd auzi deodată o bătaie la ușă:

— Cine-i acolo ? a întregat domnul Fitzwarren.

— Un prieten. Vești bune ! Vești bune pentru domnul Fitzwarren! a spus o voce și cine altul intră înăuntru decît

căpitanul corăbiei *Unicorn* urmat de agentul comercial care ducea o casetă plină de bijuterii și o listă cu mărfurile de pe corabie.

— Corabia dumneavoastră s-a întors acasă, domnule, spuse căpitanul. Iată ce v-am adus din această călătorie.

Negustorul le-a urat bun sosit, a cerut să fie cinstiți cu vin, și a cercetat lista cu mărfuri cu care se întorseseră. Apoi, căpitanul i-a istorisit domnului Fitzwarren întâmplarea cu pisica lui Dick Whittington și a deschis cutia de bijuterii plină de daruri bogate trimise de rege și regină sărmanului Dick, în schimbul pisicii. Oricât ar fi fost negustorul de mulțumit de succesul afacerii lui era și mai fericit de norocul lui Dick.

Se adresa pe dată unuia din servitori:

— Trimite imediat după domnul Whittington, spuse el.

Dick, în acel moment, curăța oalele pentru bucătăreasă și era plin de grăsime și funingine, dar, așa cum era, a ascultat de porunca stăpînului. Cînd negustorul a ceru't să se aducă un scaun pentru domnul Whittington și l-a invitat să se așeze, bietul Dick credea că vor să-și bată joc de el și și-a rugat stăpînul să nu-și pună mintea cu un netot ca el și să-l lase să se ducă să-și termine treaba.

— Nimeni nu-și rîde de dumneata, domnule Whittington, spuse negustorul. Drept să-ți spun, mă bucur din toată inima de veștile bune pe care ți le aduc acești domni. Află, deci, că prea cinstitul căpitan a vîndut pisica ta unui rege de pe Coasta berberă și ți-a adus pe ea mai multe bogății decît am eu. Îți doresc din tot sufletul să te bucuri de ele și să ți le păstrezi cît se poate de bine.

Domnul Fitzwarren le-a cerut celor doi să-i arate comoara. Sărmanul Dick nu prea știa cum să-și exprime bucuria. El și-a implorat stăpînul să ia o parte din bogății ca să-i răsplătească, în felul acesta, bunătatea ce i-a arătat la vremuri de restriște.

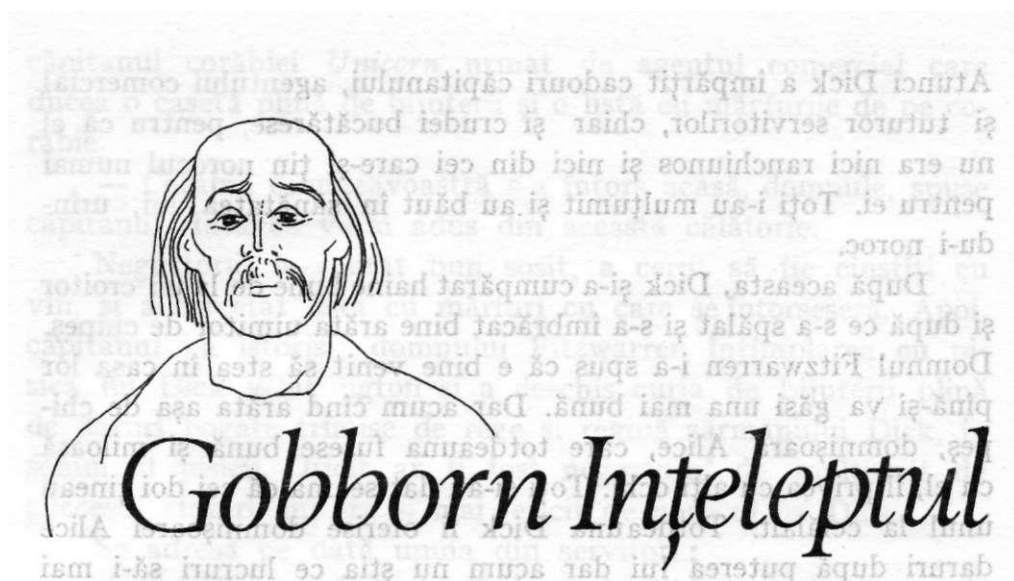
— Nu, nu, spuse domnul Fitzwarren, totul este al tău și nu am nici o îndoială că averea va fi folosită cum se cuvine. Apoi, Dick a încercat să-i dea o parte din comoară domnișoarei Alice care totdeauna fusese bună cu el și-i luase partea, dar și ea a refuzat.

Atunci Dick a împărțit cadouri căpitanului, agentului comercial și tuturor servitorilor, chiar și crudei bucătărese, pentru că el nu era nici ranchiunos și nici din cei care-și țin norocul numai pentru ei. Toți i-au mulțumit și au băut în sănătatea lui, urîndu-i noroc.

După aceasta, Dick și-a cumpărat haine bune de la un croitor și după ce s-a spălat și s-a îmbrăcat bine arăta uimitor de chipeș. Domnul Fitzwarren i-a spus că e bine venit să stea în casa lor pînă-și va găsi una mai bună. Dar acum cînd arăta așa de chipeș, domnișoara Alice, care totdeauna fusese bună și miloasă cu el, îl privea cu alți ochi. Toți și-au dat seama că cei doi țineau unul la celălalt. Totdeauna Dick îi oferise domnișoarei Alice daruri după puterea lui dar acum nu știa ce lucruri să-i mai cumpere, care de care mai scumpe. Și, ca să scurtăm povestea, aflați că Dick și Alice s-au căsătorit și că la nuntă au fost invitați și Lordul Primar al Londrei și șeriful și consilierii orașului.

Povestea spune că au trăit fericiți pînă la adînci bătrînețe și că au avut mulți copii. Și mai spune că Dick a devenit șerif și că a fost făcut cavaler de regele Angliei. Și de trei ori a devenit Sir Richard Whittington Lord Primar al Londrei și de fiecare dată cînd a fost ales și-a amintit de ziua aceea de noiembrie* cînd stătea la încrucișarea de drumuri și nu știa încotro s-o apuce și de clopotele care-l chemau înapoi.

Și pînă pe la 1780, deasupra arcadei vechii închisori Newgate, peste drum de strada cu același nume, se putea zări, sculptat în piatră, chipul lui Sir Richard Whittington cu pisica în brațe.

fost odată un om care se numea Gobborn Înțeleptul și care avea un fiu pe nume Jack.

Într-o zi el și-a trimis fiul să vîndă o piele de oaie :

— Vinde-o și adu-mi înapoi pielea, dar și cît ai primit pe ea.

Jack a plecat să îplinească dorința tatălui, dar nu a găsit pe nimeni care să-i lase și pielea și să-i ofere și prețul cerut pe ea. Așa că s-a întors acasă foarte descurajat.

Dar Gobborn Înțeleptul i-a spus :

— Nu-i nimic, trebuie să mai încerci și mîine.

Așa că Jack a încercat din nou, dar nimeni nu avea chef să cumpere pielea în acele condiții.

Cînd s-a întors acasă, tatăl i-a spus din nou :

— Trebuie să te duci să-ți încerci norocul și mîine.

A treia zi părea că se va întîmpla ceea ce se întîmplase și în primele două zile. Jack era gata să nu se mai întoarcă acasă deloc pentru că tatăl lui s-ar fi putut supăra foarte tare. Dar, cum ajunsese la un pod, se aplecă peste parapet, gîndindu-se la necazul lui și mai ales la faptul că ar fi o prostie să fugă de acasă. În același timp, nu știa cum să facă să iasă din încurcătură. Tocmai atunci însă, zări o fată care spăla rufe în rîu. Ea ridică privirea către el și spuse :

— Dacă nu te supără, te-aș întreba de ce ești așa de necăjit ?

— Tatăl meu mi-a dat această piele pe care eu trebuie să o duc înapoi acasă, dar în același timp, să-i duc și banii pe care-i iau din vânzare.

— Asta-i tot ? Adu-mi-o aici și îndată se va rezolva totul.

Fata spală pielea. În râu, îi scoase lîna, i-o plăti și-i dădu să ducă înapoi pielea.

Tatăl a fost foarte mulțumit și i-a zis lui Jack :

— Asta zic și eu femeie deșteaptă. Ți-ar fi bună de nevastă. Crezi că ai mai putea să-i vorbești ?

Jack s-a gîndit că nu i-ar fi greu, așa că tatăl lui i-a cerut să se ducă la pod, să vadă dacă fata mai era acolo și s-o invite să ia ceaiul cu ei.

Și fiți siguri că Jack a zărit-o și i-a spus de dorința tatălui lui de a o cunoaște și că le-ar face plăcere să bea un ceai cu ei.

Fata i-a mulțumit cu multă căldură și i-a promis că va veni în ziua următoare, pentru că în acel moment avea prea multă treabă de făcut.

— Cu atît mai bine, a spus Jack. Voi avea timp să mă pregătesc.

Așa că, atunci cînd fata a venit, Gobborn Înțeleptul și-a dat seama ce deșteaptă este și a întrebat-o dacă ar vrea să se mărite cu Jack. Ea a spus „da” și astfel cei doi s-au căsătorit.

Nu la mult timp după aceea, tatăl i-a spus lui Jack să vină cu el și să construiască un castel cum nu s-a mai văzut, întrucît un rege dorea să-i întreacă pe toți ceilalți cu minunatul lui castel.

Și cum mergeau ei să pună piatra de fundație, Gobborn Înțeleptul i-a spus lui Jack :

— Nu poți să-mi scurtezi drumul ?

Jack, uitîndu-se în față și văzînd că înainte li se întinde un drum lung, spuse :

— Nu văd, tată, cum aș putea să tai o bucată din el ca să-l scurtez.

— Nu-mi ești de nici un folos, așa că mai bine întoarce-te acasă.

Așa că sărmanul Jack s-a întors și când a intrat în casă, soția i-a zis:

— Ei, cum de te-ai întors acasă singur ?

Jack i-a spus ce i-a cerut tatăl lui și ce răspuns i-a dat.

— Nerodule, i-a spus isteța lui soție, dacă i-ai fi spus o poveste i-ai fi scurtat drumul. Acum ascultă povestea pe care am să ți-o spun și, după aceasta, du-te și ajunge-l din urmă pe Gobborn Înțeleptul și începe să i-o spui imediat. Lui îi va place să o asculte și când o vei termina voi veți fi ajuns deja la locul pietrei de fundație.

Așa că Jack a asudat din greu pînă ce l-a ajuns pe tatăl său. Gobborn Înțeleptul n-a scos o vorbă așa că Jack și-a început povestea scurtînd în felul acesta drumul, după cum îl învățase soția lui.

Cînd au ajuns la capătul drumului, au început să construiască castelul care urma să depășească în strălucire pe toate celelalte. Soția lui Jack îi sfătuisese să fie prietenoși cu lucrătorii și toți slujitorii și ei așa au făcut, spunînd de fiecare dată cînd veneau și plecau „Bună dimineața” și „Bună ziua”.

Acum, la sfîrșitul celei de a douăsprezecea luni, Gobborn, omul înțelept, terminase de construit un castel așa de minunat, încît mii de oameni s-au adunat să-l admire.

Și atunci regele a grăit:

— Castelul este gata. Mă voi întoarce mîine să vă plătesc pe toți.

— Mai am de terminat doar tavanul încăperii de la etaj, a spus Gobborn, și după aceasta nu mai am nimic de făcut.

Dar, după ce regele a plecat, menajera a trimis după Gobborn și Jack și le-a spus că de mult căuta momentul să-i avertizeze că regelui îi era teamă că ei își vor pune măiestria și în slujba altui rege, construind un castel tot atît de minunat, așa că Măria Sa intenționa să le ia viețile chiar a doua zi. Gobborn i-a spus lui Jack să nu se sperie pentru că totul se va termina cu bine.

Cînd regele s-a întors, Gobborn i-a spus că nu a reușit să termine tavanul din cauză că-și lăsase o unealtă acasă și că trebuie să-l trimită pe Jack după ea.

— Nu, nu, spuse regele, n-ar putea să facă lucrul acesta unul din oamenii mei ?

— Nu, pentru că nu vor fi înțeleși, a spus Gobborn Înțeleptul, dar Jack poate să-mi facă serviciul acesta.

— Tu și fiul tău trebuie să rămîneți aici. Dar ce-ar fi dacă l-aș trimite pe fiul meu ? zise regele.

— Așa da.

Așa că Gobborn a trimis, prin fiul regelui, un mesaj către soția lui Jack care suna așa : „Dă-i și îngrămădit și drept”.

Și cum în peretele casei lui Gobborn era o gaură mică, destul de sus, la care soția lui Jack încerca în zadar să ajungă, întinzîndu-se peste un cufăr în căutarea uneltei numite „îngrămădit și drept”, ea l-a rugat pe fiul regelui s-o ajute pentru că brațele lui erau mai lungi.

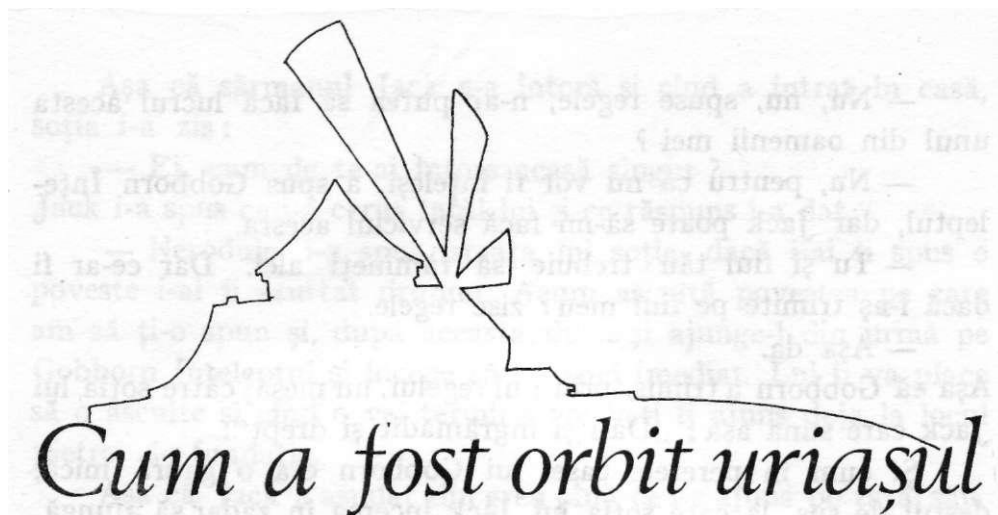
Dar cînd el s-a întins peste cufăr, ea l-a prins de călcîie și l-a aruncat în el și apoi l-a închis. Așa că el stătea și „îngrămădit și drept”.

Apoi, prințul a cerut pană și hîrtie și ea i le-a dat bucuroasă, dar afară nu l-a lăsat pentru că ea făcuse două găuri în cufăr și el putea prea bine să respire și pe acolo.

Cînd a sosit scrisoarea prin care prințul îi scria regelui că el va fi eliberat cînd Gobborn și Jack se vor afla în siguranță acasă, regele și-a dat seama că trebuie să încheie socotelile cu construcția și să-i lase să plece.

La plecare Gobborn a spus :

— Acum că Jack și-a terminat treaba va începe să construiască un castel pentru înțeleapta lui soție cu mult mai frumos decît al regelui. Și, într-adevăr, așa a și făcut și au trăit acolo fericiți pînă la adînci bătrîneți.

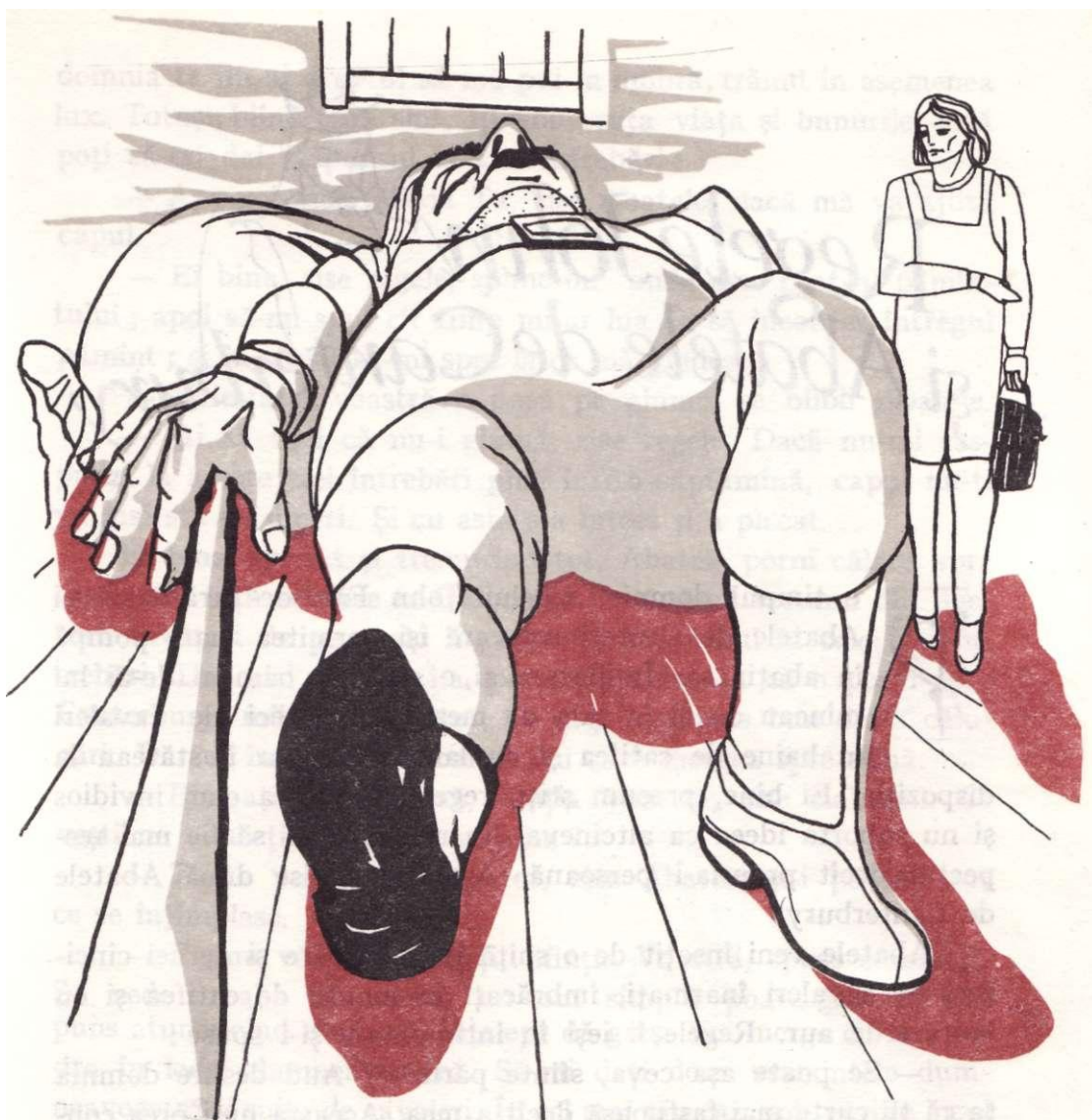

a Dalton, lângă Thirsk, în Yorkshire, se afla o moară. A fost reconstruită de curînd, dar pe vremea cînd am fost eu la Dalton, acum șase ani, încă am mai prins vechea clădire.

În fața casei se afla un val de pămînt care era cunoscut sub numele de „mormîntul uriașului” și în moară era expusă o lamă lungă de fier semănînd cu lama unei seceri, doar că nu era curbată. Se spunea despre ea că ar fi fost cuțitul uriașului. O stranie poveste circula în legătură cu acest cuțit. La moara aceasta trăise un uriaș care măcina oasele oamenilor pentru a-și face pîine. Într-o zi, prinsese un flăcău pe rîul Pilmoor și-n loc să-l macine în moară, nu-i mai dădu drumul și-l ținu pe lîngă el ca slugă.

Jack, căci acesta era numele băiatului, îl slugări pe uriaș ani în șir, fără să aibă o zi liberă. În cele din urmă, flăcăul nu mai putu răbda. Se apropia ziua bîlciului de la Topcliffe și Jack stăruia să i se dea voie să meargă și el ca să se-ntîlnească cu fetișcanele și să cumpere mirodenii. Morocănosul uriaș nu fu de acord, dar Jack se hotărî să o șteargă.

Era foarte cald în ziua aceea și, după masă, uriașul se-ntinsese pe podea, în moară punîndu-și capul pe un sac, ca să tragă un pui de somn. După ce mîncase își pusese alături o bucată zdravănă de pîine din oase; cuțitul totdeauna pregătît, îl ținea în mînă. În timpul somnului însă, degetele nu-l mai țineau prea

strîns. Jack prinse momentul, îi smulse cuțitul și, ținîndu-l cu amîndouă mîinile, îl înfipse în unicul ochi al uriașului care se trezi cu un urlet de agonie. Sări în picioare și zăvorî ușa. Jack se afla din nou la ananghie, dar, curînd, găsi o ieșire. Uriașul avea un cîine credincios, care dormea și el cînd a fost orbit stăpînul. Jack ucise cîinele, îi jupui pielea, pe care și-o puse pe spinare, și, lătrînd și mergînd în patru labe, o zbughi afară printre picioarele uriașului. Astfel reuși să scape de răzbunarea hainului monstru.

e timpul domniei regelui John Fără-de-Țară trăia și Abatele de Canterbury care își permitea mare pompă în abatia sa. În fiecare zi, o sută de oameni de-ai lui mâncau cu el în sala de mese și cincizeci de cavaleri în haine de catifea și cu lanțuri de aur îi stăteau la dispoziție. Ei bine, precum știți, regele John era cam invidios și nu suporta ideea ca altcineva din regatul său să fie mai respectat decât propria-i persoană. Așa că trimise după Abatele de Canterbury.

Abatele veni însoțit de o suită impunătoare și de cei cincizeci de cavaleri înarmați, îmbrăcați în mantii de catifea și cu lanțuri de aur. Regele îi ieși în întâmpinare și-i spuse :

— Se poate așa ceva, sfinte părinte ? Aud despre domnia ta că ții curte mai fastuoasă decât a mea. Aceasta nu-i prea convine demnității noastre regale și, în ceea ce te privește, cam miroase a trădare.

— Măria Ta, zise Abatele, făcând o plecăciune adâncă, trebuie să vă spun că tot ceea ce cheltuiesc a fost oferit gratuit mănăstirii din mila oamenilor. Am încredere că Înălțimea Voastră nu veți lua ceea ce eu cheltuiesc pentru binele mănăstirii căci aparține mănăstirii.

— Ba nu, mîndrule prelat, răspunse regele. Tot ce se află în acest frumos regat al Angliei ne aparține nouă, curții, și

domnia ta nu ai dreptul să mă pui în umbră, trăind în asemenea lux. Totuși, blînd cum sînt, îți voi cruța viața și bunurile dacă poți să-mi dai răspunsul la trei întrebări:

— Așa voi face, Măria Ta, zise Abatele, dacă mă va ajuta capul.

— Ei bine, zise regele, spune-mi unde este centrul pămîntului; apoi să-mi spui cît timp mi-ar lua ca să înconjur întregul pămînt; și în sfîrșit să-mi spui la ce mă gîndesc.

— Maiestatea voastră e pusă pe glume, se bîlbîi Abatele.

— Ai să vezi că nu-i glumă, zise regele. Dacă nu-mi răspunzi la aceste trei întrebări pînă într-o săptămîină, capul nu-ți va mai sta pe umeri. Și cu asta s-a întors și a plecat.

Ei bine, speriat și tremurînd tot, Abatele porni călare spre casă. Mai întîi se duse la Oxford să vadă dacă vreunul din doctorii învățați de pe acolo îi poate da răspunsul la cele trei întrebări. Dar nici unul nu i-a fost de ajutor, așa că o porni spre Canterbury, mîhnit și abătut, ca să-și ia rămas bun de la călugări. Dar se întîlni cu ciobanul său care mergea spre stîină.

— Bine-ați venit acasă, Sfinția Voastră, zise ciobanul. Ce vești ne aduceți de la regele John ?

— Triste vești, triste de tot, zise Abatele și-i povesti tot ce se întîmplase.

— Ei, nu vă mai necăjiți, Sfinția Voastră, spuse ciobanul. Se vede treaba că uneori un om simplu poate găsi un răspuns atunci cînd unul mai înțelept dă greș. Voi merge eu la Londra în locul dumneavoastră. Să-mi dați doar veșmintele dumneavoastră și suita de cavaleri. În cel mai rău caz, voi muri în locul dumneavoastră.

— Nu, ciobane, nici chiar așa, zise Abatele. Eu în persoană trebuie să-nfrunt primejdia. Așa că tu nu poți să te duci în locul meu.

— Ba pot și vreau s-o fac, Sfinția Voastră. Dacă-mi pun glugă, cine va ști cine sînt cu adevărat ?

În cele din urmă Abatele se-nvoi și-l trimise pe cioban la Londra, dîndu-i cele mai frumoase veșminte ale sale. Acesta se prezintă la regele John, cu toată suita, cum făcuse și Abatele

mai înainte, dar îmbrăcat într-o robă simplă de călugăr și cu o glugă acoperindu-i fața.

— Ei, bine-ai venit, Sfinția Ta, zise regele John. Văd că te-ai pregătit pentru apropiatu-ți sfârșit.

— Sînt pregătit să vă dau răspunsurile, Maiestatea Voastră, zise acesta.

— Ei bine, să-ncepem cu prima întrebare. Unde este centrul pămîntului cel rotund ? întrebă regele.

— Aici, zice ciobanul-abate, înfigîndu-și toiagul în pămînt; și dacă Maiestatea voastră nu mă crede, să meargă și să măsoare, ca să se convingă.

— Pe Sfîntul Botolph, zise regele, șugubăț și viclean răspuns. Să trecem la a doua întrebare. Cam în cît timp aş putea înconjura călare acest pămînt ?

— Dacă Maiestatea Voastră ar binevoi să se scoale cînd răsare soarele și să meargă alături de acesta, pînă dimineața următoare Înălțimea Voastră îl veți fi înconjurat.

— Pe Sfîntul John, zise regele John. N-aș fi crezut că se poate înconjura pămîntul într-un timp așa de scurt. Dar să lăsăm asta și să trecem la a treia și totodată ultima întrebare : la ce mă gîndesc eu ?

— Asta e simplu, Înălțimea Voastră, zise păstorul; Maiestatea Voastră se gîndește că eu sînt domnul meu, Abatele de

Canterbury; dar, precum puteţi vedea, şi-n acest moment el îşi ridică gluga, eu sînt doar sărmanul lui păstor. Am venit să vă cer iertare şi pentru el şi pentru mine.

Regele John rîse cu poftă şi zise:

— Bine ticluită. Tu ai mai multă minte decît stăpînul tău şi vei fi Abate în locul lui.

— Nu, aşa ceva nu se poate, zise păstorul. Eu nu ştiu nici să scriu nici să citesc.

— Ei bine, atunci săptămînal cîte patru nobili se vor ocupa de instruirea minţii tale isteţe. Şi transmite-i Abatelui că l-am iertat.

Şi cu aceasta regele John îngădui păstorului să plece, după ce-i dădu un cadou pe cinste şi o pensie, pe lîngă acesta.

e mult de tot, spune povestea, au fost trei urși care locuiau într-un castel dintr-o pădure uriașă. Unul din ei era mare, altul mijlociu, iar ultimul abia un ursuleț. În aceeași pădure, mai trăia singur-singurel și un vulpoi. Numele lui era Lăbuță buclucașă. Vulpoiului tare îi mai era frică de cei trei urși dar, cu toate acestea, dorea foarte mult să știe totul despre ei. Într-o zi, când trecea prin pădure, vulpoiul s-a trezit lângă Castelul urșilor și s-a întrebat dacă n-ar putea pătrunde cumva înăuntru. S-a uitat într-o parte și-n alta, dar n-a zărit pe nimeni. Așa că, s-a apropiat încet de ușa castelului și a încercat să vadă dacă o poate deschide cu lăbuța. Într-adevăr, ușa nu era închisă și el a deschis-o doar cât să-și bage nasul și să se uite. Dar n-a văzut pe nimeni. Așa că a mai crăpat-o puțin, și-a băgat mai întâi o lăbuță și apoi alta, și apoi și pe cealaltă pînă s-a trezit că a intrat cu totul în Castelul urșilor. Se afla într-o încăpere uriașă cu trei scaune în ea: unul mare, unul mijlociu, și unul mic, mic. Vulpoiul s-a hotărît să se așeze și de acolo să vadă tot ce e în jurul lui. Așa că s-a așezat în scaunul mare. Dar a găsit că scaunul e atît de tare și incomod, încît îl dureau și oasele; așa că a sărit jos imediat și s-a așezat în scaunul mijlociu. Stînd pe scaun s-a tot învîrtit în el fără însă a reuși să se simtă confortabil. Văzînd aceasta, s-a așezat pe scau-

nul mic care era atît de moale și călduros încît Lăbuță buclucașă se simțea nu numai confortabil, dar și foarte fericit. Doar că, deodată, scaunul s-a făcut bucăți-bucățele sub el și vulpoiul n-a reușit să-l mai facă la loc. Așa că s-a ridicat și a început să se uite din nou în jurul lui. Pe o masă vulpoiul a zărit trei farfurii: una era mare, alta mijlocie și a treia era o farfurioară micuță. Lăbuță buclucașă era foarte însetat și a început să bea din farfuria mare. A gustat numai puțin pentru că laptele era așa de acru și neplăcut că nu a mai putut bea nici un strop. Apoi, a încercat laptele din farfuria mijlocie dar și din aceasta nu a băut decît puțin. A luat vreo două, trei guri dar nici gustul acestuia nu era prea grozav așa că a lăsat-o baltă și s-a îndreptat către farfurioară, unde laptele era atît de dulce și bun, încît a tot băut pînă ce n-a mai rămas nici un strop.

Apoi, Lăbuță buclucașă s-a gîndit că ar avea chef să se ducă la etaj. A ascultat cu atenție, dar n-a auzit nici un zgomot. S-a urcat iute la etaj și a găsit o cameră mare cu trei paturi în ea: un pat mare, unul mijlociu și un pătuț micuț, alb. S-a urcat în patul mare, dar acesta era atît de tare încît a sărit jos imediat și l-a încercat pe cel mijlociu. Acesta era ceva mai bunișor dar nici în el nu se simțea prea bine așa că după ce s-a zbenguit puțin prin el s-a ridicat și s-a așezat în pătuț. Pătuțul era moale, cald și vulpoiul s-a simțit atît de bine în el, încît pe loc a adormit buștean.

După o vreme, urșii s-au întors acasă și cînd au ajuns în holul mare, ursul cel mare s-a îndreptat spre scaunul lui și a întrebat:

— Cine a stat pe scaunul meu ?

Cel mijlociu a zis și el:

— Cine a stat în scaunul meu ?

Iar cel mic a spus cu o voce subțire :

— Cine a stat în scaunul meu și mi l-a făcut fărîme ?

După aceasta cei trei urși s-au dus să-și bea laptele. Ajungînd la masă ursul cel mare a mormăit :

— Cine a băut din laptele meu ?

Cel mijlociu spuse cu o voce mai subțire :

— Cine a băut din laptele meu ?

La rîndul lui ursuleţul a spus şi el cu o voce piţigăită :

— Cine mi-a băut tot laptele ?

Apoi, cei trei urşi s-au dus la etaj şi au intrat în dormitor.

Acolo, ursul cel mare a mormăit supărat :

— Cine a dormit în patul meu ?

Ursul mijlociu a mormăit grav :

— Cine a dormit în patul meu ?

Ursuleţul întreabă şi el:

— Cine a dormit în pătuţul meu — dar, iată-l, e chiar aici.

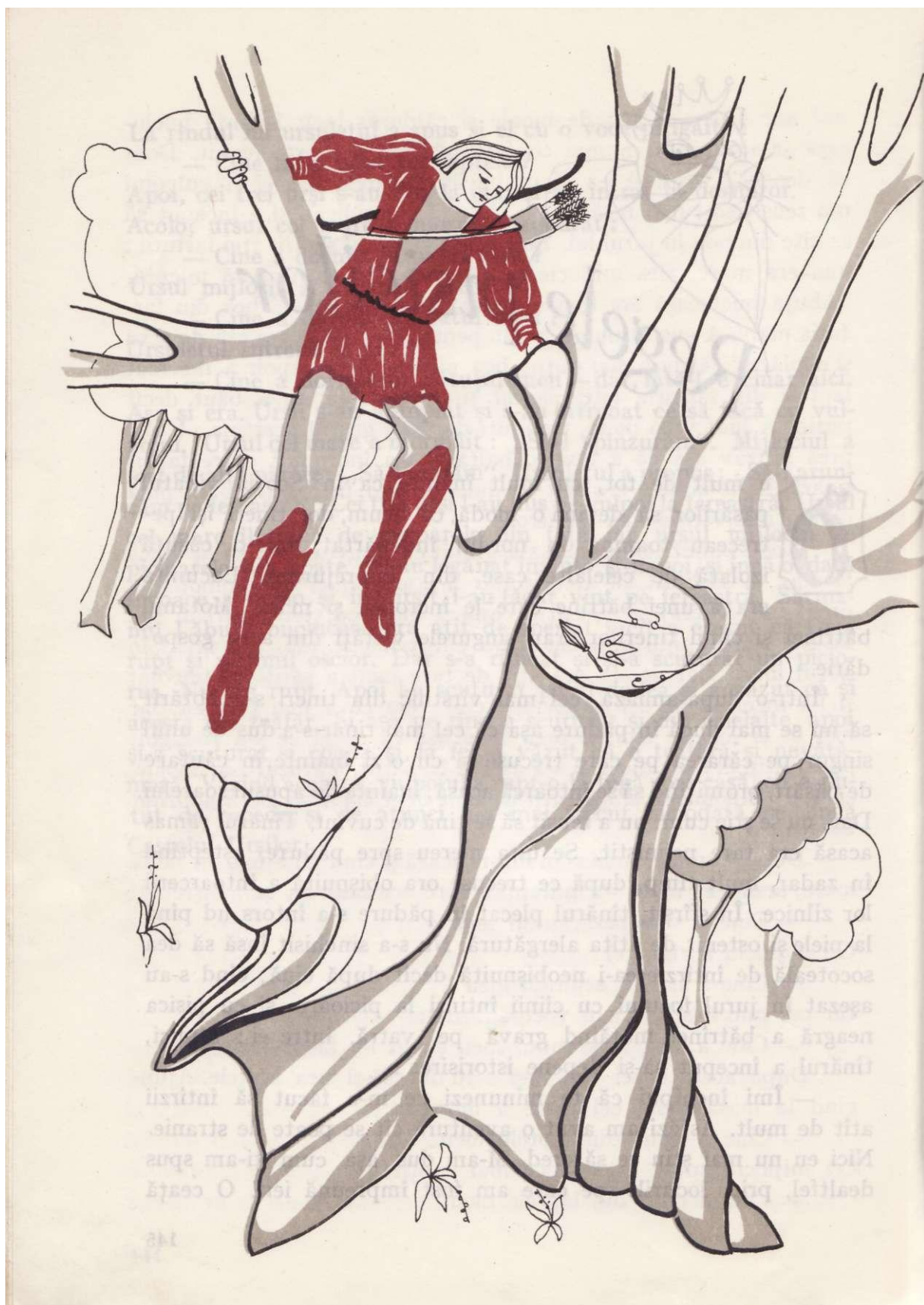
Aşa şi era. Urşii s-au apropiat şi s-au întrebat ce să facă cu vulpoiul. Ursul cel mare a mormăit : „Să-l spînzurăm”. Mijlociul a fost de altă părere: „Să-l înecăm”. Ursuleţul a propus: „Să-l aruncăm pe fereastră”. Cei trei urşi l-au dus pe vulpoi la fereastră. Ursul cel mare îl ţinea de picioarele din faţă iar ursul mijlociu de picioarele din spate şi l-au legănat înainte, şi-napoi, şi încă o dată încoace, şi-ncolo, şi, în sfîrşit, i-au făcut vînt pe fereastră. Sărmanul Lăbuţă buclucaşă era atît de speriat încît a crezut că i s-a rupt şi ultimul oscior. Dar s-a ridicat şi şi-a scuturat un picioruş. Nu era rupt. Apoi l-a scuturat pe al doilea şi a văzut că şi acesta era teafăr. Şi aşa pe rînd a scuturat şi din celelalte, apoi şi-a scuturat şi coada şi, la fel, a văzut că e teafără şi nevătămată. Văzînd aceasta, vulpoiul a rupt-o la fugă spre casă, cît a putut de repede, şi de atunci n-a mai trecut niciodată pe lîngă Castelul Urşilor.

De mult de tot, cu mult înainte ca în Scoția vînatul păsărilor să devină o modă, ca acum, doi tineri își petreceau toamna în nordul îndepărtat, într-o casuță izolată de celelalte case din împrejurimi. Locuința era a unei bătrîne care le încropea și masa. Motanul bătrînei și cîinii tinerilor erau singurele vietăți din acea gospodărie.

Într-o după-amiază, cel mai vîrstnic din tineri s-a hotărît să nu se mai ducă în pădure așa că cel mai tînăr s-a dus de unul singur, pe cărarea pe care trecuse și cu o zi înainte, în căutare de păsări, promițînd să se întoarcă acasă, înainte de apusul soarelui. Dar, nu se știe cum nu a reușit să se țină de cuvînt. Tînărul rămas acasă era tare neliniștit. Se uita mereu spre pădure, așteptînd în zadar, mult timp, după ce trecuse ora obișnuită a întoarcerii lor zilnice. În sfîrșit, tînărul plecat în pădure s-a întors ud pînă la piele și ostenit de atîta alergătură. Nu s-a sinchisit însă să dea socoteală de întîrzierea-i neobișnuită decît după cină, cînd s-au așezat în jurul focului, cu cîinii întinși la picioare și cu pisica neagră a bătrînei, moțîind gravă pe vatră, între ei; atunci, tînărul a început să-și depene istorisirea :

— Îmi închipui că te minunezi ce m-a făcut să întîrzii atît de mult. Astăzi am avut o aventură cît se poate de stranie. Nici eu nu mai știu ce să cred. M-am dus, așa cum ți-am spus dealtfel, prin locurile pe care am fost împreună ieri. O ceață

densă s-a lăsat tocmai cînd eram gata s-o iau spre casă și m-am rătăcit. Am mers așa multă vreme, neștiind unde mă aflu, pînă ce, în sfîrșit, am zărit o luminiță. M-am îndreptat în direcția ei, în speranța unei mîini de ajutor. Dar cînd m-am apropiat, luminița a dispărut și eu m-am trezit lîngă un stejar mare și bătrîn. M-am urcat în copac să caut luminița și ce crezi !? Era chiar sub mine, chiar în scorbura copacului. Aveam impresia că mă uit într-un fel de biserică în care se făcea o slujbă de înmormîntare. Auzeam cîntece și am văzut un sicriu înconjurat de torțe purtate de... dar ce să-ți mai spun, pentru că sînt sigur că n-ai să-mi dai crezare.

Prietenul l-a implorat sincer să continue, nemișcat în ascultare, uitînd și de pipa din care trăsese pînă atunci. Cîinii dormeau liniștiți, dar motanul dădea impresia că-l ascultă pe tînăr cu tot atît de mare atenție ca și un om. Amîndoi tinerii și-au întors privirile involuntar către motan.

— Ei, și cum îți spuneam, a continuat întîrziatul, totul e adevărul gol gol. Sicriul și torțele erau purtate de pisici. Pe sicriu am văzut desenate o coroană și un sceptru.

Tînărul n-a apucat să mai continue. Pisica s-a ridicat strîgînd cu voce omenească :

— Vai de mine, ce prostănac sînt. Bătrînul Petru a murit și acum eu sînt regele pisicilor.

Și zicînd acestea, motanul a dispărut pe coș și nimeni nu l-a mai văzut vreodată de atunci.

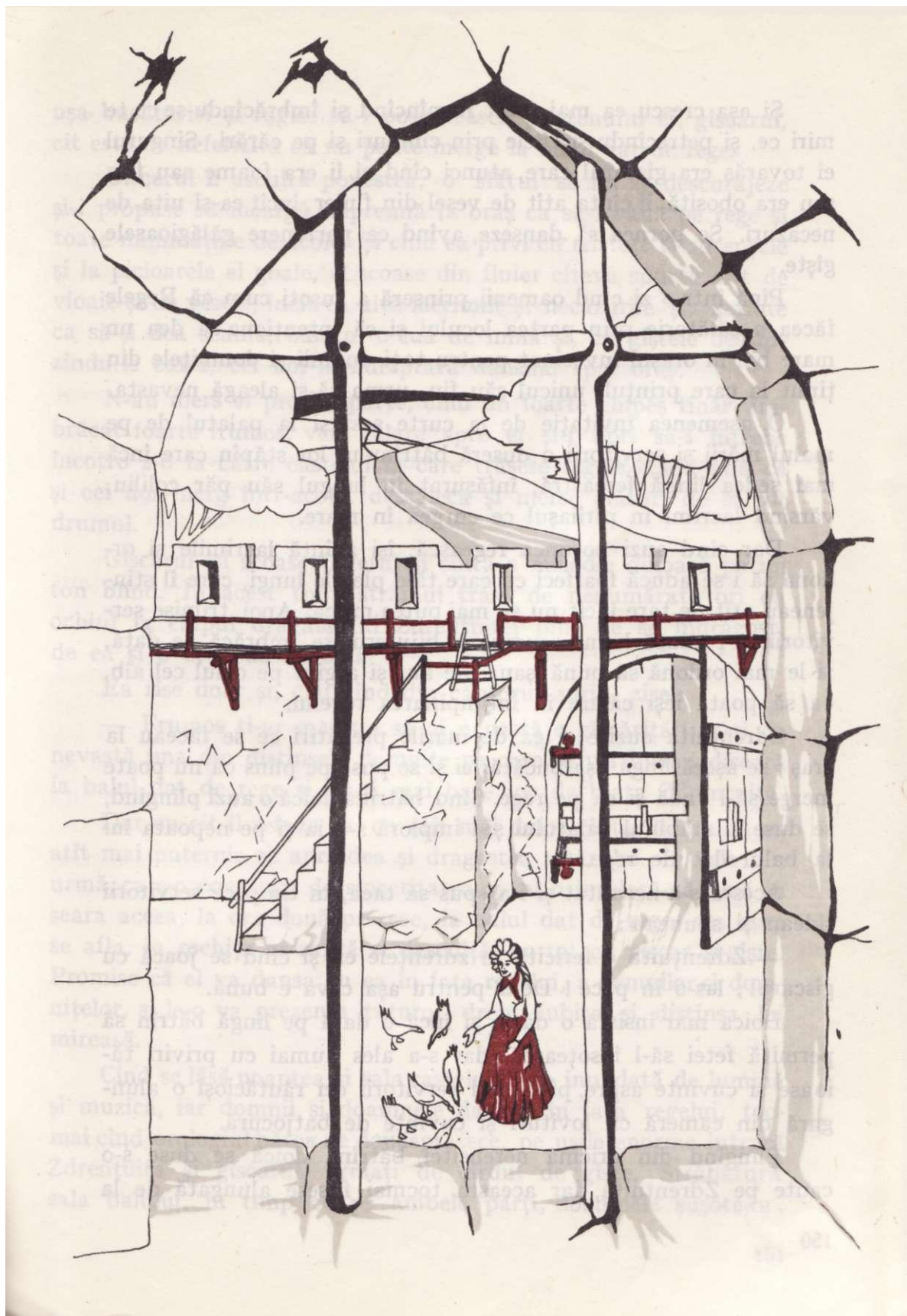

Într-un măreț palat, la malul mării, trăia odată un lord bătrîn și foarte bogat, care n-avea nici soție nici copii în viață; avea doar o nepoțică al cărei chip nu-l văzuse niciodată. Bătrînul își ura amarnic nepoțica căci la nașterea ei îi murise cea mai dragă dintre fiice.

Cînd bătrîna doică îi aduse copila, el jură că, atît timp cît va trăi, nu se va uita la ea; n-avea decît să trăiască, sau să moară, lui nu-i păsa.

Așa că-i întoarse spatele, se așeză la fereastră și privi peste întinderea nesfîrșită a mării, vărsînd lacrimi amare după fiica lui care se prăpădise, pînă cînd părul său coliliu și barba căruntă îi crescură mult peste umeri, se încolăciră peste speteaza scaunului său și pătrunseră prin crăpăturile din dușumea; lacrimile sale, care picurau pe pervazul geamului, săpaseră un șanț în piatră și curgeau ca un rîuleț în mare. În tot acest timp, nepoata lui creșcu fără ca cineva să-i poarte de grijă. Doar doica cea bătrînă se mai îndura de ea și, cînd nu era nimeni prin preajmă, îi dădea cîte o farfurie cu resturi de la bucătărie, sau cîte o rochiță ruptă luată din sacul cu zdrențe.

Ceilalți servitori de la palat o alungau de pe lîngă casă cu lovituri și cuvinte de ocară poreclind-o „Zdrențuita” și arătau cu degetul înspre picioarele ei desculțe și umerii ei golași, pînă ce fata o lua la fugă plîngînd, să se ascundă prin tufișuri.

Și așa cresc ea mai mult nemîncînd și îmbrăcîndu-se cu te miri ce, și petrecîndu-și zilele prin cîmpuri și pe cărări. Singurul ei tovarăș era gîscarul care, atunci cînd ei îi era foame sau frig sau era obosită, îi cînta atît de vesel din fluier, încît ea-și uita de necazuri. Se pornea să danseze, avînd ca parteneri gălăgioasele gîște.

Pînă într-o zi cînd oamenii prinseră a șușoti cum că Regele făcea o călătorie prin partea locului și că intenționa să dea un mare bal în orașul învecinat pentru toți domnii și domnițele din ținut la care prințul, unicul său fiu, urma să-și aleagă nevasta.

O asemenea invitație de la curte sosi și la palatul de pe malul mării și servitorii o duseră bătrînului lor stăpîn care încă mai ședea lîngă fereastră, înfășurat în lungul său păr coliliu, vîrsînd lacrimi în pîrîiașul ce curgea în mare.

Dar, cînd auzi porunca regească, își zvîntă lacrimile și ordonă să i se aducă foarfeci cu care tăie pletele lungi, care îl stînjeneau atît de tare încît nu se mai putea mișca. Apoi, trimise servitorii să-i aducă haine scumpe și bijuterii, se îmbracă pe dată, și le mai ordonă să pună șaua de aur și argint pe calul cel alb, ca să poată ieși călare în întîmpinarea regelui.

Zdrențuita auzise și ea de marile pregătiri ce se făceau la oraș ; se așeză lîngă ușa bucătăriei și se puse pe plîns că nu poate merge să-l vadă și ea pe rege. Cînd bătrîna doică o auzi plîngînd, se duse la stăpînul palatului și-l imploră s-o ia și pe nepoata lui la balul dat de rege.

Acesta s-a-ncruntat și i-a spus să tacă, în timp ce servitorii rîdeau și spuneau :

— Zdrențuita e fericită în zdrențele ei și cînd se joacă cu gîscarul; las-o în pace ! Doar pentru așa ceva e bună.

Doica mai insistă o dată, și încă o dată pe lîngă bătrîn să permită fetei să-l însoțească, dar s-a ales numai cu priviri tăioase și cuvinte aspre, pînă cînd servitorii cei răutăcioși o alungară din cameră cu lovituri și cuvinte de batjocură.

Plîngînd din pricina nereușitei, bătrîna doică se duse s-o caute pe Zdrențuita, dar aceasta tocmai fusese alungată de la

ușa bucătăriei și fugise să-i povestească prietenului ei, gîscarul, cît este de nefericită că nu poate merge la balul dat de rege.

Gîscarul îi ascultă povestea, o sfătuiește să nu se descurajeze și-i propune să meargă împreună la oraș ca să-l vadă pe rege și toate minunățiile de acolo. Și cînd ea privi cu tristețe la zdrențele și la picioarele ei goale, el scoase din fluier cîteva sunete atît de vioaie și de vesele, încît ea uită lacrimile și necazurile și, înainte ca să-și dea seama, băiatul o luă de mînă și, cu gîștele deschizîndu-le calea, cei doi se-ndreptară dansînd spre oraș.

N-au mers ei prea departe, cînd un foarte chipeș tînăr, îmbrăcat foarte frumos, veni călare spre ei și-i opri să-i întrebe încotro s-o ia către castelul la care trăsese regele. Cînd află că și cei doi merg într-acolo, descălecă și merse alături de ei tot drumul.

Gîscarul își scoase fluierul și cîntă o melodie duiosă pe un ton blînd. În acest timp, străinul trase de nenumărate ori cu ochiul la chipul drăgălaș al Zdrențuitei pînă ce se îndrăgosti de ea și o ceru de nevastă.

Ea rîse doar și, clătinînd din căpșorul auriu, zise :

— Frumos ți-ar mai sta să ai nevastă o gîscăriță ! Ia-ți de nevastă una din distinsele domnițe pe care le vei întîlni diseară la balul dat de rege și nu-ți mai bate joc de biata Zdrențuită.

Dar cu cît îl refuza ea, cu atît mai duios cînta fluierul și cu atît mai puternic se aprindea și dragostea tînărului. În cele din urmă, ca s-o convingă de sinceritatea sa, el o imploră să vină în seara aceea, la ora douăsprezece, la balul dat de rege, așa cum se afla, în rochița ei ruptă și desculță, cu tot cu gîscar și gîște. Promise că el va dansa cu ea în fața regelui, a domnilor și domnițelor, și le-o va prezenta tuturor drept iubita și distinsa lui mireasă.

Cînd se lăsă noaptea și sala castelului era inundată de lumină și muzică, iar domnii și doamnele dansau în fața regelui, tocmai cînd orologiul bătea de douăsprezece, pe ușile enorme intrară Zdrențuita și gîscarul, urmați de cîrdul de gîște. Străbătură sala balului, în timp ce, pe ambele părți, doamnele șușoteau ,

domnii rîdeau, iar regele, care se afla în capătul sălii, se uita nedumerit.

Dar cînd ajunseră în fața tronului, iubitul Zdrențuitei se ridică de lîngă rege și veni în întîmpinarea ei. Luînd-o de mîină, o sărută de trei ori, de față cu toți și se-ntoarse spre rege :

— Tată, zise el —căci era însuși prințul —am ales deja, și iată-mi mireasa —cea mai frumoasă și încîntătoare fată din ținut.

Înainte ca el să-și termine vorbele, gîscarul duse fluierul la gură și scoase cîteva note duioase care semănau cu cîntecul unei păsări de pădure; și în timp ce cînta, cîrpele de pe Zdrențuita se transformară în veșminte strălucitoare, împodobite cu pietre sclipitoare, o coroniță de aur se afla în părul ei auriu iar cîrdul de gîște din spatele ei se prefăcu într-un alai de paji grațioși care-i duceau trena lungă.

Și pe cînd regele se ridică s-o întîmpine ca pe fiica lui, trompetele răsunară prelung în cinstea noii prințese, iar oamenii din stradă își ziseră unii altora :

— O, Prințul și-a ales de nevastă pe cea mai frumoasă fată din ținut.

Iar gîscarul se făcu nevăzut și nimeni n-a mai aflat ce s-a ales de el. Iar bătrînul domn se-ntoarse acasă, la palatul său de pe malul mării; la curte nu putea rămîne căci jurase să nu se uite niciodată la chipul nepoatei sale.

Cred că l-ați putea vedea, căci el tot mai stă lîngă fereastră, plîngînd amarnic și privind departe, peste întinderea nesfîrșită amării.

raia odată un mîndru gentilom care avea o casă impunătoare situată în mijlocul unui parc. În parc se aflau copaci minunați printre care hoinăreau în voie cerbii. Iar mai încolo, cît vedeai cu ochii, se întindeau ogoare mănoase.

Dar gentilomul nostru nu avea copii și cum era peste măsură de mîndru, el își dorea mai presus de orice să aibă un fiu care, la moartea lui, să-i poarte numele și să-i moștenească averea. Anii trecură și-n cele din urmă soția îi născu un copil. Dar vă puteți închipui dezamăgirea gentilomului cînd află că pruncul era o fetiță. Și deși avea o frumoasă și zdravănă fetiță, gentilomul era amărît și furios. Așa de furios era că nu are un fiu încît refuză pînă și să se uite la fetiță.

— Să piară din fața ochilor mei ! zise el. Luați-o și vai de voi dacă vreodată mai dau ochii cu ea !

Atît de neînduplecat și de aprig era gentilomul încît soția și slujitorii săi trebuiau să i se supună. Și pe măsură ce fetița creștea ar fi fost în zadar să i se spună gentilomului cît de frumoasă, veselă și încîntătoare era, de vreme ce el nu suporta să i se pomenească nici măcar numele.

Și gentilomul nostru nici că-și ierta nevasta că nu-i dăruise un fiu. Și doar nu era din vina ei, sărmana femeie, dar așa-s uneori bărbații mîndri și ea nu avea ce face ca să îndrepte lucrurile.

După cum era moda în vremurile acelea, cînd fata împlinea cincisprezece ani era socotită numai bună de măritat. Gentilomul dădu poruncă ca fiica lui să se mărite cu primul om care o va cere de nevastă. Și se întîmplă ca acesta să fie un bătrîn sașiu care mai și tușea tot timpul. Și, ca și cum asta n-ar fi fost de-ajuns, mai avea și o barbă stufoasă și era slab de i se ciocneau genunchii unul de celălalt. Fata nu putea să se împace cu gîndul că trebuie să-și ia de bărbat o asemenea arătare și se duse să se sfătuiască cu prietena ei, îngrijitoarea de păsări. Aceasta era o bătrînă care trăia într-o colibă pe pămînturile gentilomului și aducea ouă și păsări la conac, ori de cîte ori era nevoie. Se spunea că e vrăjitoare dar fetei nu-i păsa de vorbe, căci totdeauna găsisese la ea alinare și sfaturi la nevoie.

— Ce să mă fac ? întrebă fata. N-am de gînd să mă mărit cu momîia aia, dar nu știu cum s-o scot la capăt.

— Iată ce trebuie să faci, îi spuse îngrijitoarea. Spune-le că te vei căsători cu bătrînul dar că mai întîi trebuie să-ți faci o rochie țesută cu argint.

Așa că fata merse acasă și le spuse că trebuie să-și facă o rochie țesută din argint. Peste cîteva zile rochia era gata și fata arăta încîntătoare în ea, dar tot nu vroia să se mărite cu bătrînul.

— Ce să mă fac ? o întrebă pe îngrijitoare.

— Du-te înapoi, îi zise aceasta, și spune-le că trebuie să-ți faci o rochie urzită cu fire de aur.

Așa că fata merse acasă și le spuse alor săi că vrea o rochie urzită cu fire de aur. La cîteva zile, rochia era gata și cu toții spuneau că nu văzuseră nicicînd o fată mai bogat gătită. Totuși, ea nu vroia să se mărite cu bătrînul. Așa că se sfătui din nou cu îngrijitoarea care de data aceasta o povățui să ceară o rochie făcută din pene — cîte o pană de la fiecare din păsările cerului. Fata merse acasă și le spuse și aceasta alor săi. Ca urmare, un servitor ieși și împrăștie boabe de mazăre prin curte.

— Cîte o pană în schimbul unui bob, strigă el către păsările cerului. Și tot felul de păsări, de la micuța pitulice pînă la vulturul cel uriaș, de la vrabia cea cafenie pînă la păunul cel splendid colorat, au venit și au lăsat cîte o pană în schimbul

unui bob de mazăre. Și când s-au terminat boabele de mazăre, a rămas în locul lor o grămadă mare de pene. Croitoresele de la conac au luat penele și le-au tot potrivit pînă ce a ieșit o rochie minunată iar atunci cînd fata o îmbracă toți au spus că nu văzuseră o mireasă mai frumos îmbrăcată.

Dar ei nici că-i trecea prin gînd să se mărite cu bătrînul.

— Ce să mă fac ? o întrebă ea pe îngrijitoarea de păsări. Nu mai pot amîna multă vreme și tare mă tem că de data asta mă vor forța să mă mărit cu el.

— Totul se va sfîrși cu bine, îi zise îngrijitoarea. De data asta trebuie să le ceri o rochie făcută din blăniță de pisică.

Și i se făcu o rochie din șase blănițe de pisică neagră și șapte blănițe de pisică tărcată. Și toată lumea devenise atît de nerăbdătoare, mai cu seamă bătrînul cel costeliv și sașiu, încît se dădu poruncă ca nunta să aibă loc chiar a doua zi.

Fata nu se mai duse să se sfătuiască cu îngrijitoarea de păsări ci se hotărî să fugă. Așa că noaptea, îmbracă rochia din blănițe de pisică, pe celelalte trei rochii la strînse într-o boccea— și plecă din casa tatălui ei, mergînd prin întuneric cît putu de repede. Din fericire răsări luna așa că reuși să-și găsească drumul prin pădure.

Dar cum mergea ea de cîtva timp și-ncepuse să cam obosească iar luna apusese și codrii deveniseră întunecoși și înfri-coșători, deodată văzu luminile unui castel măreț ce se înălța chiar la marginea pădurii. În drum dădu peste coliba unui tăietor de lemne și-și lăsă acolo bocceaua cu cele trei rochii, ascunzînd-o sub o grămadă de paie și saci vechi. Spera ca ele să fie în siguranță în acel loc căci coliba nu prea părea locuită. Apoi mîncă picul de mîncare pe care-l luase cu ea, se-ntinse pe podea și adormi.

De-ndată ce se crăpă de ziuă se duse la castel și nimeri toc-mai la intrarea bucătăriei. Bătu la ușă și ceru să vorbească cu menajera, căreia îi spuse că este în căutare de lucru. Menajera îi răspunse că o poate pune să spele vasele, dacă se pricepe, și că urma să primească ordine de la bucătăreasă. Va primi, în schimb de mîncare și un pat pentru noapte. Așa că se angajă ca. spălă-

toreasă de vase la castelul cel măreț și toți îi spuneau Blăniță-de-pisică, din pricina rochiei pe care o purta. Toți o îndrăgeau cu excepția bucătăresei, care era o femeie haină, nemiloasă și invidioasă pe Blăniță-de-pisică, pentru că era frumoasă și îndrăgită de toată lumea.

Într-o zi era mare agitație la bucătărie cu pregătirile care se făceau pentru marele bal ce se dădea în sala cea mare în cinstea tânărului prinț care tocmai se întorsese de la curtea din Londra. Nici că se mai pomenise atîta vînzoleală. Fuseseră invitate toate doamnele și domnii din ținut și trebuiau pregătite mîncăruri, curățate și frecate vasele de argint și de aur, lustruite podelele. Totul trebuia să strălucească lună pînă seara.

— Ce mult aș vrea să merg și eu la bal, zise Blăniță-de-pisică.

Auzind acestea bucătăreasa cea haină îi zise :

— Ce ! O spălătoreasă de vase la bal ! Că bine ți-ar mai sta în blana ta de pisică, jerpelită și unsuroasă, printre toți cei din lumea bună ! Hai, dă-i zor cu treaba, nespălată și neobrazată ce ești tu ! Pe lîngă ocară aruncă și un lighean cu apă murdară în fața fetei, dar Blăniță-de-pisică rîse și-și șterse apa de pe ochi.

Cînd se lăsă seara și-și termină treaba, Blăniță-de-pisică se furișă afară, merse la coliba tăietorului de lemne, unde-și lăsase rochiile cele frumoase. Își scoase rochia din blănițe de pisică, se scaldă în apa cristalină a unei cascade care scînteia prin apropiere ; apoi își pieptănă lungul păr auriu și-l legă la spate cu o fundă argintie. După aceea, scoase din boccea rochia țesută din argint și o scutură ca să înlătorească cutele. Rochia era lucrată atît de bine și dintr-un material de așa de bună calitate încît abia dacă se șifonase puțin. Așa că Blăniță-de-pisică îmbracă rochia, o încheie la gît și porni în fugă spre castel.

Musafirii sosiseră cu toții iar intrarea era ticsită de trăsurile.

Fata auzea muzica ce venea dinspre sala balului. Nebăgată în seamă și puținel cam speriată, urcă în grabă treptele cele mari și intră în sală. Timp de cîteva minute nimeni nu o observă. Apoi muzica se opri și dansatorii reveniră la locurile lor. Încetul cu încetul un murmur străbătu întreaga sală; murmurul se

transformă în șoaptă. Toți erau acum cu ochii pe Blăniță-de-pisică care apăruse ca din senin în rochia ei argintie, cu ochii scînteietori și cu părul revărsîndu-i-se pe umeri. Toți se-ntrebau cine poate fi. Cîteva dintre domnițe își mușcară buzele de ciudă; iar doamnele mai în vîrstă, care ședeau pe lîngă pereți, făcîndu-și vînt cu evantaiele, își aminteau de tinerețea lor, și se-ntrebau dacă la primul lor bal fuseseră la fel de frumoase ca necunoscuta aceasta. Iar tinerii o priveau încremeniți și, cu toate că era împotriva bunelor maniere, nu-și puteau desprinde privirea de la ea. Și apoi însuși tînărul prinț străbătu ringul de dans, liber acum, făcu o plecăciune în fața ei și o luă de mîină. Peste cîteva clipe muzicanții porniră a cînta iar tînărul și frumoasa fată conduceau dansul.

Toată noaptea Lord Marivel —căci așa-l chema —dansă cu Blăniță-de-pisică. El vorbi puțin dar nu-și lua ochii de la ea. Cînd apăru prima geană de lumină și o parte din musafiri plecaseră deja pe la trăsuri, Blăniță-de-pisică îi spuse lui Lord Marivel că trebuie să plece. El parcă plutea și de-abia fu în stare să-și ia rămas bun de la ea.

— Unde locuiești ? reuși s-o întrebe în cele din urmă.

— Ei, prin Preajma Ligheanului cu Apă, zise fata.

Și cu aceasta se desprinsă din mîna lui și dispăru în mulțime. Și s-a dus la coliba de sub copaci unde își schimbă rochia argintie cu cea din blănițe de pisică.

A doua zi, s-a întors la lucru în bucătăria castelului unde se apucă de spălatul vaselor și pocalelor folosite la balul cel mare, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic.

Lordul Marivel întrebă pretutindeni unde se află Preajma Ligheanului cu Apă dar nimeni nu auzise de așa un loc. Îi spuse mamei sale că trebuie s-o găsească pe fata cu rochie argintie căci nu poate fi fericit fără ea și că niciodată nu va consimți să se căsătorească cu altcineva. Așa că se făcură cercetări dar nu se dădu de urma frumoasei partenere a tînărului lord.

La cîtăva vreme, mama băiatului hotărî să mai dea un bal în speranța că necunoscuta tînără își va face din nou apariția.

Și din nou fu zarvă la bucătărie. Se pregătiră bucate minunate și totul era gata și strălucea de curățenie ca și data trecută.

— Ce n-aș da să pot merge și eu la bal, oftă Blăniță-de-pisică. Dar haina bucătăreasă o repezi pe loc :

— Auzi idee năstrușnică ! O spălătoreasă de vase la bal ! Că bine ți-ar mai sta printre toți cei de vază. Dă-i zor cu treaba, nespălată și neobrazată ce ești !

Și zicînd acestea, înhață un polonic de porțelan pe care-l sparse de spinarea lui Blăniță-de-pisică. Fata rîse și plecă să mai aducă și alte farfurii.

Dar era hotărîtă să meargă la bal. Cînd se lăsă seara, se duse în grabă la coliba de sub copaci și se scaldă în cascada cristalină, își pieptănă din nou părul ei lung, auriu, pînă cînd acesta atinse strălucirea unui mănunchi de raze de soare. Apoi, își puse în locul rochiei din blănițe de pisică rochia din fire de aur. Și de-ndată ce fu gata, se alătură mulțimii de dansatori din marea sală a balului.

Data trecută îi uimise pe toți cu rochia ei argintie dar acum, în rochia aurie, era mai strălucitoare ca oricînd. A fost întîmpinată cu un strigăt de uimire și admirație. Și imediat Lord Marivel a venit la ea și a invitat-o la dans.

Și din nou au dansat cît a fost noaptea de lungă și toată lumea se minuna cît de chipeș este tînărul lord și cît de frumoasă partenera sa. În cele din urmă, balul se sfîrși și, pentru a doua oară, Blăniță-de-pisică îi ură noapte bună partenerului și se pregăti să plece.

— Dar spune-mi, insistă Marivel —spune-mi unde locuiești?

— Prin Preajma Polonicului Spart, zise Blăniță-de-pisică rîzînd și o luă la fugă, lăsîndu-și partenerul nedumerit, privind cu admirație în urma ei.

Ea găsi coliba cu ușurință, se schimbă în rochia din blănițe de pisică și se-ntoarse la patul ei de paie de la bucătărie.

În ce-l privește pe Marivel, același lucru s-a întîmplat din nou. Nimeni nu i-a putut spune unde se află Preajma Polonicului Spart și el începu să tînjească după drăgălașul chip al misterioasei sale parteneri, după zîmbetele și părul ei auriu. Așa că nu se putu face nimic altceva decît ca mama sa să poruncească pregă-

tirile pentru un alt bal, cu speranța ca Blăniță-de-pisică va veni așa cum venise și la celelalte două.

Două săptămîni mai tîrziu, toată lumea se agita pe la bucătărie în toiul pregătirilor pentru bal.

— O, ce mi-ar place să merg și eu, oftă Blăniță-de-pisică.

— Cred și eu că ți-ar place ! rînji bucătăreasa. Frumos ai mai arăta printre mesenii cei de vază în blana ta de pisică, soioasă și jerpelită. Ia mai dă-i zor cu treaba, neobrăzată ce ești !

Și cu asta, aruncă cu o furculiță grea de metal în Blăniță-de-pisică dar n-o ajunse; în schimb, lovi peretele de piatră din spatele ei, și furculița căzu pe dușumea cu zgomot, strîmbîndu-se. Blăniță-de-pisică rîse și-și văzu mai departe de lustruit.

Așa cum bănuîți, în noaptea aceea, ea se furișă de la bucătărie, se scaldă în apa cristalină a cascadei, își pieptănă părul cel lung și-și schimbă rochia din blănițe de pisică cu cea din pene de păsări.

Și ce priveliște încîntătoare era printre dansatorii din sala balului ! Pînă și muzicanții s-au oprit din cîntat să privească o rochie atît de neobișnuită și toți oaspeții au remarcat că aceasta i se potrivea și mai bine decît celelalte. Marivel dansă cu ea cît a fost noaptea de lungă și, cînd ea se pregăti să plece, o mai întrebă o dată unde locuiește.

— Locuiesc, îi spuse ea, prin Preajma Furculiței Strîmbe.

Dar, de data aceasta, tînărul lord fu mai isteț. O conduse pînă la ușă, apoi se-nfășură într-o mantie neagră și, nevăzut, se ținu după ea. Stînd în spatele unui copac, în lumina palidă a dimineții, o văzu intrînd în coliba tăietorului de lemne și ieșind după cîteva clipe îmbrăcată în rochia din blănițe de pisică. Apoi, o urmări pînă la castel și o văzu dispărînd prin ușa bucătăriei.

— Deci așa, își zise el, aici locuiește, chiar sub acoperișul meu. Și nu putu să n-o admire pentru felul în care ocolise să-i spună că ea era angajată în bucătăria mamei lui. Dar pe el nu-l deranja cîtuși de puțin. O iubea indiferent că era spălătoreasă sau prințesă. Nu avea nici o importanță.

Dimineața următoare, intră în bucătărie să se convingă că Blăniță-de-pisică este acolo și ca nu cumva să se fi înșelat. Și

bineînțeleș că ea se afla acolo și-și vedea de vase. De-abia se stăpîni să nu-i ia farfuriile din mîini și să i le ducă el. Dar nu se făcea s-o sperie. Așa că urcă la mama lui să-i spună că nu va iubi niciodată pe nimeni altcineva decît pe spălătoreasa Blăniță-de-pisică, care lucra jos, chiar în castelul lor.

— E frumoasă, spuse el, și blîndă și veselă și nimeni altcineva nu mă va face fericit. Dacă ea mă vrea, mă voi căsători cu ea, indiferent de ce vor spune oamenii.

Stăpîna casei discută asta cu soțul ei care se înfurie peste măsură. Îi interzise cu desăvîrșire fiului său să se mai gîndească la spălătoreasă și-i spuse că dacă mai dă cu ochii de ea, fata va fi alungată și i se va interzice sub pedeapsa cu moartea să se mai apropie de castel.

Cuprins de tristețe, Marivel urcă în camera sa și se așeză pe pat. Știa că nu are rost să se opună voinței tatălui său. Totuși, nu-i venea să creadă că n-o s-o mai vadă pe Blăniță-de-pisică. Nu se atinse nici de mîncare, nici de apă, ci zăcu nemișcat pe pat, cuprins de gînduri negre. Nu-și găsi somnul noaptea și în curînd deveni palid și se îmbolnăvi atît de tare, încît peste cîteva zile doctorul casei se alarmă de starea sănătății sale.

Doctorul îi spuse stăpînului său că tînărul prinț părea frămîntat din pricina unei oarecare spălătorese care lucra la bucătărie și că refuza să mănînce dacă mîncarea nu-i era adusă de fata aceea. Tatăl lui Marivel nu prea era dispus s-o lase pe fată să se apropie de fiul său dar doctorul insistă. Dacă prințul nu va mînce nimic, atunci viața sa se va afla în curînd în mare pericol. Așa că i se permise lui Blăniță-de-pisică să ducă mîncarea lui Marivel. Ea nu-i vorbi, ci-i duse pur și simplu mîncărurile recomandate de doctor, făcîndu-i o reverență și trimițîndu-i un zîmbet grav. Treptat, treptat, prințul își recăpătă puterile și doctorul le spuse părinților băiatului că aceasta se datora cu siguranță fetei. Le mai spuse că ar fi periculos să-i despartă pentru totdeauna pe cei doi.

Cînd Marivel se însănătoși complet îi spuse mamei sale că intenționează să se căsătorească cu Blăniță-de-pisică indife-

rent de ce va spune tatăl său. Amîndoi părinții încercară în zadar să-i schimbe hotărîrea, așa că, în cele din urmă, doamna trimise după Blăniță-de-pisică. Ea se schimbase în rochia bătută cu aur și apăru în fața stăpînei plecîndu-se cu modestie, dar fără a părea cîtuși de puțin rușinată. Stăpîna fu foarte încîntată de Blăniță-de-pisică. Din toată ținuta ei se degaja mîndrie dar și modestie, sfială dar și demnitate, ceea ce o făcu pe doamnă să simtă că, la urma urmei, fata aceasta va fi potrivită pentru fiul ei. În plus, toți erau de acord că fata era neobișnuit de frumoasă la înfățișare și grațioasă în mișcări. Singura ei vină era că lucra la bucătărie și că, evident, nu era de neam nobil.

Ei bine, ca să scurtăm povestea, stăpînul și stăpîna s-au învoit la această căsătorie și Marivel și Blăniță-de-pisică au făcut o nuntă minunată cum rareori s-a mai văzut. Și au trăit împreună fericiți și toată lumea zicea că nu există o pereche mai fermecătoare și mai potrivită în tot ținutul.

Dar n-am ajuns încă la sfîrșit. Blăniță-de-pisică îi dăruie soțului ei un fiu. Cînd acesta avea patru ani o cerșetoare veni la ușa bucătăriei să ceară ceva de mîncare pentru băiețelul ei care era cam de aceeași vîrstă. Se-ntîmplă ca băiețelul lui Blăniță-de-pisică să se joace pe la bucătărie și, văzînd copilul cerșetoarei, alergă în întîmpinarea lui și-l sărută dragăstos, zîmbindu-i cu o vădită plăcere și dragoste. Dar bucătăreasa cea haină încă era mai mare peste bucătărie. Blăniță-de-pisică ar fi putut-o alunga ca să-i răsplătească răutățile din trecut, dar ea era o fată bună la inimă și uitase de cîinoșenia bucătăresei. Bucătăreasa îi văzu pe cei doi băieței și spuse cu un rînjet :

— Ia te uită ce bine se mai împacă cei doi pui de cerșetoare.

Blăniță-de-pisică o auzi și fu foarte rănită în sufletul ei. Știa că nu este cerșetoare ci fiica unui gentilom mîndru, cu nimic mai prejos decît mulți dintre prietenii socrului ei. Totuși se-ntrebă dacă în sinea lui soțului nu-i era rușine cu ea. El nu-i spusese niciodată nimic, dar Blăniță-de-pisică simțea că, la urma urmei, soțul trebuie să știe cine sînt părinții soției sale. Așa că-i spuse că dorea să meargă într-o călătorie împreună cu el și cu fiul lor. A doua zi dimineața, au pornit într-o caleașcă purpurie

trasă de patru cai suri. După cîteva ore de mers au ajuns în satul în care se afla vechea casă a Blăniței-de-pisică. Ea nu mai călcase pe acolo de cînd fugise de acasă, cu cinci ani în urmă. Caleașca a tras la un han în sat, iar ea și copilul au așteptat acolo cît timp Marivel s-a dus să vadă dacă tatăl ei este acasă. Marivel îl găsi pe mîndrul gentilom șezînd lîngă cămin, în sala cea mare, abătut și singur.

— Bunule domn, zise el, dumneavoastră sînteți tatăl unei fete minunate care a plecat de acasă acu mai bine de cinci ani pentru că nu dorea să aibă nimic de-a face cu omul pe care i l-ați ales de soț ?

— Eu sînt nenorocitul acela de tată, spuse gentilomul. Sînt un păcătos ticălos și mîndru și am plătit scump pentru ticăloșia mea. Am pierdut cel mai dulce copil pe care l-a avut vreodată un tată iar cînd ea a plecat de acasă soția mea a murit de supărare: Așa că acum sînt singur cuc și nu mai am ce să aștept decît moartea ; cum să fiu iertat pentru mîndria și cruzimea mea ? Mi-am dorit un fiu și pentru că nu l-am putut avea, mi-am alungat fata de acasă.

— Uitați-vă la mine ! zise Marivel. Ce ziceți, ați fi vrut să aveți un fiu ca mine ?

Gentilomul își ridică privirea și se uită la tînrul lord.

— Ei, bine, da, spuse el. Ești înalt, chipeș, bine crescut și un fiu așa ca tine ar fi fost pe placul inimii mele. Dar ce rost are toată vorbăria asta ?

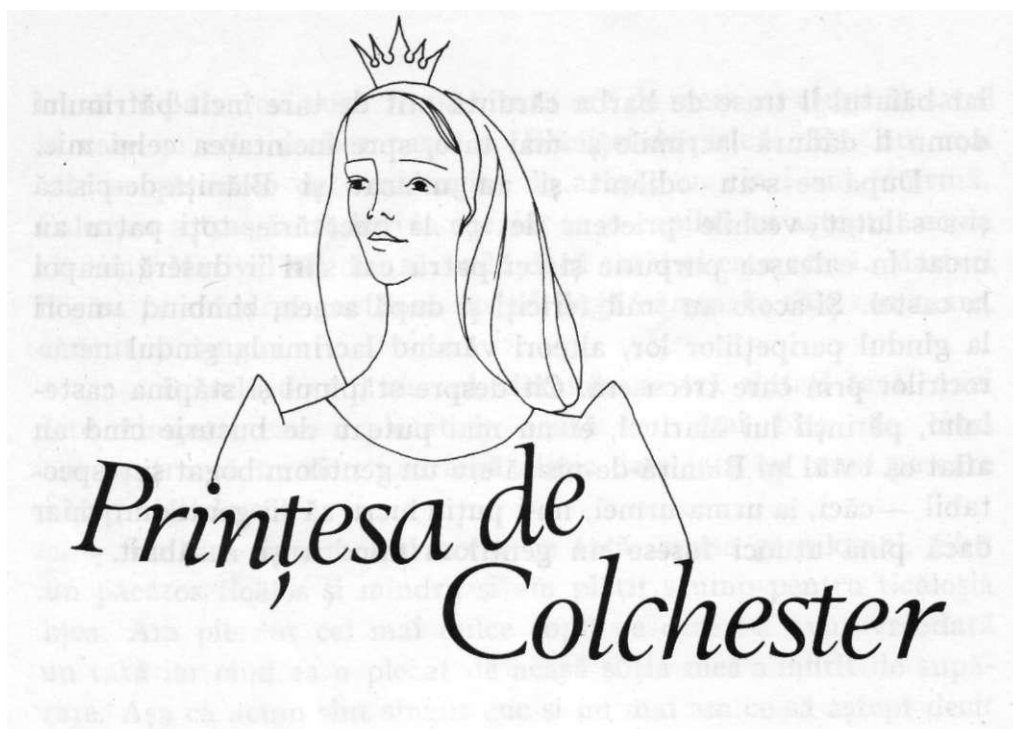
— Dacă nu vă pot fi fiu, zise Marivel, poate că aș fi bun ca soț pentru fiica dumneavoastră. Domnule, ce-ați zice să vă vedeți fiica căsătorită și cu un fiu mititel care să vă fie nepot ?

— Nu-ți rîde de un om bătrîn, zise gentilomul. Totuși dacă ai putea înfăptui un asemenea miracol, m-ai face cel mai fericit om din lume!

Lui Marivel nu-i trebui mult să-și aducă soția și fiul de la han. Ce se mai bucură Blăniță-de-pisică să-și revadă tatăl și să știe că nu-i mai purta pică. El o cuprinse în brațe și plînsese lacrimi de bucurie încît cu greu îți venea să crezi că este într-adevăr cel mai fericit om din lume. Apoi își luă în brațe nepoțelul,

iar băiatul îl trase de barba căruntă atît de tare încît bătrînului domn îi dădură lacrimile și mai tare, spre încîntarea celui mic.

După ce s-au odihnit și au mîncat și Blăniță-de-pisică și-a salutat vechile prietene de pe la bucătărie, toți patru au urcat în caleașca purpurie și cei patru cai suri îi duseră înapoi la castel. Și-acolo au trăit fericiți și după aceea, zîmbind uneori la gîndul peripețiilor lor, alteori vărsînd lacrimi la gîndul nenorocirilor prin care trecuseră. Cît despre stăpînul și stăpîna castelului, părinții lui Marivel, ei nu mai puteau de bucurie cînd au aflat că tatăl lui Blăniță-de-pisică era un gentilom bogat și respectabil — căci, la urma urmei, nu-i puțin lucru să fii gentilom, chiar dacă pînă atunci fusese un gentilom mîndru și nesăbuit.

u mult înainte de regele Arthur și cavalerii Mesei Rotunde, domnea în partea estică a Angliei un rege care-și avea curtea la Colchester. Înțelepciunea, puterea și curajul acestui rege l-au ajutat să-și înfrîngă dușmanii din afară și să aducă pace supușilor din regatul său. Dar, cînd era în culmea gloriei sale, i-a murit regina, lăsînd în urmă o singură fiică de cincisprezece ani. Prințesa Joanna prin curajul, frumusețea și blîndețea ei era lumina ochilor pentru toți care o cunoșteau. Dar cum lăcomia este rădăcina tuturor relelor, așa s-a întîmplat și în cazul acesta. Regele, ducînd lipsă de bani, și auzind de o femeie tare bogată, care avea tot o fiică, de dragul bogățiilor, s-a hotărît să se însoare cu ea deși era bătrînă, urîtă, cu nasul coroiat și cocoșată. Fiica ei era o gălbicioasă urîtă, invidioasă și rea. Ca să nu mai lungim vorba, era făcută din același aluat ca și maică-sa. Dar acestea nu contau pentru rege care, la cîteva săptămîni, însoțit de nobileme și tîrgoveți, și-a adus mireasa cea slută la palat unde a avut loc nunta. Nu a trecut multă vreme și noua regină și răutăcioasa ei fiică au început să-l stîrnească pe rege împotriva frumoasei lui fiice prin bîrfe și acuzații false

spuse în spatele ei. Regele voia să o mulțumească pe regina care-i adusese atâtea bogății și le-a crezut. Pierzînd iubirea tatălui ei și sătulă de viața de la curte, tînăra prințesă l-a rugat cu lacrimi în ochi să-i dea atît cît să poată să-și ducă zilele și să o lase să plece în lumea largă să-și caute norocul.

— Tată, spuse ea, se pare că nu reușesc să fiu pe placul mamei mele vitrege și a Isabellei. Nici tu nu mai ai nevoie de mine. Ai fi cu mult mai fericit dacă aș pleca. Îmi va fi dor de tine, dar cînd am să-mi găsesc norocul am să mă întorc să te văd.

— Prea bine, spuse regele, dacă vrei să pleci, du-te. N-am să-ți stau în cale pentru că văd că nu ești fericită aici.

Regele a oftat adînc, ca și cum el ar fi fost nefericit și poate că în acel moment începuse să regrete că se căsătorise a doua oară, aducîndu-și atîtea necazuri în palat. Dar ce mai putea face ?!

— Sînt sigur că ai să reușești să te descurci, i-a spus regele fetei sale Joanna. Mergi la mama ta vitregă și roag-o să-ți dea de-ale gurii pentru călătorie.

Regina nu i-a dat decît o desagă cu pîine uscată, o bucată de brînză rîncedă și o ploscă cu bere. Era fericită că scapă de Joanna. Sărutul pe care i l-a dat fetei pe obraz semăna mai mult cu o înțepătură. I-a spus să fie bună și să fie grijulie. În realitate însă nici nu-i păsa ce se va întîmpla cu fiica regelui.

Joanna a luat desaga, a mulțumit, și-a luat rămas bun și de la tatăl ei și a pornit în lume să-și afle norocul. Multe zăvoaie, păduri și văi a străbătut fata cu inima strînsă de durere. Dar după un timp, a început să cînte pentru că soarele strălucea și un vînt căldicel adia printre frunze. Deodată a zărit un bătrîn stînd pe o piatră în fața unei peșteri.

— Ziua bună, frumoasă fecioară ! Unde te zorești ?

— Tăicuță, răspunse ea, mă duc să-mi caut norocul.

— Și ce ai acolo în desagă și în ploscă ?

— Numai brînză și pîine și în ploscă bere. Dar dacă vrei pot să-ți dau și dumitale.

— Mulțumesc din toată inima, spuse bătrînul. Tare aș vrea să mănînc cu tine pentru că astăzi nici n-am avut după ce bea apă.

Joanna s-a așezat lângă el și a împărțit cu bătrînul pîinea brînză și berea. Cînd au terminat, bătrînul i-a spus :

— Nu peste mult timp ai să dai peste un gard viu și des de mărăcini pe care n-ai să-l poți trece.

— Și ce-am să mă fac ? a întrebat Joanna.

— Ia această nuia, spuse bătrînul, dîndu-i rămurica de alun pe care o avea în mînă, și cînd ajungi la gard, lovește-l de trei ori și spune : „Te rog, gardule, lasă-mă să trec”. Mai încolo ai să dai de o fîntînă. Așează-te lângă ea și vei vedea că vor apare trei capete de fete cu păr auriu care-ți vor vorbi. Fă orice îți vor cere.

Promițînd că așa va face, fata și-a luat rămas bun de la bătrîn. Ajungînd la gard și urmînd sfatul bătrînului, acesta i-a făcut loc să treacă. Apoi, ajungînd la fîntînă, a auzit venind din ea bocete și cîntece. Joanna s-a aplecat să vadă cine bocește și cîntă și pe dată un cap s-a ridicat din apă și i-a vorbit. Era capul unei tinere femei blonde cu ochii închiși și părul lung încîlcit. Gura i s-a deschis și a vorbit așa :

„Spală-mă și piaptă-nă-mă, și așează-mă jos cu blîndețe,

Să fiu frumoasă cînd trecătorii mă văd și-mi dau binețe”.

Așa că Joanna s-a așezat lângă fîntînă, a luat capul cu blîndețe în brațe și a avut pentru o clipă impresia că zărește pe chipul tinerei femei o trecătoare umbră de recunoștință. Cu basmaua cu care-și acoperea capul Joanna a șters-o pe fată ușor și cu pieptănul ei a netezit părul încîlcit și ud. După aceasta, a așezat capul pe niște flori de ciuboșica cucului. Apoi a mai apărut un cap și încă unul, fiecare cerînd același lucru ca și primul. Joanna și-a scos ce mai avea de mîncare și s-a apucat să mănînce de prînz. Deodată cele trei capete au început să vorbească între ele :

— Ce putem noi face pentru fata aceasta care s-a purtat atît de frumos cu noi ?

Primul a spus așa :

— O voi face atît de frumoasă încît să farmece cu frumusețea ei pe cel mai puternic prinț din lume.

Al doilea s-a grăbit să adauge :

— Eu am să-i dăruiesc o voce atît de frumoasă, încît toată lumea va dori să o asculte vorbind şi cîntînd.

Al treilea spuse :

— Eu am să revărs asupra ei bogăţii ca să aibă ce oferi bărbatului cu care se va căsători.

Acestea fiind spuse, cele trei capete i-au cerut fetei să le pună la loc în fîntînă. Aşa şi făcu Joanna, cu grijă şi blîndeţe, ca nu cumva să le pricinuiască vreo durere. Şi, în timp ce ele se scufundau, le-a auzit suspinînd somnoroase.

Apoi, Joanna şi-a continuat drumul cîntînd. I se părea că vocea ei e mai frumoasă decît a unei păsărele, mai ales că trecînd pe lîngă un stejăriş în care cînta o mierlă aceasta s-a oprit din cîntat s-o asculte pe fată. Probabil că şi faţa ei era mai frumoasă decît oricînd pentru că un cerb tînăr s-a oprit din galop să o privească. Sufla din greu, de parcă ar fi fost urmărit, dar văzînd-o pe Joanna s-a oprit şi două lacrimi i s-au rostogolit din ochi. Fetei îi fu milă de el şi-l cuprinse de după gît. În aceeaşi clipă, s-a şi auzit sunetul unui corn de vînătoare şi cîţiva vînători au apărut galopînd pe potecă. Unul din ei avea un arc şi o săgeată gata să tragă, dar văzînd-o pe fată şi-a coborît arcul. Apoi, frunţaşul vînătorilor s-a îndreptat în galop spre Joanna. Călărea un minunat cal negru cu o şa măiestru şi bogat brodată, el însuşi fiind îmbrăcat în cele mai bogate şi fine veşminte.

I-a spus fetei că-i rege şi că e la vînătoare. Joanna l-a rugat să cruţe viaţa tînărului cerb pentru că era atît de trist şi nici măcar nu mai putea respira. Regele a privit-o şi frumuseţea ei i-a cucerit inima aşa cum nimeni şi nimic nu o făcuse pînă atunci. Frumuseţea vocii l-a făcut să roşescă şi l-a împlînzit. Brusc, s-a simţit obosit de vînătoare şi i-a pierit cheful să-l mai urmărească pe speriatul cerb.

— Cerbul e liber, i-a spus regele. Dar, dumneata, domniţă, arăţi obosită. Dacă accepţi să mergi pe calul meu, bucuros te voi însoţi.

Joanna i-a dat drumul cerbului care s-a repezit ca fulgerul printre copaci. Regele a poruncit însoţitorilor săi să nu mai

urmărească cerbul și să se ducă la castel să facă pregătiri pentru că vor primi oaspeți.

Joanna știa să călărească foarte bine. Regele a urcat-o în șa și luînd frîul în mînă a condus-o pe potecă.

N-a trecut mult și i-a spus că o iubește pentru vocea ei caldă și pentru frumusețea ei, dar mai presus de toate pentru blîndețea și inima ei bună.

— Dacă mă accepți, i-a spus el, te voi face regina mea și vom domni împreună peste regatul meu.

— Mireasa unui rege, ca Măria Ta, trebuie să aibă o zestre bogată, iar eu nu am absolut nimic. Tatăl meu e sărac și mama mea vitregă nu-mi va da nimic.

— Mă voi căsători cu tine fără zestre, spuse regele. Am bani destui și eu te iubesc numai și numai pentru calitățile tale.

— Și cu toate acestea aș dori să am și eu ceva pentru că mireasa care nu aduce nimic soțului ei poate nemulțumi pe prietenii lui.

— Ce ai acolo în desagă ? a întrebat regele.

Joanna nu observase că încă mai avea cu ea desaga pe care i-o dăduse mama vitregă.

— Mi-e teamă că doar niște coji de pîine, spuse ea, și-și băgă mîna în desagă. Dar, spre mirarea ei, din desagă scoase șiraguri de perle, bijuterii și alte podoabe bogate.

— Ei, dar asta e o adevărată avere, nu glumă, spuse regele. Te-aș fi luat chiar dacă în desagă n-ai fi avut decît coji de pîine, dar se vede că bunătatea ta le-a transformat în perle. Acum nimeni nu va putea spune să ai venit în palatul meu cu mîna goală.

Și așa s-a căsătorit Joanna cu tînărul rege în mijlocul unei bucurii de nedescris. Amîndoi erau fericiți pentru că regele era bun și chipeș și Joanna era frumoasă și avea o voce atît de plăcută încît toți supușii o iubeau și erau fericiți nevoie mare că regele lor făcuse o alegere atît de înțeleaptă. Și aflînd regele că Joanna este fiica regelui din Colchester, cei doi au hotărît să-i facă o vizită. Tot timpul se gîndise Joanna la tatăl ei, întrebîndu-se cum o fi ducînd-o fără ea. S-au urcat într-o caleașcă aurită trasă de patru

cai albi care tropăiau cu grație și au apucat-o pe drumul ce ducea la Colchester.

Mare a fost surpriza urâtei mame vitrege cînd a văzut o asemenea caleașcă trăgînd în curtea palatului, chiar sub fereastra ei. Cît de furioasă și de invidioasă a fost cînd a aflat cine e în ea ! Dar ce bucuros era regele din Colchester ! Tare a mai suferit cît i-a lipsit fiica și cît de rău îi părea că se căsătorise cu o regină atît de rea și îndărătnică. Regina a fost și mai furioasă cînd a văzut cît de frumoasă se făcuse Joanna și ce chipeș și nobil bărbat avea și cît de bogați și fericiți erau. Văzînd toate acestea, și-a pus în minte să găsească un bărbat tot atît de arătos și pentru fiica ei, oricît de urîtă și răsfățată era ea.

După ce s-au așezat cu toții la masă, Joanna a povestit tatălui și mamei ei vitrege toate întîmplările prin care trecuse, despre întîlnirea cu bătrînul, despre capetele fetelor din fîntînă, și cum și-a găsit soțul în pădure.

— Isabela o să plece pe același drum chiar mîine, spuse regina. Nu văd nici un motiv pentru care să nu aibă și ea tot atît noroc ca și Joanna, ba poate chiar mai mult. Sînt convinsă că ea merită cu mult mai mult. Tu ce crezi ? I-a întrebat ea pe rege.

— Cred că ai dreptate, spuse regele.

Chiar a doua zi regina a luat o geantă de piele fină și moale și a pus în ea tot felul de prăjituri și dulciuri, care de care mai bune, și o ploscă cu vinul cel mai ales, adus tocmai din Spania. I-o dădu Isabelei, îi ură noroc bun și o trimise pe același drum.

Cînd Isabela a ajuns la peștera unde Joanna îl întîlnise pe bătrîn, fiți siguri că el stătea tot acolo ca și mai înainte.

— Ziua bună duminică, spuse bătrînul cu blîndețe. Unde mergi și ce ai în geanta aia de piele minunată ?

— Nu-i treaba ta moșule, răspunse obraznic Isabela.

— Desigur că nu-i treaba mea, doar că eu n-am mîncat nimic de ieri și dacă ai vreo coajă de pîine sau prăjitură să-ți prisosească pentru un om bătrîn și neputincios, tare aș fi fericit să-ți urez noroc bun.

— N-am nimic de dat la cerșetori, răspunse ursuză Isabela și-și continuă drumul.

Nu trecu mult și se trezi față în față cu gardul de mărăcini, mai sălbatic și mai de netrecut ca niciodată. Isabela nu zări nici o cărare care să-l ocolească așa că, acoperindu-și fața cu mâinile, a început să-și facă drum. Dar mărăcinii, ca și cum urau fetele rele și zgîrcite, i-au zgîrîiat brațele, i-au smuls părul și i-au ră-sucit încheieturile. Vă puteți imagina ce-au ajuns hainele scumpe și elegante pe care i le-a dat regina ! Toate erau rupte și sfîșiate de ghimpii hățișului. Așa că, plină de sînge și zgîrieturi, și-a făcut cu greu drum de cealaltă parte și a pornit în căutare de apă să se spele.

Așa a ajuns ea la fîntîna cu cele trei capete. Tocmai cînd voia să-și bage mâinile în apă, un cap a apărut deasupra apei. Părul de pe cap era din nou încîlcit și fața murdară.

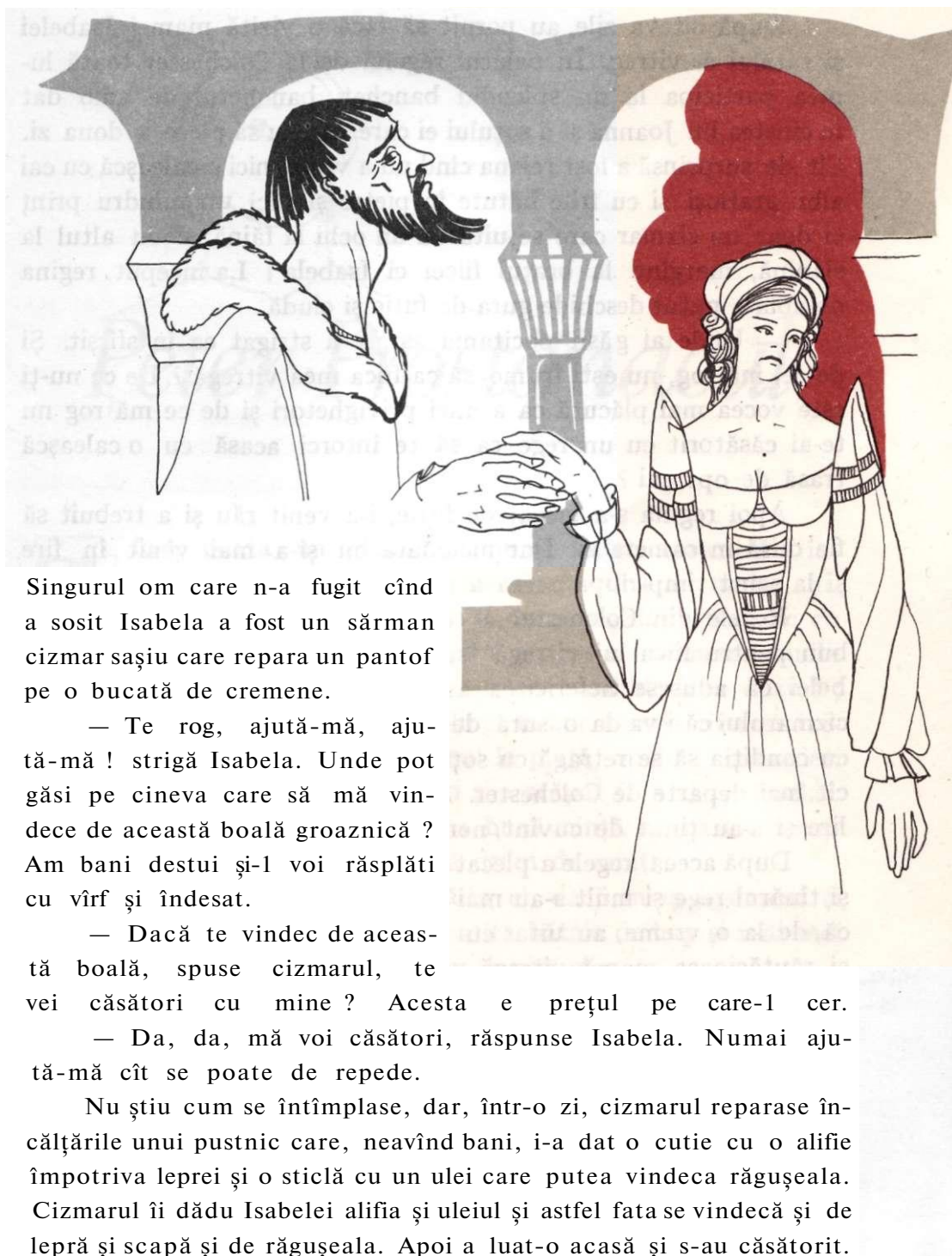
„Spală-mă și piaptănă-mă și așează-mă jos cu blîndețe

Să fiu frumoasă cînd trecătorii mă văd și-mi dau binețe".
Zadarnică i-a fost rugămintea pentru că Isabela i-a retezat-o scurt:

— N-am chef să fac așa ceva. Eu am nevoie de spălat și pieptănat. Cară-te de unde ai venit ! Și-i dădu o lovitură cu plosca.

Apoi au apărut și celelalte două capete, unul după altul, fiecare avînd aceeași rugămintă, dar Isabela le-a tratat la fel. Așa că cele trei capete s-au apropiat și s-au sfătuit cum să aducă ghinionul pe capul unei fete atît de crude. Prima a hotărît să-i acopere pielea cu lepră, cea de a doua s-a hotărît să-i dea o voce aspră, răgușită, asemănătoare cu scîrîțitul unei porți ruginite iar cea de a treia i-a hărăzit că soțul ei va fi un cizmar sărman și atît de sașiu încît nimeni să nu se uite la el. Sărmana Isabela ! Oricît de rea era și cît de mult își merita pedeapsa v-ar fi fost milă să vedeți cît de hidoasă îi devenise pielea albă și să auziți cît de hîrîitoare îi era vocea.

După aceasta, merse ea ce merse și ajunse într-un oraș, într-o zi de tîrg. Să nu credeți că tîrgoveților le-a fost milă de ea. Cum au văzut-o intrînd în tîrg, s-au speriat și au rupt-o la fugă în toate direcțiile pentru că le era teamă să nu ia lepra.

Singurul om care n-a fugit cînd a sosit Isabela a fost un sărman cizmar sa iu care repara un pantof pe o bucată de cremene.

— Te rog, ajută-mă, ajută-mă ! strigă Isabela. Unde pot găsi pe cineva care să mă vindece de această boală groaznică ? Am bani destui  i-l voi răsplăti cu v rf  i îndesat.

— Dacă te vindec de această boală, spuse cizmarul, te vei căsători cu mine ? Acesta e pre ul pe care-l cer.

— Da, da, mă voi căsători, răspunse Isabela. Numai ajută-mă c t se poate de repede.

Nu  tiu cum se  nt mplase, dar, într-o zi, cizmarul reparase  nc l  rile unui pustnic care, neav nd bani, i-a dat o cutie cu o alifie împotriva leprei  i o sticlă cu un ulei care putea vindeca r gu eala. Cizmarul  i dădu Isabellei alifia  i uleiul  i astfel fata se vindec   i de lepră  i scapă  i de r gu eala. Apoi a luat-o acasă  i s-au căsătorit.

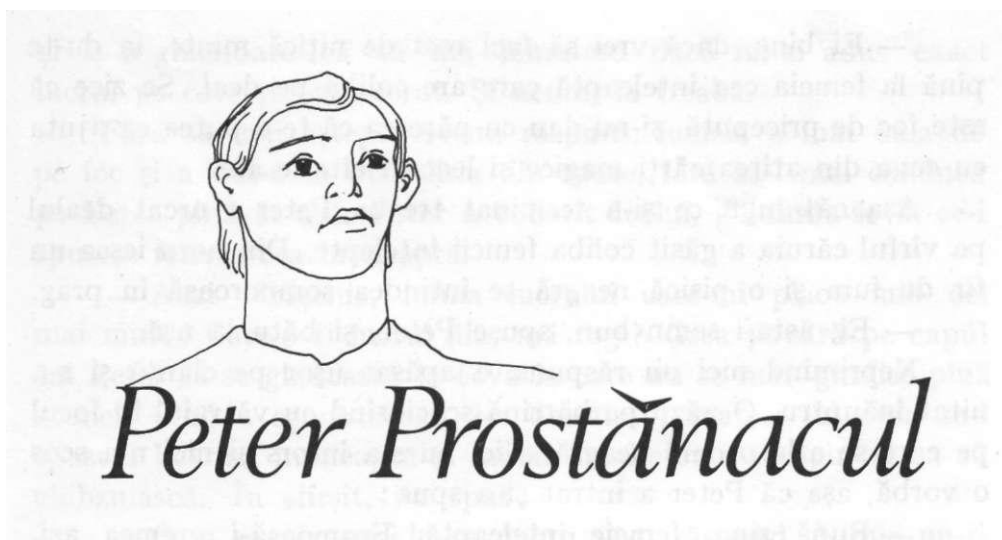
După cîteva zile, au pornit să facă o vizită mamei Isabellei și tatălui ei vitreg. În palatul regelui de la Colchester toată lumea participa la un splendid banchet, banchetul de adio dat în cinstea lui Joanna și a soțului ei care urmau să plece a doua zi. Cît de surprinsă a fost regina cînd nu a văzut nici o caleașcă cu cai albi grațioși și cu frîie bătute în pietre și nici un mîndru prinț ci doar un cizmar care se uita cu un ochi la făină și cu altul la slănină, mergînd la brațul fiicei ei Isabela ! La început, regina de-abia a putut deschide gura de furie și ciudă.

— Unde ai găsit pocitania asta ? a strigat ea în sfîrșit. Și de ce, mă rog, nu ești frumoasă ca fiica mea vitregă ? De ce nu-ți este vocea mai plăcută ca a unei privighetori și de ce mă rog nu te-ai căsătorit cu un rege ca să te întorci acasă cu o caleașcă trasă de opt cai ?

Apoi regina s-a înecat de furie, i-a venit rău și a trebuit să fie dusă în camera ei. Dar niciodată nu și-a mai venit în fire și la scurt timp după aceea a murit de furie și supărare.

Regele din Colchester a considerat că cizmarul era un soț bun pentru fiica lui vitregă Isabela, dar nu putea să-i ierte Isabellei că adusese nefericirea asupra Joannei așa că i-a spus cizmarului că-i va da o sută de lire ca să-și deschidă un atelier, cu condiția să se retragă cu soția într-un colț îndepărtat de țară, cît mai departe de Colchester. Așa au plecat cei doi cu o sută de lire și s-au ținut de cuvînt, nemaitulburîndu-l niciodată pe rege.

După aceea, regele a plecat să stea un timp cu fiica lui Joanna și tînărul rege și mult s-au mai distrat și bucurat împreună astfel că, de la o vreme, au uitat cu totul necazul provocat de bogata și răutăcioasa mamă vitregă.

fost odată un flăcău, pe nume Peter, care trăia într-un sat cu bătrîna lui mamă, văduvă de mulți ani. Era un băiat blajin, înalt și puternic, dar era sărac cu duhul nevoie mare. De-abia reușea să numere găinile din gospodărie deși nu erau cu totul decît o duzină ; dacă cheltuia trei peni dintr-un șiling, habar n-avea cît rest trebuie să primească. Cît despre mersul la piață, apoi să nu credeți că s-a dus vreodată la cumpărături și-a scăpat fără să fie înșelat. Nu se poate spune însă că nu avea bunăvoință ori că era leneș. Pur și simplu, așa se născuse, fără dram de minte.

— Vai de mine, mamă, se văita el, dacă m-aș fi născut și eu cu puțină minte, nu ți-aș fi dat atîta bătaie de cap și n-ai mai fi avut motiv să te îngrijorezi din cauza mea.

— Nu-i nimic, Peter, băiatul mamei, îi răspundea ea ofînd. E adevărat că n-ai minte, dar ești băiat de treabă și zdravăn cît doi, așa că nu-ți mai bate capul. Du-te mai degrabă sus și adu-mi trei nasturi să ți-i cos la surtuc, dar bagă-ți mințile în cap că trei și nu doi ca să nu mai vorbim de patru.

Cu toată încurajarea mamei, Peter continua să fie tare necăjit că-i atîta de neghiob și o tot bătea la cap pe mama lui încît săraca văduvă nu mai avea pic de liniște. În sfîrșit, ea i-a spus :

— Ei bine, dacă vrei să faci rost de nițică minte, ia du-te pînă la femeia cea înțeleaptă care are colibă pe deal. Se zice că este foc de pricepută, și-mi dau cu părerea că te-o putea ea ajuta cu ceva din atîtea cărți magice și leacuri cîte le are.

Așa că, după ce și-a terminat treaba, Peter a urcat dealul pe vîrful căruia a găsit coliba femeii înțelepte. Din horn ieșea un fir de fum și o pisică neagră se întindea somnoroasă în prag.

— Ei, ăsta-i semn bun, spuse Peter, și bătu la ușă.

Neprimind nici un răspuns, a apăsat ușor pe clanță și s-a uitat înăuntru. O văzu pe bătrîna scociorînd cu vătraiul în focul pe care se afla o oală neagră. Nici nu s-a întors și nici n-a scos o vorbă, așa că Peter a intrat și a spus :

— Bună ziua, femeie înțeleaptă! Frumoasă-i vremea azi.

Bătrîna n-a scos nici o vorbă și a continuat să sufle în foc.

— Cred că mîine o să plouă, a continuat Peter.

Dar bătrîna tăcea chitic.

— Dar s-ar putea și să nu plouă, a adăugat el, întrebîndu-se ce să mai spună după aceasta.

Bătrîna însă continua să ațîțe focul.

— Ei, știi ceva, a zis Peter, atîta am avut de spus despre vreme, așa că acum am să-ți spun păsul pentru care am venit. Sînt un flăcău cam sărac cu duhul și am venit la dumneata să văd dacă nu poți să-mi faci și mie rost de puțină minte. Știi mata....

— Minte ? zise bătrîna, întorcîndu-și capul spre flăcău pentru prima oară. Așa, deci. Dar asta depinde de ce fel de minte dorești. Dacă-i vorba de minte regească, soldățească sau de învățător, atunci te pot ajuta cu dragă inimă. Ce fel de minte dorești ?

— O minte obișnuită, răspunse Peter. Nici prea bună, nici prea rea, ca a celorlalți oameni de pe aici.

— Foarte bine, spuse femeia cea înțeleaptă. Vei avea o minte cum îți dorește inima, dar mai întîi trebuie să te duci și să-mi aduci inima acelui lucru care-ți place ție mai mult și mai mult. Pricepi ? Și, după ce mi-ai adus-o, trebuie să-mi răspunzi

și la o ghicitoare ca să mă lămuresc dacă mi-ai adus exact lucrul pe care ți l-am cerut. Și acum, la treabă.

Fără să mai aștepte vreun răspuns, femeia a luat oala de pe foc și a dus-o în bucătăria din spate, fără să-l mai conducă pe Peter pînă la ușă. Peter a coborît dealul, gîndindu-se la ce-i spusese femeia cea înțeleaptă.

— Auzi tărașenie, inima lucrului care-mi place mie cel mai mult ! Care-o fi lucrul ăla, mă rog ? Grea povară pe capul lui Peter să se gîndească la ceva la care nu se mai gîndise pînă atunci. Cînd a ajuns acasă, i-a destăinuit mamei lui ceea ce-i spusese bătrîna înțeleaptă și mama lui Peter a început și ea să chibzuiască. În sfîrșit, i-a spus :

— Cum să nu, nu-i mare lucru să-ți răspund. Nimic nu-ți place ție mai mult pe lumea asta decît o bucată bună de slănină. Așa că du-te de taie scroafa cea bătrîna, scoate-i inima și du-o bătrînei înțelepte.

Peter a tăiat scroafa, i-a scos inima și, a doua zi, pe înserat, s-a dus cu ea la coliba bătrînei de pe deal.

Bătrîna cea înțeleaptă stătea pe un scaun lîngă foc, citind dintr-o carte groasă. Nu a ridicat ochii din carte, așa că Peter a pus inima pe masă.

— Iat-o, i-a zis el. Asta-i inima lucrului care-mi place mie cel mai mult. Ești mulțumită ?

Bătrîna a ridicat ochii din carte.

— Ia spune-mi ce poate alerga fără picioare ?

— Ce poate alerga fără picioare ? repetă flăcăul, scărpinîndu-se în cap și scotocindu-și creierii pînă a început să-l doară capul.

Bătrîna a continuat să citească. În sfîrșit, Peter a deschis gura.

— Știi ceva? Habar n-am.

— Atunci înseamnă că nu mi-ai adus ceea ce ți-am cerut așa că ia-ți tălpășița.

Ce să facă sărmanul Peter ! A luat inima scroafei și a plecat din nou acasă.

Cînd a ajuns în preajma colibei lui a zărit o mulțime de oameni stînd în prag și a auzit plînsete de femei. Atunci a aflat că bătrîna lui mamă căzuse bolnavă la pat, așa dintr-o dată, și că era gata să-și dea sufletul. A intrat în colibă și a închis ușa. Bătrîna era, într-adevăr, tare slăbită. Peter și-a dat seama că nu mai e nimic de făcut, așa că a îngenunchiat lîngă pat și i-a luat mîna.

— Ia-ți adio de la mine, fiule, a șoptit ea, pentru că te voi părăsi curînd. Dar acum că te-ai dus la bătrîna înțeleaptă și ți-ai făcut rost de niște minte nu mai am nici o grijă căci vei fi în stare să vezi de tine și fără ajutorul meu.

Lui Peter nu-i prea venea să-i spună că nu fusese în stare să răspundă la ghicitoarea femeii. Fără să-i mărturisească adevărul și-a sărutat mama și a zis:

— Cu toate acestea, mamă, tare o să-ți mai duc dorul. Adio, buna mea mamă, adio !

— Adio, fiule ! Spunînd aceste ultime cuvinte a închis ochii, a zîmbit ușor și a murit.

Peter a stat vreme îndelungată îngenunchiat lîngă pat, plîngînd de ți se rupea inima «pentru că oricît ar fi vrut, nu putea să-și stăpînească șuvoiul de lacrimi. Se gîndea la toate cîte făcuse mama lui pentru el, cum îl crescuse de mic, cum îi lecuise rănilor de la căzături, cum îi făcea de mîncare, îi cîrpea hainele și-i vorbea și cum își țineau unul altuia de urît la vreme de seară. Se întreba cum o să se descurce fără ea, pentru că, dintre toate ființele de pe pămînt, pe ea o iubise cel mai mult.

Dar în clipa aceea s-a gîndit la vorbele femeii înțelepte:

— Adu-mi, îi spusese ea, inima lucrului care-ți place cel mai mult în lumea asta.

— Asta n-am s-o fac, chiar dacă mi-ar da cîtă minte este pe tot pămîntul ăsta.

Dar, în dimineața următoare, s-a gîndit că ar putea să-i ducă bătrînei înțelepte corpul iubitei lui mame, fără să-i scoată inima, mai ales că, mai mult ca oricînd, acum avea nevoie de puțină minte. Așa că a pus-o ușurel pe mama lui într-un sac și s-a dus cu el pe deal. Nu i-a fost greu să o facă pentru că mama

lui fusese o femeie mărunțică și slabă și, în definitiv, el avea putere cât doi flăcăi la un loc. A așezat trupul în coliba bătrinei și a spus :

— Acum chiar că ți-am adus lucrul pe care îl iubesc mai presus de orice. Iată trupul iubitei mele mame care a murit. Fă bine și dă-mi mintea pe care mi-ai promis-o.

— Spune-mi mai întâi, zise bătrîna, ce este galben și strălucește, dar aur nici pe departe nu este ?

— Ce este galben și strălucește și nici pe departe aur nu este ? zise Peter complet zăpăcit. Adică....

Dar flăcăul nu putea da de capătul ghicitorii oricît s-ar fi omorît, așa că pînă la urmă a zis :

— Habar n-am.

— Dacă n-ai habar, nici minte n-o să capeți astăzi. Ești într-adevăr, prostănacul prostănacilor și cred că nu vei avea minte niciodată !

Auzind aceasta, Peter a ridicat sacul în care se afla corpul mamei lui și a plecat. Dar era prea amărît ca să se ducă acasă așa că s-a așezat pe marginea drumului și a început să plîngă.

Nu stătea el de multă vreme acolo cînd, deodată, auzi o voce blîndă chiar lîngă el. A ridicat privirea și a văzut o fată nemaipomenită de frumoasă care-l privea cu un zîmbet blînd.

— Ce-ai pățit ? l-a întrebat ea. Mă întristează să văd un flăcău zdravăn ca tine atît de necăjit.

— Zdravăn, dar sărac cu duhul, a zis Peter. N-am nici un pic de minte și acum mama a murit și am rămas singur. Cum am să mă descurc de acum încolo, habar n-am. N-are cine să-mi facă de mîncare, să-mi cîrpească hainele, să facă cumpărături și cel mai rău și mai rău e că nu mai are cine să-mi vorbească și să mă înveselească la ceas de necaz.

— Te voi ajuta eu, îi răspunse Jenny, căci acesta era numele fetei. Un prostuț ca tine trebuie să aibă pe cineva care să vadă de el. Pot să vin și să te-ngrijesc ?

— Dacă vrei, spuse Peter, dar ai să descoperi că sînt mai prost decît cel mai prost om dacă nu fac rost de minte de undeva.

— Nu-i nimic, spuse Jenny. Oamenii zic că omul cel mai prostănac e cel mai bun soț. Vrei să mă iei de nevastă ?

— Știi să faci de mâncare ? întrebă Peter.

— Cum să nu, răspunse Jenny.

— Știi să coși și să cîrpești ?

— Mai întrebi !?

— Știi să numeri ouăle și să ții socoteala banilor ?

— Mai bine ca mine, nimeni nu o poate face.

— Atunci dacă vrei să te măriți cu mine, eu cu dragă inimă te iau, căzu la învoială Peter.

Și așa au plecat cei doi împreună și după ce au înmormîntat-o pe mama lui Peter și tot satul a jelit-o, s-au căsătorit și și-au făcut căminul în bordeiul vechi al lui Peter. Și nu trecu multă apă pe gîrlă ca Peter să-și dea seama, așa prostănac cum era, că avea o nevastă pe cinste. Făcea de mâncare, cosea, cîrpea, spăla și tot timpul era veselă și îngăduitoare. Dar Peter nu se mai sătura admirîndu-i blîndețea și veselindu-se auzindu-i vorbele de șagă. Dar să nu credeți că Peter era mai prejos ca bărbat. Și el muncea cu bucurie cît se poate de spornic. Nimic nu era prea greu pentru el, dacă nu trebuia să-și bată capul și să fie nevoit să gîndească. Nici o greutate nu era prea grea de ridicat și nici o distanță nu i se părea prea lungă de străbătut. Ca să nu mai întindem vorba, cei doi formau perechea cea mai fericită și cea mai mulțumită din cîte au trăit vreodată în sat.

— Știi ceva, Jenny, zise Peter într-o seară. Cred că din toate ființele de pe pămînt, eu pe tine te iubesc cel mai mult.

Numai că vorbele astea i-au dat o idee.

— Sînt sigur că bătrîna înțeleaptă n-a vrut să-mi ceară să te omor și să-i duc inima ta. Crezi că ar fi putut să-i treacă așa ceva prin cap, Jenny ?

— Sper că nu, spuse femeia. Într-adevăr, e imposibil să-ți fi cerut așa ceva. Ai auzit-o tu cumva pomenind de omor ? Dar de ce nu mă duci la ea, așa vie cum sînt, cu inimă cu tot.

— Bună idee ți-a venit, spuse Peter. Dar mai întîi, ar trebui să vezi dacă poți răspunde la ghicitori. Ia răspunde la asta. Ce poate alerga fără picioare ?

— Ce altceva decât rîul ? răspunse Jenny. Asta nu a fost grea.

— Rîul ? a repetat prostănaul. Cum să nu, ai dreptate. Oare cum de nu mi-am dat seama? Dar, i-a răspunde-mi la asta : Ce este galben și strălucește dar aur nu este ?

— Soarele, răspunse Jenny, fără să stea pe gînduri. La ghicitoarea asta puteam să-ți răspund și la vîrsta de cinci ani.

— Soarele !? repetă Peter uimit de rămăsese cu gura căscată. Da, strălucește, asta-i sigur. Și este și galben și aur nu-i. Strașnică minte ai tu, Jenny ! Dacă chibzuiesc bine, nu cred să fie în Anglia un bărbat care să aibă o nevastă atît de deșteaptă. Hai, repede, să vedem dacă de data aceasta bătrîna nu-mi dă puțină minte ca să mă potrivesc și eu cît de cît cu tine.

S-au dus pe deal împreună și au găsit-o pe bătrîna acasă.

— Mătușă înțeleaptă, spuse Peter, În sfîrșit, ți-am adus ființa pe care o iubesc mai presus de orice. Iat-o cu inimă cu tot. Dacă nu-mi dai mintea pe care ți-o cer nici de data asta, înseamnă că nu ești înțeleaptă ci doar o prefăcută care înșeală lumea.

— Ședeți, amîndoi, spuse bătrîna. S-au așezat. Bătrîna s-a întors către Peter și i-a zis : Ei, acum ascultă ghicitoarea mea și vezi de-i poți da de capăt. Ce nu are la început nici un picior, apoi are două și la urmă patru ?

Sărmanul Peter s-a gîndit ce s-a gîndit, dar răspuns tot n-a găsit. Dar Jenny i-a șoptit la ureche :

— Mormolocul. Hai repetă, mormolocul.

— Mormolocul, răspunse Peter prompt.

Bătrîna îi zise :

— Așa-i. Acum văd că ai mintea pe care ți-o doreai și ea se află în capul nevestei tale. Dacă un bărbat are o nevastă deșteaptă, ea e mintea de care are el nevoie. Și acum, vedeți-vă de drum și altădată să nu mă mai bateți la cap.

Peter și Jenny s-au ridicat, i-au mulțumit bătrînei și și-au văzut de drum.

Cum coborau ei așa dealul, Jenny fredona încet un cîntecel, în timp ce Peter tăcea mîlc și se scărpinga în cap.

— La ce te gîndeşti ? l-a întrebat ea cu blîndeţe, oprindu-se în mijlocul cîntecului.

Peter nu s-a mai scărpinat în cap dar n-a scos nici o vorbă. În sfîrşit, după o vreme, i-a răspuns :

— Mă gîndeam cît de mîndru sînt că am o nevastă mai mult decît deşteaptă. Desigur, tu i-ai dat femeii răspunsul pe care-l aştepta. Şi cu toate acestea, a continuat el mirat —şi cu toate acestea, pur şi simplu nu-mi dau seama cum de n-are mormolocul nici un picior, apoi are două şi la urmă patru. Mă tot întreb şi mă tot minunez şi tot nu pot înţelege. Pur şi simplu nu-i dau de capăt.

fost odată un băiat pe care-l chema Robin și care trăia într-un bordei împreună cu tatăl lui. Din nefericire tatăl era un om ce-și ieșea ușor din fire și nu era prea blînd cu fiul lui. Sărmanul Robin, deși băiat de treabă, era cam nepriceput și neîndemînatic, nereușind să facă ceea ce de obicei fac băieții ca să stîrnească admirația taților lor. Muncea cît putea, dîndu-și toată osteneala, și făcea toate treburile de prin gospodărie și din grădină. Dar tatăl lui îl chelfănea ori de cîte ori ceva nu mergea bine așa că Robin nu era deloc fericit.

Dar, fiindcă băiatul era blînd și cam prostănac, vecinii îl iubeau. El le dădea totdeauna binețe, cu un zîmbet prietenos, cînd treceau pe drum pe lîngă el și nu era niciodată prea ocupat ca să le dea o mîină de ajutor.

Într-un bordei din apropiere, în același sat, trăia o bătrînică văduvă și fiica ei, Margareta. Margareta și Robin s-au îndrăgostit curînd unul de altul și Robin și-a întrebat tatăl dacă-i permite să se căsătorească cu Margareta și dacă o poate aduce acasă de soție.

— Să te însori ?! i-a răspuns tatăl, auzi, vrea să se însoare ! Și cu ce o să-ți ții nevasta, pot să te întreb, cînd nu ești în stare să te întreții pe tine ? Sper că nu te aștepți ca eu să vă întretin pe amîndoi. Înainte de a te gîndi la însurătoare, mai bine ai căuta un mijloc cinstit să cîștigi o bucată de pîine. Acum, pleacă și sapă varza pentru că e năpădită de buruieni.

Bineînțeles că Robin s-a gândit la spusele tatălui său și într-o minunată zi de primăvară, s-a hotărît să plece în căutarea unei comori —sau în orice caz dacă nu o comoară, cel puțin atât cât i-ar trebui lui și Margaretei să trăiască. Nu i-a spus tatălui unde pleacă de teamă că acesta l-ar împiedica; pe lângă aceasta, ca să spun adevărul, nici el nu prea știa încotro s-o ia. Dar era o dimineață de primăvară și el era tânăr și puternic și nimic altceva nu mai conta. În schimb, i-a spus Margaretei și cei doi și-au luat rămas bun, Robin promițând să se întoarcă într-un an sau chiar mai repede.

Cînd s-a depărtat binișor de satul natal, a început să caute de lucru. Spunea oamenilor pe care-i întâlnea că-și caută norocul. Auzind aceasta, oamenii rîdeau și-i spuneau că prin acele locuri n-o să dea de norocul lui. Începuse să creadă că niciodată nu va găsi de lucru pe acolo, darămite o comoară, cînd drumul pe care apucase tocmai trecea printr-o pădure așa de întunecoasă că sărmanul Robin mai să dea jos o bătrîna care adunase niște surcele. Surcelele i-au căzut din brațe și s-au împrăștiat toate pe drum.

— Iartă-mă, mătușă ! s-a scuzat Robin. Îmi pare tare rău. Stai și te odihnește pe marginea drumului și eu am să adun surcelele și am să ți le car și pînă acasă.

— Ești tare neîndemînic, a spus bătrîna, dar știu că nu vrei să faci nimănui nici un rău.

Robin nu a prea luat în seamă ce a spus bătrîna pentru că era obișnuit să i se spună neîndemînic. Îndată a adunat lemnele căzute și le-a legat și a pornit-o după bătrîna cu vreascurile în spinare.

— Din ce-ți câștigi pîinea, tinere ? a întrebat bătrîna.

— Nu am din ce, mătușă, a răspuns Robin.

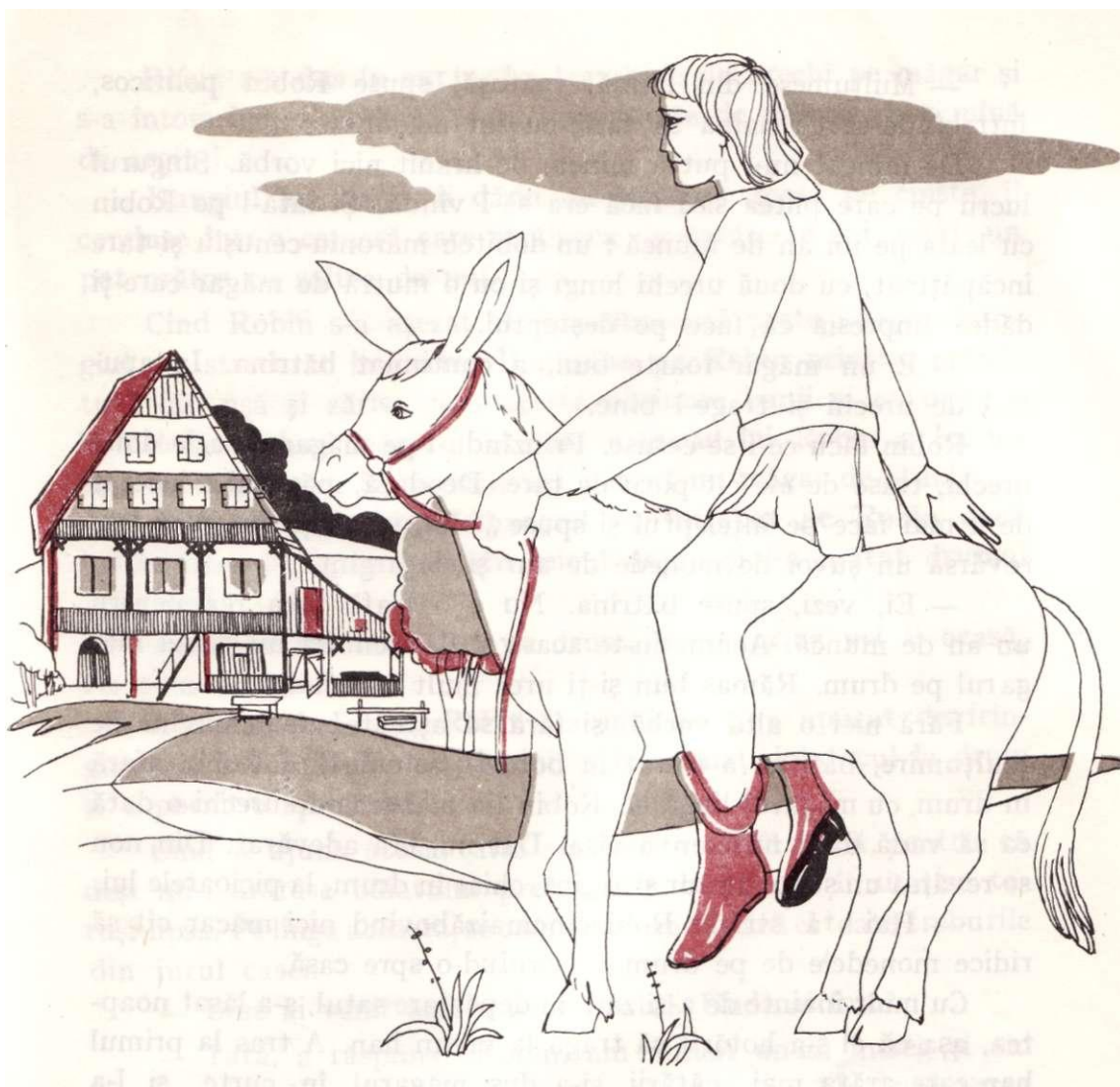
— Vai de mine, vai de mine, i-a spus bătrîna, vei fi fiind tu neîndemînic, dar trebuie să faci ceva.

Robin i-a spus că e în căutare de lucru.

— La ce te pricepi ? a întrebat ea.

— La orice, a răspuns Robin.

— Ei bine, dacă vrei să intri în slujba mea, a spus bătrîna, am să-ți dau casă și masă și la sfîrșitul unui an de muncă am să

te plătesc bine. Ești cam prostănac dar ești puternic și așa zice că ai și bunăvoință.

— Așa-i, i mulțumesc din suflet mătușă, crede-mă.

Așa a intrat Robin în slujba bătrânei și a muncit pentru ea cât de bine a putut timp de un an și o zi. Tăia lemne, făcea focul, săpa în grădina de legume, hrănea găinile, spăla farfuriile, într-un cuvânt, făcea de toate numai norocul nu și-l căuta.

— Strașnic ai mai muncit, spuse bătrîna, dar și eu ți-am promis să te răsplătesc. Iată, ia măgarul meu și du-te.

— Mulțumesc din inimă, mătușă, spuse Robin politicoș, întrebându-se ce naiba să facă cu un măgar.

De mâncat nu-l putea mânca, de hrănit nici vorbă. Singurul lucru pe care putea să-l facă era să-l vîndă. Și iată-l pe Robin cu leafa pe un an de muncă : un dobitoc maroniu-cenușiu și tare încăpățînat, cu două urechi lungi și cu o mutră de măgar care-ți dădea impresia că face pe deșteptul.

— E un măgar foarte bun, a continuat bătrîna. Ia apucă-l de urechi și trage-l bine.

Robin făcu ce i se ceruse. Prinzîndu-l pe măgar de cele două urechi, trase de ele cît putu de tare. Deodată, măgarul a încetat de a mai face pe înțeleptul și spuse „I-ha, i-ha ! și din gură i se revărsă un șuvoi de monede de aur și de argint.

— Ei, vezi, spuse bătrîna. Nu e o leafă prea rea pentru un an de muncă. Acum, du-te acasă și fii atent să nu pierzi măgarul pe drum. Rămas bun și-ți urez mult noroc.

Fără nici o altă vorbă și fără să aștepte vreun cuvînt de mulțumire, bătrîna a intrat în bordei, lăsîndu-l pe Robin afară în drum, cu măgarul lîngă el. Robin l-a mai tras de urechi o dată ca să vadă dacă nu cumva visa. Dar nu, era adevărat. Din nou se revărsă un șuvoi de aur și argint, chiar în drum, la picioarele lui.

— Hai ! a strigat Robin, nemaizăbovind nici măcar cît să ridice monedele de pe drum și pornind-o spre casă.

Cu mult înainte de a-și zări în depărtare satul, s-a lăsat noaptea, așa că el s-a hotărît să tragă la vreun han. A tras la primul han care arăta mai acătării, și-a dus măgarul în curte, și l-a legat de un stîlp.

— Vreau un pat bun pentru noapte și o masă pe cînte, spuse Robin de îndată ce a apărut hangiul.

— Poftim înăuntru, spuse acesta.

Văzîndu-l hangiul și-a dat seama că Robin era, după haine, un biet sărăntoc.

— Îți dau și de mîncare și un pat în care să dormi, i-a spus hangiul, dar va trebui ca mai întîi să-mi plătești.

— Cu dragă inimă, spuse Robin. Așteaptă o clipă și am să-ți aduc banii.

Robin s-a dus în curte, l-a tras bine de urechi pe măgar și s-a întors înapoi în han, peste o jumătate de minut, cu o mână de arginți.

Hangiul luă banii, îi dădu lui Robin o masă pe cinste, îl conduse într-o cameră care strălucea de curățenie și-i oferî un pat arătos cu saltea de puf.

Cînd Robin s-a așezat să se odihnească peste noapte, hangiul s-a strecurat în curte. Îl pîndise pe Robin printr-o crăpătură din ușă și zărise cum acesta obținuse banii și ca urmare hotărîse să-i fure măgarul. A luat măgarul lui Robin și l-a închis într-un grajd, iar în locul lui a legat un măgar de-al lui.

A doua zi dimineață, hangiul l-a întrebat pe Robin dacă se odihnise bine, i-a pregătit micul dejun și i-a arătat drumul spre casă.

— Dacă nu zăbovești pe drum, pe la prînz vei fi acasă, i-a spus hangiul.

Acestea fiind zise, Robin i-a mulțumit, a apucat de frînghia din jurul gîtului măgarului, a îndemnat dobitocul la drum și a pornit-o spre casă.

Cînd a ajuns acasă, tatăl s-a bucurat să-l vadă, pentru că deși nu-i arătase băiatului prea multă bunătate, îi simțise totuși lipsa. Pe lîngă aceasta, se cam săturase să facă el toate treburile din jurul casei.

— Bine ai venit acasă, i-a zis tatăl. Unde ai fost?

— Tată, a răspuns Robin, am muncit un an întreg și am făcut avere. Acum m-am întors acasă să-ți cer binecuvîntarea să mă însor cu Margareta.

— Ce-i atîta grabă, ce-i cu atîta grabă ? Ce-ai spus de avere? Vino mai întîi și-mi arată simbria.

— Măgarul acesta este simbria mea, a răspuns Robin.

— Asta-i tot ce ți-au dat pentru un an de muncă ? Măi băiete, cu atît nu prea te poți însura !

— Nu te pripî tată, răspunse Robin. Acesta nu este un măgar obișnuit. Ia trage-l de urechi. Așa, trage-l zdravăn de urechi.

Tatăl făcu ceea ce-i ceruse fiul dar, în loc să reverse un şuvoi de monede de aur, măgarul a întors brusc capul şi l-a muşcat de mînă şi, pe deasupra, i-a mai dat şi o lovitură zdravănă la fluierul piciorului.

— Ei ! Ce şmecherie mai e şi asta ? spuse tatăl.

— Îmi pare rău tată, spuse Robin. Sincer îmi pare rău. Acesta nu-i măgarul pe care l-am primit drept simbrie.

— Poate n-o fi. Dar tu eşti tot măgarul care ai fost din totdeauna, fiule ! Mai bine ai pleca din nou să încerci să faci avere. Şi cînd te întorci data următoare, să nu mai faci glume prosteşti cu tatăl tău.

Sărmanul Robin care, desigur, habar nu avea cum tîlharul de hangiu îi furase măgarul fermecat, nu ştia ce să mai spună, aşa că s-a dus să-i spună Margaretei ce se întîmplase. Ea i-a urat mai mult noroc de data aceasta şi, a doua zi, el a luat măgarul de căpăstru şi a plecat, încă o dată, să-şi caute norocul.

Nici nu se făcuse de prînz şi Robin a dat de un tîmplar care încerca să care o scîndură groasă în atelier. Robin a apucat scîndura de un capăt şi i-a dat o mînă de ajutor.

— Caut de lucru, i-a spus Robin. Nu sînt prea isteţ dar pot mînuî ferăstrăul şi ciocanul, să aduc şi să car una şi alta, să mătur în tîmplărie şi să fiu folositor la tot soiul de treburi. S-a întîmplat că acel meşter era tocmai în căutarea unui flăcău ca Robin. I-a spus că-i va da casă şi masă timp de un an şi dacă pînă la sfîrşit, îşi va da osteneala îi va da şi o simbrie.

Aşa că, din nou, Robin s-a apucat să lucreze din greu de dimineată pînă-n noapte, timp de un an şi o zi, şi la sfîrşitul anului tîmplarul i-a spus că a fost mulţumit de el şi că-i va da simbria. Aşa că a luat o masă de lemn şi a pus-o în faţa tînărului.

— Uite, spuse tîmplarul, cred că ai să fii prea mulţumit cu simbria asta, pentru că aceasta nu-i o masă obişnuită.

Robin a privit-o. Era o masă destul de bună dar nu-i venea deloc în cap ce o să facă cu ea.

— Comandă-i să se întindă, îi spuse tîmplarul.

— Întinde-te, masă ! i-a comandat Robin şi, deodată, s-a auzit un zgomot ce semăna cu foşnetul vîntului şi masa s-a um-

plut de tot felul de bucate, din cele mai grozave pe care le văzuse Robin vreodată. Puteai vedea curcan rumenit, cartofi, mazăre verde, budincă și smântână și tot felul de sosuri și dulcețuri. Totul era aranjat pe minunate farfurii de argint care străluceau de curățenie.

— E tocmai vremea prânzului, zise tâmplarul, așa că ce-ai spune dacă tu și cu mine ne-am așeza și ne-am bucura, ospătându-ne din toate bunătățile pe care ni le oferă masa ?

Așa că s-au așezat unul în fața celuilalt și s-au apucat să se înfrupte. Robin nu mai gustase în viața lui dintr-o mâncare așa de minunată. După aceasta, tâmplarul a spus :

— Acum, spune-i să se strângă.

— Strânge-te, masă ! a ordonat Robin. Brusc, s-a auzit în aer un foșnet și toate farfuriile și resturile de mâncare au dispărut, masa rămânând goală și curată ca mai înainte.

Robin i-a mulțumit tâmplarului, și-a luat rămas bun, a legat masa de spatele măgarului și a pornit din nou spre casă.

Noaptea a coborât cu mult înainte ca el să ajungă în apropierea satului său și, dînd din nou de hanul unde își petrecuse noaptea cu un an înainte, s-a hotărît să tragă din nou acolo.

L-a întrebat pe hangiu dacă i-ar putea închiria o cameră pe o noapte.

— Cum să nu, spuse hangiul, dar nu prea am ce să-ți dau la cină pentru că nu avem în casă decît niște pîine vechi, o bucată de brînză și o halbă de bere.

— Nu face nimic, spuse Robin. Ia uită-te aici! Masă, întinde-te, ordonă el, întinde-te !

Din nou s-a auzit acel zgomot ciudat și masa s-a umplut iarăși cu bunătăți. Hangiul și Robin s-au așezat unul în fața celuilalt și după ce au mîncat pe săturate, Robin s-a descotorosit de veselă în același fel. Hangiul i-a mulțumit pentru ospăț, dar n-a făcut nici o remarcă în legătură cu masa năzdrăvană pentru că el deja se hotărîse să o fure, așa cum furase și măgarul.

Cînd a fost sigur că Robin a adormit și nu e nici un pericol să fie descoperit, hangiul a dus masa năzdrăvană într-o cameră mai retrasă și a pus în locul ei o masă obișnuită, care nu se

deosebea de cealaltă chiar dacă te uitai atent la ea. Apoi, a comandat o masă de la masa fermecată, a dus farfuriile în salon și le-a pus pe cealaltă masă.

Cînd Robin a coborît să ia micul dejun, hangiuul i-a spus că deja îi comandase mesei de mîncat și băut. S-au așezat să se ospăteze împreună. Robin i-a spus hangiuului că era nerăbdător să ajungă acasă și să-i arate masa tatălui său. Tocmai voia să-i comande mesei să se strîngă, cînd hangiuul l-a oprit:

— Dacă nu te superi, i-a spus el, am să duc farfuriile acestea în bucătărie pentru că ar fi păcat să las să dispară niște farfurii și cupe atît de minunate. Cît privește mîncarea rămasă cred că e suficientă pentru nevasta mea care va vrea să mănînce cînd se va scula. Dacă te învoiești, n-am să-ți mai iau nici un ban pentru găzduire.

Robin căzu de acord, pentru că nu bănuia că hangiuul furase masa. Robin l-a ajutat pe hangiu să ducă în bucătărie ce mai rămăsese din mîncare. Cînd masa a fost golită, a ridicat-o și a legat-o din nou de spatele măgarului. I-a mulțumit hangiuului pentru ospitalitate și a pornit-o încet pe drumul lung către casă. Cînta în drum spre casă pentru că dormise bine, pentru că ziua se anunța să fie însorită și pentru că aștepta cu nerăbdare să o vadă din nou pe Margareta și chiar și pe tatăl său, deoarece nu-i văzuse pe nici unul de un an întreg.

Cînd a ajuns la bordeiul în care se născuse, tatăl tocmai se pregătea să facă mîncarea de prînz.

— Bine ai venit acasă, i-a spus el. Ai venit tocmai la timp să mă ajuți să curăț legumele și să prăjesc șunca.

— Nu, nu te grăbi, i-a spus Robin. Am mîncare mai bună decît asta pe spatele bătrînului meu măgar.

A adus masa în casă și a așezat-o în mijlocul camerei.

— Asta-i simbria mea pe un an de zile, a spus el mîndru. Cînd vei vedea de ce-i în stare masa asta, tată, cred că n-ai să te mai împotrivești căsătoriei mele cu Margareta, pentru că, după cum vei vedea, voi fi în stare să o întretin cîte zile vom mai avea de trăit de acum încolo.

— Ce tot îndrugi acolo, măi băiete ? i-a zis tatăl. Masa asta prăpădită e tot ce ți s-a dat pentru un an de trudă ? Mi-e teamă, fiule, că n-ai să fii în stare să faci niciodată avere, cât despre însurătoare mai bine ți-ai lua gândul și te-ai hotărî să rămîi holtei pînă la moarte.

— Așteaptă doar o clipă, replică Robin. Tată, spune-i mesei să se întindă. Hai, spune-i !...

— Ei bine, cred că masa nici n-o să mă muște și nici n-o să-mi dea o copită în țurloaie. Masă, ei, masă, întinde-te, mă auzi ?

Dar, desigur, nimic nu s-a întîmplat. De nenumărate ori i-a ordonat Robin mesei să se întindă dar totul a fost în zadar, pentru că acea masă nu era decît una obișnuită, la fel cu oricare alta.

Ei bine, aflați că, de data asta, tatăl lui Robin s-a înfuriat atît de tare încît l-a alungat pe băiat din bordei, fără să-i dea nici măcar de mîncare și spunîndu-i să-și ia o slujbă care-i plătită ca lumea. Așa că băiatul s-a dus să-și vadă iubita. Ea i-a spus să nu despere și să încerce încă o dată, pentru că de data aceasta cu siguranță că va avea mai mult noroc. Și-au luat rămas bun și, pentru a treia oară, Robin a plecat din sat în căutare de lucru.

Nu a mers mult și a dat de un om care încerca să facă un pod peste un pîrîu. Omul cioplea trunchiul unui copac care creștea pe malul apei. Robin s-a oferit să-i dea o mîna de ajutor.

— Poți să mînuiești toporul ? a întrebat omul.

— Și nu numai atît, a răspuns Robin și, cît ai zice pește, s-a urcat pînă în vîrful copacului. După ce s-a așezat bine printre crengile cele mai înalte, el a strigat către omul de jos să mai dea cîteva lovituri de topor copacului. În cîteva clipe, greutatea lui Robin, aflat în vîrful copacului, a făcut ca acesta să cadă ușor astfel încît acum zăcea la pămînt, legînd cele două maluri ale pîrîului. Robin a apărut teafăr și nevătămat pe celălalt mal. Omul i-a mulțumit pentru ajutor și i-a promis că-l va răsplăti. Astea fiind spuse, el a tăiat un băț zdravăn de alun, destul de scurt, și i-a înlăturat rămurelele.

— Ei, îi spuse el, cred că bățul ăsta îți va fi de mare folos.

Robin a mulțumit omului și a luat bățul. Era o răsplată cam ciudată, gîndea el, pentru că în definitiv, dacă i-ar fi trebuit un băț și-ar fi putut prea bine tăia unul din tufișurile ce se întindeau de-a lungul drumului.

— Acesta nu-i un băț obișnuit, tinere ! spuse omul. Spune-i doar „snopește în bătaie” și-o să vezi de ce e în stare .

Robin ținu bățul în față și-i spuse :

— Snopește în bătaie, bățule, snopește în bătaie !

Deodată, bățul i-a sărit din mînă și a început să lovească aerul cu putere, atît de puternic încît omul a trebuit să i se ferească din cale.

— Fii atent, spuse omul, dacă cineva încearcă să-ți facă vreun rău, ai la îndemînă o armă bună. Ia-o, păstrează-o și fii binecuvîntat pentru ajutorul pe care mi l-ai dat.

Așa a plecat Robin cu bățul în mînă. Și cum mergea el așa, o idee i-a fulgerat prin cap.

— Ce s-o fi întîmplat cu măgarul acela năzdrăvan ? s-a întrebat el. Dar cu masa cea miraculoasă? Trebuie să mi le fi furat cineva care a pus în loc un măgar și o masă obișnuită. Și, în definitiv, numai o singură ființă m-a văzut dîndu-le comenzile. Desigur... hoțul nu poate fi decît hangiul. Avea tîlharul o privire tare vicleană, dacă mă gîndesc bine, și sînt sigur că el a pus mîna pe măgarul și pe masa mea și le-a ascuns undeva.

Ei, și cu cît se gîndea mai mult, cu atît era mai sigur că hangiul îi furase bunurile.

— Am să-i arăt eu lui, și-a spus Robin, și, strîngînd puternic bățul în mînă, s-a grăbit pe drumul mare pînă a ajuns la han.

A bătut în ușa cu bățul, a deschis ușa, fără să mai aștepte răspuns, și a intrat.

Hangiul a ieșit din bucătărie să vadă cine face atîta zarvă.

— Iată tocmai omul pe care-l căutam, spuse Robin. Îți amintești de mine ?

— Nu pot să spun că-mi amintesc, spuse hangiul, privindu-l șiret pe Robin, dar cred că ești o persoană tare importantă dacă intri în casa omului fără să aștepți măcar să ți se deschidă.

— În curînd ai să afli dacă sînt important sau nu, spuse Robin. Ei, acum spune-mi unde-mi este măgarul și unde-mi este masa pe care mi le-ai furat de fiecare dată cînd mi-am petrecut noaptea în nenorocitul tău de han, în cuibul ăsta de taină pentru hoți care mai e pe deasupra și plin de șobolani ? Adu-mi-le imediat, pentru că altfel ai să faci cunoștință cu bățul ăsta.

— Habar n-am de măgarul și de masa ta, a urlat hangiu. În loc de-a amenința oamenii cinstiți, mai bine ai...

Dar Robin n-a mai așteptat să sfîrșească.

— Deci nu știi unde sînt, ai ? Așa deci ? Atunci n-ai decît s-o încasezi, tăinuitor și tîlhar de drumul mare ce ești. Snopește-l în bătaie, bățule, snopește-l ! Zvîntă-l zdravăn, vîrtos și pe cînte, mă auzi ?

Și, ca și cum ar fi auzit, bățul a și sărit în aer și a început să-i dea hangiuului cea mai mare tăbăceală pe care a primit-o în viața lui. Loviturile se abătura pe spate, pe umeri, pe coaste și picioare, pe creștetul capului pînă ce hangiu, urlînd, a rupt-o la fugă din cameră. Dar bîta îl urmărea, zbură după el la etaj, și iarăși jos, pînă ce hangiu s-a întins pe dușumea, acoperindu-și fața cu mîinile și strigînd la Robin să cheme bîta înapoi.

— Am să-ți înapoiez măgarul, a strigat el. Îți dau înapoi și masa, numai cheamă afurisita asta de bîta. Zău, mă bate de mă omoară ! Măgarul e în grajdul din fundul curții și masa-i la etaj, în camera soției. Cheamă odată unealta asta diavolească și-ți voi da îndărăt lucrurile.

Așa că, Robin i-a comandat bățului să se oprească și l-a prins bine de un capăt. Încetase să-l mai bată pe hangiu și stătea cuminte în mîna lui Robin.

Hangiu s-a ridicat, și-a frecat vînatăile și, mormăind și văitîndu-se, s-a dus la etaj și a adus jos masa lui Robin — masa fermecată. Apoi, s-a dus în spatele hanului și a adus în curte măgarul fermecat. Robin i-a cerut măgarului niște bani de aur și mesei de mîncare, ca să fie sigur că erau chiar măgarul și masa de care fusese prădat. Apoi, a legat bine masa de spatele măgarului, a apucat bățul în mîna dreaptă, să-i stea la îndemînă

dacă întâlnea tâlhari de drumul mare și s-a îndepărtat, fără să mai spună hangiului nici o vorbă.

Și așa și-a făcut Robin averea. Când a ajuns acasă, tatăl lui era într-adevăr fericit să-l vadă, de data aceasta, pentru că aducea cu el și bani și hrană bună. Robin și-a iertat tatăl pentru că se purtase urât cu el și cu banii primiți de la măgar și-a cumpărat o căsuță arătoasă în mijlocul satului și și-a luat și un om care să-l ajute la treabă. Cît despre Margareta, ea era cum nu se poate mai fericită că Robin s-a întors acasă din nou. Nu a trecut mult timp și cei doi s-au căsătorit și, cu ajutorul mesei, au oferit cele mai minunate bucate de nuntă care s-au dat vreodată nuntașilor din acel sat. Și, după aceea, după cîte știu eu, au trăit fericiți pînă la adînci bătrîneți.

NOTE

- * p. 106: un picior = 30,479 cm; un yard = 91,44 cm.
- * p. 107 : aproximativ 6,7 m.
- * p. 110: un galon aproximativ 4,54 l după standardul britanic.
- * p. 111: milă = pe uscat, 1 609 m.
- * p. 116: aproximativ 9,15 m.
- * p. 131 : În fiecare an, la 1 noiembrie, are loc în City of London, vechiul nucleu al Londrei de azi, ceremonia fastuoasă a instalării noului primar.

Redactor : ADA FĂRTĂIȘ
Tehnoredactor : MIHAI BUJDEI

Apărut 1981. Format 70X100/16. Coli tipo 12
Bun de tipar la 5.V.1981
Editura Junimea, str. Gheorghe Dimitrov, 1
IAȘI - ROMÂNIA

Tiparul executat sub comanda 266
la întreprinderea poligrafică Iași
strada 7 Noiembrie nr. 49

JUNIMITEA
IAȘI-ROMÂNIA

BASME POPULARE ENGLEZE

Jack și vrejul de fasole
Povestea lui Tom Degețel
Pățania Cireșicii din Zennor
Tom Tit Tot
Stratul de lalele
Stelele din cer
Eu Însumi
Fluierașul fermecat
Childe Rowland
Tabachera de aur
Cele trei dorințe
Cele două prințese
Izvorul de la Capătul Pământului
Frumușica și monstrul
Jack-Spaima Uriașilor
Dick Whittington și pisica lui
Gobborn Înțeleptul
Cum a fost orbit uriașul
Regele John și Abatele de Canterbury
Lăbuță buclucașă
Regele pisicilor
Zdrențuita
Frumoasa în blăniță de pisică
Prințesa de Colchester
Peter Prostănacul
Măgarul, masa și bățul

Lei 11,50